

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CVIII П'ЯТНИЦЯ, 30 БЕРЕЗНЯ 2001 ЧИСЛО 13 VOL. CVIII FRIDAY, MARCH 30, 2001 No. 13

Суд прийняв рішення про звільнення Ю. Тимошенко

Юлія Тимошенко в Печерському районному суді.

КИЇВ. – 27 березня Ю.Тимошенко звільнили з Лук'янівського ізолятора. Одразу після того, як Ю. Тимошенко вийшла з в'язниці, їй дали можливість пройти до авта машини „швидкої допомоги". На звільнення Ю.Тимошенко чекали близько 500 осіб, які скандували „Свободу Юлії!"

Форум національного порятунку оприлюднив заяву, у якій говориться, що звільнення Ю. Тимошенко є перемогою демократичної опозиції над силою олігархів. Опозиція бачить вихід з політичної кризи у переговорах з владою.

* * *

Печерський районний суд Києва 26 березня задовольнив апеляцію адвокатів колишнього заступника голови Кабінету міністрів Юлії Тимошенко про зміну запобіжного заходу з арешту на звільнення під заставу. Як повідомив зі залі засідань суду кореспондент Бі-Бі-Сі, Юлію Тимошенко мали випустити на волю в той же день, і депутати з числа опозиції прибули до Лук'янівського слідчого ізолятора в Києві, щоб бути присутніми при звільненні жінки, яку вважають одним з провідних діячів української опозиції. Проте о 9:00 вечора за київським часом Юлію Тимошенко ще не звільнили. Речник української прокуратури заявив, що прокуратура може оскаржити рішення Печерського районного суду Києва.

Колишній віце-прем'єр неодноразово наголошувала, що її ув'язнили для того, щоб ізолювати від активної участи в діяльності антипрезидентської опозиції. Ю. Тимошенко звинувачується у перемитництві газу та хабарництві в час, коли вона очолювала компанію "Єдині енергетичні системи України".

Юлія Тимошенко була заарештована понад

(Закінчення на стор. 3)

Візита Анатолія Зленка до США і Канади

НЬЮ-ЙОРК. – Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко свою двотижневу робочу візиту до США і Канади розпочав у Нью-Йорку 19 березня. Головною метою цієї його візити було взяти участь у засіданнях Ради безпеки ООН, в якій Україна головує протягом березня.

Під час пресової конференції в ООН 20 березня А. Зленко докладно з'ясував характер закордонної політики України, зокрема діяльність України в ООН, її стосунки з Росією, посередницькі зусилля України в організуванні у Криму зустрічі представників Грузії і Абхазії, взаємини зі західньоевропейськими державами та США, а також ролю України у реґіональній організації ГУУАМ (Грузія, Україна, Узбекистан, Азербайджан, Молдова). Керівник української дипломатії наголосив на потребі зміцнення зв'язків країн-членів ГУУАМ і повідомив, що в квітні має відбутися спеціяльна зустріч, на якій буде прийнято Хартію цього об'єднання.

Міністер А. Зленко підкреслив, що, незважаючи на об'єктивну потребу тісного співробітництва з Росією, Україна не відмовиться від свого курсу на інтеграцію з Европою, оскільки вважає себе частиною Европи і є такою в історично-культурному аспекті. А. Зленко певний, що сучасна опозиція до Президента Л. Кучми, в якій об'єдналися „крайньо праві і крайньо ліві сили", хоче відвернути Україну з цього шляху.

Визнаючи інтенсивний характер інвестицій Росії в українську економіку, міністер Зленко сказав, що це його також не може не турбувати, оскільки економічний стан матиме відповідний вплив на політику. Однак, на думку А. Зленка, цю обставину закономірно спричинила, серед іншого, несміливість Заходу, який задовго думає, перш ніж вкладати свої капітали в Україну, а тим часом Росія користає з цих побоювань західніх інвесторів і в результаті одержує більшу

(Закінчення на стор. 5)

ВАШІНҐТОН. – У вівторок, 27 березня, міністер закордонних справ України Анатолій Зленко, після зустрічі з Державним секретарем Коліном Павелом виступив з доповіддю в аналітичному центрі „Heritage Foundation".

Міністер Зленко сказав, що однією зі спонук його візити до США є те, що останнім часом у світі надто часто говорять про Україну в неправильному контексті. Число журналістів, які прибули в Україну, щоб повідомляти про мниме придушення засобів масової інформації, дорівнює числу учасників зібрань, які виступають з такими звинуваченнями. Він свідомий того, – продовжував А. Зленко, – що кожен має своє поняття про становище в Україні, і що жодні арґументи, навіть найкрасномовніші, цього не змінять. Тому він говоритиме про те, що насправді відбувається в Україні, кому це на користь і які наслідки це матиме на взаємини України з рештою світу.

Для багатьох спостерігачів найбільшою проблемою України є корупція й злочинність. Така проблема справді є, але вона не більша, ніж у багатьох інших країнах.

В 1991-1992 роках Україна прогаяла шанс зробити такий крок вперед, як його зробила Польща. Причина цього, на думку міністра Зленка, – історична непідготовленість України. Але завдяки зусиллям Президента Леоніда Кучми й уряду Прем'єр-міністра Віктора Ющенка, наприкінці минулого року Україна зробила значний поступ у напрямку реформ і зросту економіки. Тим часом міжнародні засоби масової інформації зосередились на так званому „касетному скандалі", що створило незбалянсований образ становища в Україні.

Міністер Зленко сказав, що незалежна експертиза не прийшла до остаточного висновку щодо автентичности плівок майора Мельниченка, на яких нібито записано розмови Президен-

(Закінчення на стор. 5)

Юрій Смирнов – новий міністер внутрішніх справ

Юрій Смирнов

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма представив 25 березня апаратові міністерства внутрішніх справ (МВС) нового міністра – Юрія Смирнова. Указ про призначення Ю. Смирнова на цю посаду Президент підписав того ж дня. Іншим указом з посади міністра внутрішніх справ звільнений Юрій Кравченко "в зв'язку з переходом на іншу роботу". До останнього часу Ю. Смирнов працював заступником міністра внутрішніх справ – начальником головного управління МВС у Києві.

Юрій Смирнов народився у 1948 році, в Костромській області Росії. Закінчив Харківський юридичний інститут з дипломом правознавця. В органах МВС працює з 1970 року. Працював слідчим, інспектором, начальником відділів і управлінь внутрішніх справ у Харківській, Луганській і Дніпропетровській областях.

Перший заступник Голови Верховної Ради України Віктор Медведчук повідомив журналістів, що колишній міністер внутрішніх справ Юрій Кравченко подав заяву про відставку сам іще кілька тижнів тому. Віктор Медведчук сказав, що йому нічого не відомо про будь-який закордонний вплив на рішення Президента України про відставку міністра внутрішніх справ. Відставка і призначення міністрів є "винятковою компетенцією" Президента України, зазначив В. Медведчук. Говорячи про нового міністра Юрія Смирнова, В. Медведчук висловив сподівання, що він урахує всі недоліки в роботі колишнього керівництва міністерства. В. Медведчук також сподівається, що Ю. Смирнов зробить усе для того, щоб МВС "стало тією інституцією, яка відповідає завданням, котрі ставляться перед нею у демократичній державі".

Радіо Свобода

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Населення підтримує уряд В. Ющенка

КИЇВ. – За підсумками опитування населення України і, зокрема, киян, уряд Віктора Ющенка можна назвати „урядом народної довіри", заявив на прес-конференції директор Інституту політики Микола Томенко, коментуючи результати опитування, проведеного на замовлення інституту. М.Томенко зазначив, що, згідно з опитуванням, В. Ющенко та дії його уряду користуються підтримкою близько половини, а іноді й більш як 60 відсотків населення. При цьому населення України, як і жителі столиці, оцінють авторитет особисто прем'єр-міністра вище за авторитет самого Кабінету Міністрів, а працю В. Ющенка – вище за працю очолюваної ним команди. Зокрема, 63 відсотки опитаних киян вважають себе прихильниками В. Ющенка, 52 відсотки – прихильниками його уряду. Водночас серед населення країни прем'єр-міністер на 10-12 відсотків менш популярний, ніж у столиці. Негативно діяльність В. Ющенка оцінюють 22 відсотки громадян країни, серед киян – 15 відсотків. Усього під час соціологічного дослідження було опитано 1000 осіб.

Створюють координаційний центр опозиції

КИЇВ. – Форум національного порятунку звертається до всіх демократичних партій і організацій із пропозицією створити єдиний координаційний центр опозиції на засадах рівноправного представництва. У документі, оприлюдненому в понеділок, 26 березня, у Києві, йдеться про те, що ФНП визнає доцільність перетворення Форуму на коаліцію політичних партій, громадських організацій і громадян, які визначають себе як "демократична опозиція нинішньому режимові". На пресовій конференції в Києві в понеділок, 26 березня, член ФНП Тарас Стецьків повідомив, що Форум національного порятунку вважає принципово можливою ідею "круглого столу" з владою як способу вирішення конфлікту. Однак, наголошується в документі, такий діялог можливий за умови визнання Форуму за опозицію і головного партнера на переговорах, а також за умови визначення предметом діялогу всього комплексу питань реформування політичної системи.

Закордонне радіомовлення на допомогу ЗМІ України

КИЇВ. – Починаючи з літа цього року, німецька радіомовна компанія „Дойче Веллє"(Deutsche Welle) збільшить час свого мовлення українською мовою вдвічі – до 60 хвилин на день. Як заявив у вівторок, 27 березня, директор компанії Дітер Вайріх (Dieter Weirich), "масове обмеження свободи преси в Україні спонукує Deutsche Welle до дій. Попри протести з-за кордону, журналістів, критично налаштованих до режиму, як і раніше, контролюють, їхні приміщення прослуховуються". Як зазначається в пресовому повідомленні компанії, ситуація навколо зникнення журналіста Георгія Ґонгадзе призвела до кризи влади в країні. У зв'язку з цим Рада Европи закликала уряд України поважати свободу преси.

Генрі Кіссінджер готовий відвідати Україну

КИЇВ. – Видатний американський державний діяч, лавреат Нобелівської премії Генрі Кіссінджер підтвердив готовність відвідати Україну і висловив вдячність Президентові України Леонідові Кучмі за запрошення. Як повідомили у Постійному представництві України при ООН, про це Г.Кіссінджер заявив на зустрічі з міністром закордонних справ України Анатолієм Зленком 22 березня у Нью-Йорку. „Україна – це держава життєво важливого стратегічного значення", – зазначив Г. Кіссінджер. Під час зустрічі Г. Кіссінджер та А. Зленко обговорювали, зокрема питання, пов'язані з діяльністю України на міжнародній арені, ходом реформ, а також станом і перспективами стратегічного партнерства. Щодо українсько-американського співробітництва Г. Кіссінджер висловив бажання всіляко сприяти поглибленню цього. Під час розмови він відзначив винятково геополітичну важливість України. А. Зленко, торкаючись внутрішньополітичної ситуації в країні, наголосив, що курс України на послідовні демократичні перетворення та економічні реформи був і залишається незмінним.

Влада надасть фінансову допомогу жителям Закарпаття

ЗАКАРПАТТЯ. – Прем'єр-міністер України Віктор Ющенко, перебуваючи минулого тижня з робочою поїздкою у Закарпатті, заявив, що влада надасть всю необхідну фінансово-матеріяльну допомогу жителям постраждалих від повені районів Закарпаття, щоб відновити «нормальні умови життя». Під час зустрічі з мешканцями сіл, які постраждали від повені, прем'єр закликав їх до спокою і сказав, що «влада їх не залишить». Він зазначив, що уряд має намір найближчим часом затвердити проєкт, який в майбутньому дозволить уникнути подібних ситуацій у зв'язку з повенями. При цьому прем'єр наголосив, що уряд готовий до його здійснення, «не дивлячись на те, що це дуже дорогий проєкт».

Зменшилися борги України

КИЇВ. – Прес-служба Міністерства фінансів повідомила, що державний зовнішній борг України зменшився за 2000 рік на 8.95 млрд. грн. (на 2.15 млрд. дол.) – з 65.07 млрд. грн. (12.5 млрд. дол.) на початку 2000 р. до 56.12 млрд. грн. (10.33 млрд. дол.) 31 грудня 2000 р. У прес-службі також відзначили, що скорочення зовнішнього боргу досягнуто переважно за рахунок проведення взаємозаліку відповідно до Угоди між урядами України і Російської Федерації від 28 травня 1997 р., а також за рахунок погашення боргу МВФ (870 млн. дол. у рахунок погашення основної суми боргу і 132 млн. дол. - відсотки за обслуговування) і Туркменистану, а також реструктуризації зовнішнього комерційного боргу (2.6 млрд. дол. у лютому-квітні 2000 р.)

Українці звертаються до Европейського суду

КИЇВ. – Минулого року Україна посіла восьме місце за кількістю звернень до Европейського суду з прав людини. Як повідомила уповноважена у справах дотримання Конвенції про захист прав та основних свобод людини Валерія Лутковська після семінару "Взаємодія уповноваженого у справах дотримання Конвенції про захист прав і основних свобід людини з органами центральної виконавчої влади та судовими органами", впродовж 2000 р. до Европейського суду надійшло від громадян України 1479 заяв, 728 з яких зареєстровано. За кількістю поданих заяв Україну випередили Італія, Великобританія, Туреччина, Франція, ФРН та РФ. За її словами, Европейський суд торік розглянув 14 справ громадян України. Переважно вони стосуються умов утримання в місцях позбавлення волі, права на справедливий судовий розгляд, невиконання рішень судів, а також права на вільні вибори. В. Лутковська нагадала, що ЕС розглядає лише ті справи, в яких громадяни оскаржують дії діючих державних органів.

О. Доній проти В. Ющенка

КИЇВ. – „Опозиція програє, якщо після усунення з посту глави держави Леоніда Кучми допустить до президентства представника існуючої влади, зокрема прем'єр-міністра Віктора Ющенка", – заявив член президії Громадського комітету опору „За правду!" Олесь Доній, виступаючи на Інтернет-семінарі „Україна після Кучми". О. Доній висловив думку, що опозиція може програти „врешті-решт через те, що не хоче взяти на себе важелі влади". Він припустив, що „через деякий час кланові структури усунуть нинішнього президента, але влада залишиться така ж сама, оскільки на заміну Л. Кучмі прийде людина з кланів". На думку О.Донія, „В. Ющенко є найбільш небезпечною мітологією для України, бо є прототипом Л. Кучми, але освіченішим і з -хустинкою, в піджаку". Водночас деякі присутні на семінарі представники комітету „За правду!", Форуму національного порятунку, члени акції „Україна без Кучми" заявили, що не поділяють думку О. Донія.

Дату звіту уряду у Верховній Раді буде вирішено 2 квітня

КИЇВ. – Віце-прем'єр-міністер України Микола Жулинський вважає, що звіту уряду в парламенті не буде. Про це він сказав під час круглого столу Конгресу української інтелігенції на тему: „Роля і місце української інтелігенції в сучасній політиці". М. Жулинський також наголосив, що підстав для відставки уряду немає. Розгляд парляментом звіту про діяльність уряду за рік попередньо планувався на 10 квітня, однак його було відкладено. Термін звіту має бути визначено на засіданні Координаційної та Погоджувальної рад парляменту 2 квітня.

Національно-демократичні сили об'єднуються у виборчий бльок

РІВНЕ. – Рівненська обласна організація Всеукраїнського об'єднання демократичних сил „Злагода" звернулася до жителів області, політичних партій та громадських організацій зі закликом про об'єднання усіх національно-демократичних сил у виборчий бльок „Злагода-2001 рік". Таке звернення було прийнято на звітно-виборній конференції обласної організації „Злагоди", яка відбулася в неділю, 25 березня, в Рівному. Як повідомив на конференції голова обласної організації Федір Курмаш, в області „Злагода" об'єднує 12 організацій політичних партій, 15 всеукраїнських громадських організацій, 208 колективних та 2 2,592 індивідуальних членів.

Голова Народного Руху України Генадій Удовенко тримає листівку з гаслом - "Закон один - для всіх! Народний Рух України. Вячеслав Чорновіл" на прес-конференції в УНІАН 22 березня 2001 р. У цей день Народний рух України проводив акцію, ціль якої - привернути увагу до ситуації в державі, і нагадати про те, що 25 березня мине два роки з дня трагічної загибелі В.Чорновола.

Фото УНІАН

Опозиція припиняє вуличні акції протесту і готова до діялогу з владою

КИЇВ. – 26 березня громадський комітет «За Україну без Кучми!» заявив, що зі звільненням міністра внутрішніх справ Юрія Кравченка влада виконала передумову опозиції для початку діялогу. Відтепер комітет готовий призупинити вуличні акції протесту і відстоювати свої вимоги в рамках „круглого столу".

Як повідомив співкоординатор акції «Україна без Кучми» Юрій Луценко, до кінця тижня буде зформовано склад делеґації, а також зформульовані питання від опозиції для переговорів з владою. За його словами, вимоги «в основному збігаються з позицією Громадського комітету опору «За правду!» та Форуму національного порятунку і до 29 березня будуть остаточно затверджені». Опозиція наполягає на обговоренні питань щодо відставки діючого Президента Леоніда Кучми та передчасних виборів, закону про ґарантії недоторканости Л.Кучми після відходу.

Опозиція наполягатиме на ухваленні ряду законів, зокрема про спеціяльні слідчі комісії, вибори на пропорційній основі, Кабінет Міністрів, партії, проведення міжнародної комплексної експертизи у справі Г. Ґонґадзе, порушення кримінальної справи щодо прослуховувань кабінету Президента колишнім працівником служби охорони М. Мельниченком та ін. Опозиція наполягатиме на звільненні з посади голови Національної телерадіокомпанії України Вадима Долганова і надання опозиційним силам часу на першому телеканалі та Українському радіо. Крім того, сказав він, має бути вирішено питання щодо представництва опозиції у керівних органах Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Державної податкової адміністрації.

Форум національного порятунку у заяві для преси наголосив, що діялог з владою можливий за умови визнання Форуму як опозиції і головного партнера переговорів, а також за умови визначення предметом діялогу всього комплексу питань реформування політичної системи. Кінцевою метою є прихід до влади людей нової формації, патріотів з високими моральними якостями.

Президент України Л. Кучма заявив 26 березня, що готовий до діялогу з тими, хто прагне „конструктивного вирішення проблеми, а не висуває лише абсурдні ультиматуми".

Позитивні зміни в суспільстві можливі лише за умови неперетворення України на «державу майже нескінченних виборчих кампаній з використанням найбрудніших виборчих технологій», сказав Л.Кучма. Водночас, підкреслив він, важко розраховувати на консолідацію всього суспільства в ситуації, коли «майже невідомі люди не через демократичні процедури, а після кількох істеричних виступів на вулиці або на площі претендують на ролю загальнонаціональних провідників, а деякі невдахи-політики шукають політичної підтримки за межами України, не спиняючись ні перед чим». Однак діялог для пошуку «злагоди і стабільности в суспільстві вже ведеться», запевнив Президент.

УНІАН

Український текстиль знову в Европі

КИЇВ. – Европейський Союз скасував, починаючи від 27 березня 2001 року, всі обмеження на ввезення в країни ЕС українського текстилю та предметів одягу. Обмеження скасовані внаслідок того, що Україна зменшила митні тарифи на імпорт текстилю з країн Евросоюзу відповідно до угоди, підписаної минулого року.

Час виходити на дорогу взаєморозуміння

З приводу статті Івана Геля

Микола Галів

З особливою увагою прочитав у сторінках „Свободи" (з 19 січня ц. р.) статтю Івана Геля „УГКЦ – перед новою дорогою". Іван Гель відомий як чільний член Комітету захисту Української Греко-Католицької Церкви за радянських часів.

Сподівався я прочитати нові, свіжі думки або, принаймні, звертання до важливого досвіду минулих літ і десятиліть в житті Церкви.

Тому мене здивувало, що І. Гель у своїй специфічній хронології подій і розвитку Церкви не згадав колосальної ваги події, якою був II Вселенський Ватиканський Собор, що тривав від 1962 до 1965 року. Він став зворотньою точкою в історії Християнської Церкви. Римо-Католицька і Православна Церкви зреклися взаємного відчуження. Церква почала дихати іншим життям, практично змагати до Господнього заповіту – щоб усі були одно. З того часу і наша УКЦерква вдихнула свіжого повітря.

Крім багатьох проблем, обговорених і прийнятих на II Вселенському Ватиканському соборі, було визначено статус мирянина. До того часу мирянин мав тільки обов'язки у Церкві. Собор сказав, що мирянин має не тільки обов'язки, але й права. Це особливо важливе визначення: за долю Церкви відповідають не тільки владики і священики, але і миряни, себто Божий люд. Саме це є ця новою дорогою, якою треба прямувати.

Говорити сьогодні про зміну календаря не варто. Та й насправді парафії так не ділились, як пише Гель. Єдина парафія у Чикаго зазнала драматичного поділу. У Філядельфії Патріярх Йосиф посвятив площу під церкву парафії св. архистр. Михаїла, вірні якої не бажали переходити на новий календар. Всі інші переходили на новий календар спокійно, не ділячись. У більшості ці питання вирішували миряни разом зі священиками, і не було диктату згори.

До речі, православні греки майже всі святкують Різдво Христове за новим календарем, але Христове Воскресіння – за старим. Сьогодні іде мова про можливу зміну календаря. При тому слід мати на увазі, що майже кожна зміна має своїх прихильників і противників, і це зовсім нормальний, закономірний процес.

Від проблеми календаря автор переходить до проблем молоді. Ось його слова: Здобуваючи освіту в університетах і коледжах Заходу, вона переймала західні погляди і сам спосіб мислення, а ті погляди, м'яко кажучи, далеко не завжди віддзеркалювали українську дійсність, українські проблеми та інтереси. Зокрема я тут маю на увазі навчальні заклади, створені і фінансовані ватиканською ієрархією, в яких довгий час панував дух сумнозвісної „ост-політік".

Хочеться запитати п. Геля: „А які ж інші університети були доступні для неї? Автор уточнює, що це все ніби стосується тільки навчальних закладів, створених ватиканською ієрархією. Фатальне ствердження, бо за ці навчальні заклади, у яких вчили і вчать, крім обов'язкових предметів, також української мови, історії, літератури і т. д., належить дякувати і дякувати. Подивіться, скільки учнів і студентів у цих Ватиканом оплачуваних закладах здобуло середню й вищу освіту і сьогодні займають провідні становища у Церкві та українському громадському житті? Де ж тут може бути мова про будь-який дух „остполітік"? Не шукаймо вовка,

(Закінчення на стор. 20)

Суд прийняв...

(Закінчення зі стор. 1)

місяць тому після того, як стала однією з засновниць опозиційного об'єднання Форум національного порятунку. До звільнення Юлії Тимошенко з ув'язнення закликала також голова парляментського комітету з прав людини Ніна Карпачова, а понад сімдесят народних депутатів висловили готовність взяти Юлію Тимошенко на поруки.

Нижче подаємо хроніку подій в суді, які передували прийняттю рішення щодо звільнення Ю. Тимошенко.

* * *

КИЇВ. – 23 березня у Печерському районному суді Києва Юлія Тимошенко дала свідчення щодо обставин її арешту 13 лютого ц.р. Приїзд Ю.Тимошенко до суду був несподіваним. Як заявив голова Печерського суду Микола Замковенко, він звернувся з листом, про який не знали ні захист, ні прокуратура, з проханням доставити Ю.Тимошенко до суду. Сама заарештована заявила у суді, що їй не було відомо, куди її везуть.

Фактично арешт Ю.Тимошенко відбувся ще до пред'явлення обвинувачення, на дачі, де вона перебувала 13 лютого. Про це Ю.Тимошенко заявила у Печерському суді Києва. Ю.Тимошенко сказала, що "з моменту, коли слідчий та міліція зайшли у приміщення дачі", вона була "позбавлена можливости впливати на події. Слідчі не пред'явили їй ніяких документів на право входу в її помешкання і здійснення там якихось дій. Ю.Тимошенко заявила, що її арешт є "суто політичною акцією, яка мала на меті ізолювати її від роботи з людьми, що представляють сьогодні опозицію".

Медичний огляд у день арешту, здійснений медичною комісією на прохання Генеральної прокуратури, був "формальністю, оскільки виконувався на замовлення", заявила Ю.Тимошенко на засіданні суду. Лікарі здійснили візуальний огляд та поміряли тиск, а температура була понижена, оскільки вона приймала жаропонижаючі ліки. Про висновки свого огляду лікарі Ю.Тимошенко не сказали, і, на її думку, не сказали також слідчому Жербицькому, який "знав, що висновок буде такий, як треба". За словами Ю.Тимошенко, коли лікарі вийшли після огляду, у кімнату на дачі одразу зайшов слідчий і наказав збиратися у прокуратуру. Ю.Тимошенко "жодного разу не отримувала у слідчому ізоляторі дієтичного харчування, яке було приписано їй лікарем". Їй повідомили, що "дієтичне харчування можна отримувати в ізоляторі", але "те, що там дають, не можна давати навіть свиням".

Уповноважена з прав людини Верховної Ради Ніна Карпачова заявила на засіданні Печерського суду Києва, що сьогодні в Україні абсолютно невиправдано і масово здійснюються арешти. Зі загальної кількости громадян, яким висуваються в Україні кримінальні обвинувачення, заарештовуються 37.5 відсотка. При цьому потім за вироками судів близько третини з них звільняються.

Н. Карпачова зауважила, що арешт Ю.Тимошенко не є винятком, а лише підтвердженням "ганебного правила невиправданих масових арештів". Н. Карпачова висловила думку, що арешт Ю.Тимошенко є політичною акцією, і попросила суд скасувати санкцію прокурора на її арешт відповідно до міжнародних норм про права людини.

Делеґація представників Парляментської Асамблеї Ради Европи, що прибула в Україну 28 березня, плянує зустрітися з Юлією Тимошенко. Доповідачі ПАРЕ Ганна Северінсен та Ренате Вольвенд з 28 по 30 березня у Києві вивчали ситуацію, що склалася в державі. За результатами візити вони підготують доповідь.

Генеральна прокуратура мала намір таємно перевезти Ю.Тимошенко з Лук'янівського ізолятора до іншого міста. Адвокат Віктор Швець заявив, що етапування не тільки критично вплине на стан здоров'я його підзахисної і суттєво ускладнить можливість надання їй кваліфікованої юридичної допомоги, але й створить передумови для різноманітних „провокацій" щодо Ю.Тимошенко.

Тарас Чорновіл сказав, що, на його думку, до Ю.Тимошенко „можна мати дуже багато претенсій", але те, що її заарештували з політичних мотивів, є „абсолютно однозначним фактом". Водночас Т.Чорновола здивувало те, що партія „Батьківщина", провідником якої є заарештована, не зробив достатньо жорстких кроків для звільнення свого керівника.

УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Існують розбіжності США з Китаєм

ВАШІНҐТОН. – Сполучені Штати Америки заявили про розбіжності з Китаєм у питаннях прав людини та релігійних свобод, а також щодо проблеми Тайваню. З такою заявою виступив на пресовій конференції у Вашінґтоні держсекретар США Колін Павел у четвер, 22 березня, після переговорів американського керівництва зі заступником прем'єр-міністра КНР Цянь Ціченем. Американська сторона гостро поставила питання про звільнення затриманих китайською владою викладача Гао Чжань та її сина. Хлопець є громадянином США, а його мати очікує отримання американського громадянства. Посольство США в Пекіні не було інформоване про їхнє затримання.

Російська космічна станція „Мир" припинила існування

МОСКВА. – Уламки космічної станції 22 березня 2001 року впали неподалік від запланованого району в південній акваторії Тихого океану. На борту станції „Мир" було використано ракети для початку спуску станції до Землі і її зруйнування після п'ятнадцяти років перебування на орбіті. Спеціялісти очікували, що більша частина станції „Мир" згорить, але вважають, що уламки станції – деякі з них вагою до тонни – могли впасти в південній частині Тихого океану. Хоча органи спостереження за акваторією спуску применшували значення повідомлень про можливу небезпеку, що її становлять уламки станції „Мир", літаки і кораблі в цій акваторії були попереджені, як тільки „Мир" вийшов на останній орбітальний оберт. Попередження про можливу небезпеку отримало населення острова Таїті. Мешканці острова Фіджі розповідають, що бачили в небі спалахи від згоряння решток станції.

Джулія Робертс та Расел Кроу нагороджені „Оскарами"

ЛОС-АНДЖЕЛЕС. – На церемонії вручення премій Оскара в неділю, 25 березня, зібралися найяскравіші зірки світового кіно. Поліція була змушена посилити заходи безпеки після того, як погрози надійшли на адресу кількох кінозірок, включно з Раселом Кроу, якого було визнано найкращим актором року за виконання головної ролі у фільмі „Ґладіятор". Найкращою акторкою року названо Джулію Робертс за виконання ролі головної героїні у фільмі „Ерін Брокович". Оскара за найкращу режисуру в номінації чужомовних фільмів отримав фільм „Підступний тигр, прихований дракон". За виконання другорядної жіночої ролі „Оскаром" року відзначено Маршу Ґей- Гарден за ролю дружини американського художника Джексона Полока у фільмі „Полок".

Новий сусід українського католицького собору у Вашінґтоні

ВАШІНҐТОН. – 22 березня Президент Джордж Буш відкрив у Вашінґтоні новозбудований величний Католицький центр культури ім. Папи Івана Павла II. Центр є частиною комплексу, який включає американський національний католицький собор Непорочного Зачаття, Католицький університет Америки й духовні семінарії. Новий центр є також безпосереднім сусідом українського католицького крайового собору Пресвятої Родини й української Духовної семінарії ім. св. Йосафата.

500 000 голів худоби вже знищено в Англії

ЛОНДОН. – У північно-західній Англії в понеділок, 26 березня, відбувалися масові поховання забитої худоби. До району стягнуто підрозділи війська, де на старому летовищі вони копали рови. В інших районах спалюють трупи забитої худоби, як частину заходів, спрямованих на припинення розповсюдження захворювання на ящур. Тим часом кількість захворювань на ящур серед тварин вже зросло до 600,000 і дальше поширюється не тільки в Англії, але й у Північній Ірляндії та інших країнах Европи. Уряд опинився під тиском перенести вибори у країні на час після подолання кризи у сільському господарстві.

США і Росія продовжують взаємні звинувачення у шпигунстві

МОСКВА. – Росія змусила чотирьох працівників посольства США в Москві залишити країну – „за діяльність, несумісну з їхнім дипломатичним статусом". Про це представники російського міністерства закордонних справ офіційно заявили тимчасовому повіреному в справах США в Росії Джонові Ордвеєві у п'ятницю, 23 березня. Москва схвалила таке рішення як відповідь на дії американської влади. Раніше Вашінґтон оголосив шістьох російських дипломатів „персонами нон ґрата". За словами помічника Президента США з національної безпеки Кондолізи Райс, загалом зі Сполучених Штатів мусітимуть виїхати близько 50 працівників дипломатичних представників Росії. Оглядачі пов'язують ці події з недавнім арештом працівника ФБР Роберта Ґансена, якого звинувачують у шпигунстві на користь Радянського Союзу та Росії. Президент США Джордж Буш поінформований про рішення Росії показати на двері чотирьом американським дипломатм у відповідь на видалення з Вашінґтону чотирьох співробітників російського посольства і вважає, що конфлікт на цьому вичерпано. Про це повідомив представник Білого Дому Арі Флайшер. Керівник інформаційного управління президента Росії Сергій Ястрежембський також уважає, що взаємини зі США незабаром повернуться в нормальне русло. Окрім чотирьох російських дипломатів, яким наказано негайно залишити США, ще 46 співробітників дипломатичних представників Росії повинні будуть виїхати зі США до 1 липня. За повідомленням державного департаменту США, Росія впродовж найближчих місяців також оголосить про примусовий виїзд з країни такої ж кількости американських дипломатів.

Україна головує в Раді безпеки ООН

16 березня під головуванням України розпочалося відкрите офіційне засідання Ради Безпеки ООН, присвячене становищу в Косові та навколо нього. Перед його початком відбулася телефонна розмова голови Ради Безпеки, заступника міністра закордонних України Володимира Єльченка з Президентом Республіки Македонії Борисом Трайковським. Володимир Єльченко запевнив главу Македонії, що Україна докладатиме всіх зусиль до подолання кризи на кордоні між Македонією та СРЮ.

19 березня відбулась зустріч міністра закордонних справ України Анатолія Зленка з представниками держав, що головують у регіональних групах ООН та з керівництвом секретаріяту ООН, на якій були обговорені питання врегулювання регіональних конфліктів у світі, а також деякі аспекти розвитку співробітництва України з країнами Азії, Африки та Латинської Америки.

Анатолій Зленко провів двосторонні консультації з представниками Франції та Росії у Раді Безпеки, а також з постійним представником Македонії при ООН щодо залучення потенціялу Ради Безпеки для припинення нарощування напруженості на території Республіки Македонія.

Постійне представництво України при ООН

Роз'яснення Міністерства юстиції

Генеральне консульство України в Нью-Йорку надіслало до „Свободи" докладне роз'яснення Міністерства юстиції України щодо правового обґрунтування подій, які сталися в Києві 9 березня ц. р.

У документі викладено, зокрема, право громадян збиратися мирно, без зброї і проводити збори, віча, походи і демонстрації, про проведення яких слід завчасно сповіщати органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування.

Оскільки Київ є столицею держави, у ньому передбачається законом створення належних умов для діяльності Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів, центральних органів державної влади, офіційних представництв чужоземних держав і міжнародних організацій, установ і закладів науки, освіти, охорони здоров'я, культури і спорту.

У зв'язку з цим Київська міська рада та міська державна адміністрація, кожна в межах своєї компетенції, встановленої законами України, мають право визначати порядок організації та проведення недержавних масових громадських заходів політичного, релігійного, культурно-просвітницького, спортивного, видовищного та іншого характеру.

Охорона громадського порядку в місті передбачає попередження правопорушень, підтримання громадського порядку на вулицях, площах та інших громадських місцях під час проведення масових заходів.

Закон визначає органи державної влади України, посадових осіб і об'єкти, щодо яких здійснюється державна охорона.

Для виконання покладених на міліцію обов'язків їй надається право вимагати від громадян і службових осіб, які порушують громадський порядок, припинення правопорушень та дій, що перешкоджають здійсненню повноважень міліції, виносити на місці усне попередження особам, які допустили малозначні адміністративні порушення, а в разі невиконання зазначених вимог застосувати передбачені законом заходи примусу. Відповідно до своєї компетенції тимчасово обмежувати або забороняти доступ громадян на окремі ділянки місцевості чи об'єкти з метою забезпечення громадського порядку, громадської безпеки, охорони життя і здоров'я людей.

Міліція має право застосовувати заходи фізичного впливу, спеціяльні засоби і вогнепальну зброю у випадку і в порядку передбачених законом. Застосуванню сили, спеціяльних засобів і вогнепальної зброї повинно передувати попередження про намір їх використання, якщо дозволяють обставини. У разі неможливості уникнути застосування сили вона не повинна перевищувати міри, необхідної для виконання покладених на міліцію обов'язків і має зводитись до мінімуму можливості заподіяння шкоди здоров'ю правопорушників та інших громадян.

При заподіянні шкоди міліція забезпечує подання необхідної допомоги потерпілим якнайшвидше.

Працівники міліції мають право застосовувати наручники, ґумові кийки, засоби зв'язування, сльозоточиві речовини, світлозвукові пристрої відволікаючої дії, пристрої для відкриття приміщень і примусової зупинки транспорту, водомети, бронемашини та інші спеціяльні і транспортні засоби, а також використовувати службових собак у випадках, обумовлених законом.

Роз'яснення подається скороченим

Українські громадяни за кордоном

КИЇВ. – Торік за кордоном загинуло 397 українських громадян, своєю смертю померло 2,443 осіби, повідомив керівник консульського управління міністерства закордонних справ Віктор Кирик. Він сказав, що у 2000 році за кордоном було затримано 23,488 українських громадян, з яких 3,937 ув'язнено, а 7,926 депортовано. На консульському обліку за кордоном зареєстровано 43,454 особи, а також зареєстровано 1,308 усиновлених дітей. Торік в Україні було затримано 60 тис. нелегалів.

Консульські служби України за кордоном надають допомогу всім, хто потрапив у біду.

Візита А. Зленка...

(Закінчення зі стор. 1)

та Кучми. Тому, підкреслив він, немає жодних підстав очорнювати ім'я Президента чи пов'язувати його з будь-якою кримінальною діяльністю. А. Зленко схарактеризував антикучмівські опозиційні угруповання в Україні як „антиреформаторські, антизахідні й антисемістські".

Далі міністер Зленко з'ясував зовнішньополітичні пріоритети України. Він сказав, що українська закордонна політика випливає з того, що Україна – европейська держава, яка розташована на перехресті і яка має партнерські і прагматичні відносини з Европейським Союзом, Сполученими Штатами Америки і Росією.

„Я хочу підкреслити, – сказав міністер Зленко, – що наш европейський вибір залишається незмінним, бо немає іншої альтернативи для демократичної, незалежної України". Він додав, що Україні потрібно відкритости з боку европейців, розуміння з боку росіян, підтримки з боку американців, та зміцнення стартегічного партнерства зі Сполученими Штатами.

Після доповіді Міністер Анатолій Зленко відповів на кілька запитань.

Зокрема на запитання, чи не становить загрози державному суверенітетові України та обставина, що Росія закупила й продовжує викуповувати ряд великих українських промислових комплексів, міністер Зленко відповів, що в процесі приватизації великих українських підприємств російські інвестори справді переважають, бо бракує інвесторів зі Заходу. Але, додав він, український уряд стежить пильно за цією ситуацією, і робитиме це далі.

Щодо договорів у військовій сфері, які були підписані під час недавніх візит в Україну російського маршала Ігоря Сергеєва і президента Путіна, міністер Зленко відповів, що тільки йшла мова про можливе створення спільного українсько-російського підрозділу військово-морських сил для розшуку й рятування потерпілих на Чорному морі. На зустрічі у Дніпропетровську українського й російського президентів були підписані взаємовигідні договори виключно економічного характеру.

Андрій Бігун з Департаменту торгівлі США просив міністра Зленка прокоментувати пляни Росії щодо побудови трубопроводів для нафти з Каспійського моря в обхід України. А Зленко сказав, що він не хоче коментувати цього питання, бо воно надто делікатне, проте зазначив, що Росія має право робити те, що вона хоче.

На запитання представника „Голосу Америки", чому це так, що Сполучені Штати закликають Україну до вирішення справи зникнення журналіста Георгія Ґонґадзе, а Росія не виявляє будь-якої зацікавлености у цьому питанні, А. Зленко відповів, що справа Ґонґадзе є виключно внутрішньою справою України, і тому він не бажає коментувати позиції США чи Росії в цьому питанні. Україна зробить усе, підкреслив він, щоб розв'язати цю справу. Він додав, що сьогодні, під час зустрічі з Державним секретарем США Ко́ліном Павелом він передав йому листа з проханням про допомогу в цьому з боку американського Федерального бюра рослідувань.

Р. Ф.

А. Зленко в ООН.

Зліва: в. о. Постійного представника України в ООН, посол Валерій Кучинський, Алла Кучинська, Орест Федаш.

Зліва: в. о. Генерального консула України в Нью-Йорку Сергій Погорельцев, Людмила Зленко, Ірина Єльченко.

Зліва: Ірина Куровицька – голова СУА, Ярослава Рубель – голова Головної Пластової Булави, Надія Шміґель – референт Суспільної опіки СУА.

А. Зленко у Нью-Йорку

(Закінчення зі стор. 1)

вигоду. Нещодавно досягнуті у Дніпропетровську домовлення між Президентом Л. Кучмою і Президентом Росії В. Путіним А. Зленко назвав „чисто економічними", хоч американські експерти вбачають у них військово-промисловий зміст.

В середу, 21 березня, увечорі А. Зленко зустрівся у приміщенні Генерального консульства з представниками української громади Нью-Йорку. Він подякував організованому українству США за активну підтримку процесів відродження України і закликав західню українську діяспору зосередити свої зусилля на декількох головних напрямках: підтриманні належного авторитету України у світі, об'єднанні усіх сил і середовищ заради добра України, економічному розвиткові і утвердження спільних европейських культурних цінностей.

„Ми – один народ, і нас ніхто не зможе розділити", – сказав А. Зленко, висловивши впевненість, що Україна з честю витримає іспит совісти і справжнього патріотизму, який вона переходить сьогодні. Він висловив надію, що III Світовий форум українців, присвячений 10-літтю незалежности України, матиме позитивний вплив на внутрішню українську ситуацію і також продемонструє конструктивну присутність України у світі.

В Оттаві 26 березня А. Зленко обговорював питання поглиблення особливого партнерства між двома країнами, а також важливі аспекти двостороннього співробітництва.

Міністер передав особисте послання Президента України Л. Кучми канадському прем'єрові Жанові Кретьєнові і зустрівся з керівниками уряду та парляменту Канади. Велику увагу під час цих зустрічей було приділено завданню активнішого залучення міжнародного співтовариства до подолання наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та розв'язання різних проблем, пов'язаних з її закриттям.

27 березня А. Зленко від'їхав до Вашінґтону, де зустрівся з Державним секретарем США Колінім Павелом, помічником Президента США з національної безпеки Кондолізою Райс. Крім того, міністер А. Зленко зустрічався у Пентагоні і Конґресі з представниками попередньої і теперішньої адміністрацій Білого Дому.

І. Я.
Фото автора

Швеція сприятиме Україні в інтеґрації до ЕС

КИЇВ. – Під час свого головування в Раді міністрів Европейського Союзу Швеція надаватиме першочергового значення розвиткові взаємин ЕС з Україною і сприятиме підвищенню рівня цих взаємин, заявив посол Швеції в Україні Оке Петерсон на зустрічі з прем'єр-міністром України Віктором Ющенком 27 березня. Він зазначив, що внаслідок свого розширення Евросоюз матиме спільний кордон з Україною, і країни - члени ЕС будуть більш зацікавленими у подальшій інтеґрації України в Европейську спільноту. Крім того, О. Петерсон від імені Европейського Союзу передав прем'єр-міністрові України В. Ющенкові доповідь про інвестиційний клімат в Україні, підготовлену членами Европейської бізнес-асоціяції. Метою доповіді було визначити фактори, що стримують інвестиційний процес в Україні. Асоціяція вважає найголовнішими два завдання: в Україні існує потреба зменшити втручання держави в діяльність приватного бізнесу; необхідно збільшити послідовність та однакове застосування законодавства для всіх.

Вище крокви, юні теслі!

Українське суспільство живе в передчутті якісних, доленосних змін. Але чому вони так повільно і тяжко приходять? Тому що недавнє минуле хапає молоду державу за поли, ментальний, психологічний спадок совєтизму, мов невидимі кайдани на ногах, не дає їй ступити широкий крок уперед. І все ж ми певні, що сьогоднішня Україна не потребуватиме сорок Мойсеєвих літ, аби вийти на тверду дорогу, на рівень розвинених, життєздатних націй.

Десять незалежних років, всупереч усім видимим і невидимим гальмам, були в одному преважливому сенсі щасливими: вільно підростали діти. І тепер з кожним днем все активніше приходить до суспільної дії і впливу нове покоління. Їх видно вже скрізь – в науці, мистецтві, літературі, економіці, політиці. Вони помітно відрізняються від покоління своїх батьків, і ця обставина декого аж лякає: мовляв, зле, коли розривається зв'язок з традицією. Так, зле, але – з якою саме традицією? Меншвартости? Здоровий інстинкт підказує молоді, що цієї хронічної хвороби треба позбуватися негайно – і цей рішучий порив уперед зумовлює очевидну різницю між поколіннями і, можливо, навіть деяке тертя. В українському лісі декілька століть підряд чужа рука вирубувала найвищі, найстрункіші дерева, дозволяючи привільно рости покручі. Тому дотепер так фатально не вистачало добротного матеріялу, щоб якнайвище піднести крокви в будівлі незалежної української держави. Та сьогодні на українських просторах росте до сонця сильна, випрямлена, надійна порода, яка вже знає смак внутрішньої свободи і духовної висоти.

Придивімося до того, як веде себе молодь у теперішньому українському політичному вирі. Все активніше, але разом з тим – все виваженіше, все практичніше. Це – ознака оздоровлення всього суспільства. Не приймаючи неправди, фальші, захланности, гендлю національними інтересами, українська молодь своєю новою інтелектуальною і моральною якістю, самим своїм приходом у визначальні ділянки суспільного життя України гарантує нові основи української державности.

Саме тому ми, члени світового українства, так несхитно віримо в Україну. Зі сторони нам видніше, що її сьогоднішні лиха – минущі. Ми також не можемо брати поважно тих політичних аналіз і передбачень, які на місце Президента Кучми висувають то одного, то другого, то третього олігарха. Не втримати молодого вина у старих міхах. Олігархія, розпаношування кланів, які неправедними шляхами дорвалися до величезних багатств, – це прямий результат моральної потворности совєтської системи, її несвободи. Коли ж вона завалилася, то, на жаль, свободою і демократією скористалися передусім ті, хто перед тим душив їх.

Але до керма в Україні вже йдуть і таки прийдуть молоді сили, звільнені від коплексів меншевартости, від страхів, які тяжіли над минулими поколіннями, покликані до активної дії власною волею, самим інстинктом жити і стати володарями життя, а не його рабами.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про зміну, на яку чекаємо

Якось в останньому часі насуваються щораз частіше думки, й то не дуже веселі, на тему цієї славної „зміни" поколінь в діяспорі, на що ми, старші віком, так дуже чекаємо і так сильно цього бажаємо для нашої спільноти. Можливо, що ці думки – наслідок частого перебування на різних українських імпрезах у Нью-Йорку, де вже один погляд на залю учасників може навіяти сум. Ніде правди діти, але всі знаємо, що співучасниками кожного роду наших імпрез є в більшості особи старшого віку, а молодших – обмаль. Це, розуміється, торкається доповідей, зустрічей з різними постатями нашого політичного чи наукового світу, а не забав чи інших імпрез розривкового характеру.

Ось саме в неділю, 25-го, мала я нагоду бути на зустрічі молодих представників громадської акції в Україні „За правду". На залі, за винятком двох-трьох осіб молодшого віку, слухачами були особи з поважним числом років на своїх плечах. Ось перед тижнем відбулися багатолюдні збори „Самопомочі" – але знову серед тих соток учасників не можна було завважити багато молодих облич. Недавно я побувала на загальних зборах місцевої молодечої організації – заля аж вражала пусткою і холодом, а декілька присутніх аж ніяк не підходили до окреслення „молоді". Так можна б давати приклади одні за одними, без кінця, і цей стан не є тільки віддзеркаленням сьогоднішнього дня, а і вчорашнього і передвчорашнього.

Правда, про цей брак молодої зміни у нашій громаді говориться не від сьогодні, а цих декілька прикладів дослівно з останніх днів не є нічим новим та невідомим. Пишемо про це також вже не вперше. Але як цьому запобігти, що зробити, щоб наші молоді українці – які здобули вже добру професію, вибиваються в науковому чи професійному житті в американському світі – включилися своїм знанням у наш український світ і його збагатили та надихнули на дальше активне життя? Ми добре свідомі того, що серед нашої спільноти є цілий ряд вишколених фахівців, добрих наукових сил та осіб, які здобули у американському світі визнання і відповідно високе становище. Але вони майже усі стороняться українського громадського життя, якого вони не знають і не бажають пізнати. І тут, здається мені, лежить чи не найглибша прогалина, яку треба б заповнити самовпізнанням, інформацією одних про інших, а передусім – зрозумінням одних для одних.

В тому напрямі треба використовувати усі можливі інформаційні засоби, треба старатися пізнати ці два так різні світи, які зараз нас розділяють, і треба паки і паки інформувати, голосно і без сорому. Тут найбільше допомоги може дати наша преса, в якій, як досі, безумовно надто мало вісток та інформацій про те, що цікавить наших молодих, про їхні успіхи, напрям студій, нові професії, які вони вибирають, як теж нові зацікавлення поза професійним життям.

Даймо більше голосу нашим молодшим поколінням, доцінюймо краще їхнє знання та успіхи серед чужих, даймо їм місце у всіх засобах публічної інформації, передусім преси та Інтернету – а тоді, може, прийде здоровим, природним шляхом ця зміна, на яку так нетерпляче чекаємо.

О–КА

Вячеслав Чорновіл: ім'я-символ

Св. п. Вячеслав Чорновіл

25 березня минуло два роки від трагічної смерти Вячеслава Чорновола – вірного сина України, одного з когорти „шістдесятників", політв'язня, талановитого журналіста, популярного в народі політика, керівника Народного Руху. Тільки два роки, але й їх вистачає, щоб усвідомити, кого ми втратили. Для характеристики цієї яскравої, незабутньої постаті замало було б повторити загалом справедливу істину: мовляв, Україна може обійтися без кожного з нас, але жоден з нас не може обійтися без України. Бо тяжко сьогоднішній Україні обходитися без Вячеслава Чорновола – тій Україні, яка прагне зберегти і зміцнити свою незалежність, запевнити народові краще життя, відкрити для молоді ясну перспективу.

Це був політик справді великого формату. Володіючи сталевим характером, сильною волею, він не приймав ніякого авторитаризму, і так само його демократизм не мав нічого спільного з лівизною. Він жив з народом і для народу, тому, кажучи словами Кобзаря, ішов просто, не маючи зерна неправди за собою, витримуючи несправедливі образи як справа, так і зліва.

У практичній політиці і глибоко у своїй душі він був українським соборником, й назавжди залишиться символом духовної єдности нашої нації. Недаремно його, вихідця із зросійщеного сходу України, вважала своїм сином патріотична Галичина.

Вячеслава Чорновола добре знали і глибоко поважали українці США. Не один раз він був бажаним гостем Головної канцелярії УНСоюзу і редакції „Свободи", своєю політичною і людською мудрістю, своїм оптимізмом підносячи нас на дусі.

Редакція „Свободи"

АНАТОМІЯ ПЕСИМІЗМУ

„Шістдесятництво" відійшло, але не вмерло

Песимізм як певне світовідчування існував завжди. Так би мовити, в сенсі багатоманітности людської душі. Хтось мусить красти, щоб хтось міг бути чесним. Є багато правди і в цьому жарті: песиміст – це людина, яка прожила цілий рік в одній кімнаті з оптимістом.

Але є песимізм у гіршій формі, ніж чиєсь індивідуальне і, переважно, тимчасове почування, – у формі світогляду.

З публікацій в українській пресі, що належать до світоглядного песимізму можна скласти цілі томи, цілу бібліотеку. До них, щоб не йти далеко, належить стаття Олеся Донія „Смерть шістдесятників" („Свобода", 16 лютого). Його думки зводяться до висновку, що сьогоднішня незалежна Україна не має моральних авторитетів, тому що, мовляв, „шістдесятництво" виявилося мітом. Цитуємо: **„...*І ось коли суспільство, як ніколи, потребує моральних авторитетів, всі раптом оніміли... Шістдесятництво було міфом. Міфом про інтеліґенцію. І деґрадація шістдесятництва сприяє остаточній деґрадації інтеліґенції в старому розумінні... Як же швидко система змогла асимілювати колишніх борців за незалежність! Так умерли шістдесятники. Умерли невчасно і вмерли безславно... Умерло шістдесятництво – як міф про покоління інтеліґентів-борців за демократію. Вмирають старі міфи про те, що всі, хто боровся за незалежність України, і всі, хто розмовляє літературною українською, насправді є демократами... Я не скажу, як Головатий, що я більше не хочу жити в цій країні. Я якраз хочу в ній жити. Але я хочу жити в країні та в суспільстві, де ще можна комусь довіряти...*"**.

У цих міркуваннях є правда, і не одна. Передусім – правда щирости. Доній так каже, бо він із жалем і болем так бачить, так відчуває. Відтак у його словах дуже виразно проступає неспростовна правда руху і постійних змін, яким підлягає людське життя: в одну й ту саму річку неможливо ступити двічі. В цьому розумінні можна погодитися, що „шістдесятництво" відійшло, бо мусило – за тією самою логікою, що й 60-ті роки. 70-ті принесли зі собою зовсім інші суспільні умови, 80-ті – ще інші. Часи змінюються – і ми змінюємося разом з ними. Певна річ, ця латинська мудрість – чужа для українського ідеалізму: ми живемо, щоб щось у собі і довкола себе поставити над часом, і це „щось" лежить у царині моралі, у царині духу. Ми хочемо, щоб наші моральні авторитети непохитно стояли над змінами супільних умов. Але якраз у сенсі надчасовому „шістдесятники" ніколи не перестануть бути моральними авторитетами, бо вони вже є і вже завжди будуть у нашій національній історії. І так само залишаться в історії і народній пам'яті усі самовіддані вчинки українців 70-их, 80-их, 90-их років, серед них – і вчинок Олеся Донія, керівника героїчної студентської голодівки перед будинком „масолівської" „Верховної Зради".

Доній у своїх міркуваннях не зупиняється на причинах „зруйнування міфу про шістдесятництво". Мабуть, тому, що вони для нього – очевидні. Справді можна думати, що „шістдесятники", які з волі, знов таки, відповідних суспільних умов, прийшли в кінці 80-их і в 90-ті в політику, стали її жертвами. Вона їх перемолола до невпізнання, а в кінцевому підсумку – позбавила морального авторитету. Політика це вміє робити, тим більше – посткомуністична. Це трагічна правда. Але чи можна їх судити за це? Чи від людей, чиї імена так багато означали для нас у 60-ті роки, можна вимагати, щоб вони той самий чар випромінювали тепер, з початком XXI сторіччя? За яким правом ми вимагаємо від тих самих діячів двічі чи тричі повторювати героїчний чин?

Можливо, що якби вони не пішли в політику, а залишилися збоку, вгорі, створивши своєрідний світоглядно-духовний орден, таку собі українську Касталію, то й справді сьогодні все було б інакше. Принаймні народ мав би до кого йти за порадою, за критеріями. На жаль, час не може вернутися до „золотих віків", коли вирішальний голос мали жерці, святі люди, котрі все знали і все розуміли.

„Шістдесятники" пішли в партії, в парлямент, в міністерства, тому що наприкінці 80-их вони вже були „вісімдесятниками" – людьми, яких новіші часи ошукали новішими ілюзіями. І марність тих ілюзій можна вважати достатньою карою для кожного, кого понівечила і спотворила „велика політика". Можна пошкодувати, що вони вчинили так, а не інакше. Але чи не шкодували б ми, якби „шістесятники" у відповідальні 90-ті стояли, як вкопані, поза політикою?

Є в Донія одна думка, висловлена цілком імпульсивно, тому вона означає значно більше, ніж свідома арґументація. Він каже: **„...*Я хочу жити в країні та в суспільстві, де ще можна комусь довіряти*"**. За цією рефлексією ховається велика проблема. Вона полягає в тому, що в Україні всі люди, без найменшого вийнятку, „хочуть жити в суспільстві, де можна комусь довіряти". „Нові українці", мафіозі, корупціонери, члени криміналізованих кланів – усі вони також цього хочуть. І Лазаренко цього хотів, і Кучма цього хоче – щоб довкола нього було якнайбільше людей, яким він міг би довіряти. Проте, вимагати від інших вірности – це ще не значить самому бути вірним. І якщо суспільні верхи здеморалізовані, то не доводиться чекати, що низи перекладуть на свої плечі подвійну моральну відповідальність за стан суспільства і його майбутнє.

Передусім треба вірити собі, вірити в себе. Російські інтеліґенти, а з ними й українські, силою особистої моральности не могли змінити свого варварського суспільства, бо воно й не вимагало від них якоїсь особливої моральної сили. Воно було настільки відсталe, дике, жорстоке, що особливою здавалася кожна людина, яка відважувалася говорити про це. Навіть говорити – було подвигом. Це, самозрозуміло, немало – говорити, коли всі мовчать, це теж свідчення певної моральної сили, але, повторюємо, – навіть найменша моральна сила і чин здавалися особливою заслугою на тлі кричуще потворного російського суспільства... У результаті Росія мала знаменитих дисидентів, які хотіли вдосконалити суспільство, хоч самі були далеко не досконалі. Коментуючи приватне листування між „революційними демократами" Герценом і Огарєвим, Лев Толстой зауважував, що ті двоє „правдолюбців" не годні були впорядкувати особисте життя, позбавити його бруду – то на якій же підставі вони збиралися впорядкувати і ощасливити все людство?

Словом, унікальність російської інтеліґенції саме в цьому полягає, що її породило унікальне своєю потворністю суспільство. Тисячі освічених людей, які в інших умовах були б просто спеціялістами, в умовах Росії змушені були ставати критиками тих вад, і для багатьох ця функція стала головним заняттям життя: так з'явилися „професіональні революціонери".

Так інтеліґенція стала втіленням суспільної совісти, прошарком, в якому нібито зберігалися критерії і відповіді на всі запитання і проблеми. Однак, ще треба подумати, чого „професійні інтеліґенти" насправді домоглися своєю діяльністю – прояснити моральні обрії чи ще більше затьмарити їх. Адже саме з інтеліґентських надр постала ідея історичного „проґресу", а з неї згодом – й ідея „комунізму". Замість жити сьогоднішнім днем, дійсністю, невідкладно наповнювати її добром і любов'ю, люди дістали фальшиву віру, що „колись буде краще", бо мусить восторжествувати ідея проґресу. „Самі не ввійшли й інших не впустили".

Коли імперія розвалилася і нарешті настав „проґрес", тобто вже щось близьке до норми в галузі свободи слова, совісти, зібрань і т. д., авреоля інтеліґенції як „совісти суспільства" не могла щезнути відразу. Вже от ніби діє парляментська система, демократичні інституції, вже правди і справедливости ніби можна домагатися через суд, вже про всякі суспільні хиби і болячки можна говорити вголос, а не з підпілля, а все ще, бач, не вистачає тієї самої „надінтеліґенції", яка в імперській дійсности одвіку билася над питаннями „Кто віноват?" і „Что дєлать?". І Доній волає: де, мовляв, тепер Драч, де Дзюба...? Де...? Де...? Де...? Ну, не даємо ми змоги інтеліґентам розійтися по своїх професіях і там, разом з усіма іншими професіоналами, рухати вперед „проґрес".

Де хто, знає тільки Бог. Навіть Бог гукав: „Де ти, Адаме?"...

Тільки один Бог знає справжню силу кожної людини і наперед знає її вибір. Тому лише в Нього – і суд, і милість.

Коли одна московська журналістка попросила Ольгу Гавелову, дружину знаменитого чеського дисидента, на той час уже президента декомунізованої Чехії, прокоментувати подібне „Де?", тобто психологічну проблему „нове вино – в нові міхи", перша чеська леді відповіла: „Я певна, що є люди, які, зайнявши сьогодні офіційні посади, ніколи не втратять того, що принесли зі собою з тих наших минулих літ, ніколи не зрадять собі. Проте є й ті, котрі почали мінятися, відчувши смак до нового становища. Боюся змін у друзях, впливу високих крісел. Боюся відчуття „ти над усіма", присмаку вищости...".

Чому, отже, в українському „шістдесятництві" не могло виявитися людей, „котрі почали мінятися"? І все ж дуже багато з них не зрадило собі, навіть опинившись у гущі політики. Вже не кажемо, що український Рух Опору останніх імперських десятиріч зробив безсмертними десятки імен. Прийде такий час, і ми зрозуміємо, що Василь Стус, Зіновій Красівський, Валерій Марченко, Іван Світличний, Алла Горська, промовляючи українською мовою, промовляли не лише за Україну – за ціле XX сторіччя Европа не зазнала такого духовного вогню, яким жили і який залишили по собі ці українці. І ще ж багато, багато інших...

Петро Часто

Політична еліта – краща меншість суспільства

ПРАГА, Чехія. – Виглядає так, що Вячеслав Липинський мав рацію, коли писав, що ні етнографічне море людей, як таке, ні мова та окрема територія не можуть творити нації. Це здійснюється активною групою людей цієї нації, на ґрунті культурних, моральних і політичних цінностей. Ця меншість, котра оволоділа найбільшою кількістю певних позитивних якостей, цінностей і пріоритетів, приводить державне суспільство в організований, продуктивний рух. Маса людей, очолювана політичною елітою, перестає бути аморфною і безпорадною, а рухається вперед, у відповідності з головними продуктивними цілями суспільства, які витворює саме оця якісна меншість, котра вийшла з народу і вірна йому унаслідок своєї привілейованости і духовности.

На існування таких суспільних еліт вчені і філософи звернули увагу здавна. Бо фактично всі історичні спільноти людей поділялися на привілейований, відносно нечисленну класу тих, хто управляє, та на переважну більшість державної громади, клясу тих, ким управляють. Тому з часом цивілізовані суспільства випрацювали досить складну, але ефективну систему формування цих еліт на основі особливих індивідуальних і насамперед організаторських здібностей, а також матеріальних та інтелектуальних переваг, які об'єктивно виділяють людину в коло вибраних, найкращих.

Що стосується сучасної України, то дуже вдало колись висловився про її лідерів британський прем'єр Джон Мейджор, котрий сказав, що якби існувала Нобелівська нагорода за рекордне обкрадання власного народу, то на неї претендували б, насамперед, українські владні верхи, котрі блискавично, лише, за кілька років, безкарно обдерли власний народ на десятки мільярдів доларів. Тобто, в Україні нині йдеться не про еліту, а про „псевдоеліту", якій властива, несамперед, воля до панування заради власного збагачення, і лише не в значній мірі піклування про державу, щоб та, бува, не розвалилася саме у час їх правління. А про майбутнє така "псевдоеліта" не кращої думки, як імператори Риму, котрі вважали, що після них хоч й потоп.

Василь Зілгалов
Радіо Свобода

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

До делеґатів 34-ої Конвенції УНСоюзу та членів Головного Уряду

В березні ви отримали бюлетені в справі зміни Статуту. Нагадуємо, що всі бюлетені мусять бути вислані до канцелярії УНС до 1 травня 2001 року, щоб вони були враховані. Вашим обов'язком як делеґата або члена Головного Уряду є проголосувати. Ваш голос є дуже важливим для майбутнього нашої установи.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ

ВІДСОТКИ НА ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ

від 1-го лютого 2001 р.

Одноразові і гнучкі пенсійні пляни Відсотки в першому році – нові аплікації (Відсотки гарантовані на один рік)	7%
Одноразові і гнучкі пенсійні пляни (Існуючих грамот) $100,000 або більше	6%
$50,000 до $99,999.99	5,75%
$100 до $49,999.99	5.50%
Гнучка 10 пенсійна грамота (в другому році)	6%

Не ризикуйте своїми пенсійними фондами. Біржа іде вгору і вниз, але Ваші пенсійні фонди повинні бути забезпечені проти таких змін. Пенсійні грамоти УНС запевняють Вам постійний зріст. За інформаціями про наші пенсійні пляни телефонуйте безкоштовно на

1-800 253-9862 дод. 3013

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
7 КВІТНЯ 2001 р.

Джерзі Сіті, Н. Дж. Відділ 155 Т-ва „Запорозька Січ" повідомляє, що Річні загальні збори відбудуться о год. 2-ій по пол. в приміщенні Української Федеральної Кредитівки за адресою: 558 Summit avenue. Запрошується всіх членів Відділу. Секретар – Ярослав Завійський.

Союзівка

– найкраще місце для сімейного відпочинку

УНСоюз уділяє своїм членам

- Перші гіпотечні позички (мортґеджі) на купно власного дому
- На 1 до 3 родинні доми, де живе власник
- По доступних відсотках

Не пропустіть доброї нагоди! Не чекайте!!!
Потелефонуйте сьогодні:

(800) 253-9862 додаткове число 3036

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЕ!
І ДЛЯ ТЕБЕ Є МІСЦЕ У ЦІЙ ВЕЛИКІЙ РОДИНІ, ЩО ЇЇ ЗВУТЬ БАТЬКО-СОЮЗ!

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA
Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road Kerhonkson, New York 12446
845-626-5641 FAX 845-626-4638

Запрошуємо працювати з нами – Союзівка вас чекає!
Приймаємо працівників на літо 2001 року.

Працю надається згідно з кваліфікаціями.

Потребуємо:
- медсестру – тільки на літо
- рятувальників на басейні
- персонал до бюра
- керівника „Q-cafe"
- таборових братчиків і сестричок
- конферансьє
- персонал для обслуги харчами
- персонал до їдальні та кав'ярні та Q-cafe
- працівників для прибирання кімнат
- працівників до загальної праці

Сподіваємося, що молоді працьовиті студенти приєднаються до нашого непересічного збору, відчують надзвичайну атмосферу СОЮЗІВКИ, як також скористають з багатьох літніх розваг і втіх.

Членство в УНСоюзі обов'язкове.

Перевагу надається тим працівникам, які зможуть прибути в перших днях червня та залишитися до Дня праці включно.

Термін зголошень до 1 травня 2001 р.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ОЛБАНІ, Н.Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 7 квітня 2001 р., о год. 2:30 по пол.

в Домі Українського Клюбу
402 25th Street, WATERVLIET, NY

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати, та по два делегати наступних Відділів:

13, 57, 88, 200, 266

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Стефанія Гаврилюк, радна УНС
Микола Філь, голова Округи

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Микола Філь, голова
Володимир Літинський, секретар
Володимир Кривулич, касир
Павло Шевчук, почесний голова Округи

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

висилає

всім делеґатам останньої Конвенції УНС та теперішнім членам Головного уряду УНС

матеріяли для голосування

*Згадані матеріяли включають **пропоновані зміни до Статуту УНС і бальоту** які треба повернути поштою*

Делеґатів і членів Головного уряду просимо проголосувати до

1 травня 2001 року

чи погоджуються вони на пропоновані зміни до Статуту УНС текст яких був опублікований у „Свободі" та „Українському тижневику"

У випадку, якщо б хтось з делеґатів чи членів Головного уряду УНС не отримав цих матеріялів, просимо негайно **потелефонувати до Головної канцелярії на число**

(973) 292-9800 дод. 3018

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

В поклоні безсмертному командирові

ЧИКАҐО. – 8-ий Відділ ООЧСУ вшанував життєвий подвиг Романа Шухевича-Тараса Чупринки-Тура, Головного командира УПА, голову проводу ОУН на українських землях, голову Генерального секретаріяту УГВР і Генерального секретаря військових справ УГВР, у 51-шу річницю геройської смерти. Роман Шухевич-Тарас Чупринка пожертвував своїм життям. Він загинув з московських рук 5 березня 1950 року у селі Білогорщі біля Львова. Впав у боротьбі з відвічним ворогом України.

3 березня 2001 року в соборі свв. Володимира і Ольги, після Вечірні, була відправлена Панахида за спокій душі св. п. Тараса Чупринки. Члени організацій 8-го Відділу ООЧСУ, ОЖ-ОЧСУ і СУМА, СУВА ім. Симона Петлюри і комбатанти УПА і І УД УНА були присутні зі своїми прапорами. По обох боках стояли прапори – український і американський. Громада чисельно взяла участь у Панахиді і сходинах, чим засвідчила глибоку пошану до Головного командира УПА ген. хор. Тараса Чупринки.

Панахиду відправили: о. Мирон Панчук і Олег Кривокульський з парафії свв. Володимира і Ольги, о. Петро Свідрун з парафії о. Миколая, о. канонік Михайло Мельник і диякон Микола Бурядник – обидва з України. Проповідь виголосив о. П. Свідрун, у якій високо оцінив змагання за волю України командира УПА Тараса Чупринки, та поєднуючи духовне і національне життя України. Після Панахиди в Домі СУМ відбулись святочні сходини для вшанування пам'яті великого сина України Тараса Чупринки.

На почесному місці виднів портрет Тараса Чупринки, біля нього букет квітів і прапори організацій. Святкові сходини відкрив голова 8-го Відділу ООЧСУ Іван Павлик. Однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять Тараса Чпринки. Слово виголосив д-р Мирослав Харкевич, насвітлюючи життєвий шлях Тараса Чупринки на тлі доби, в якій він жив і діяв. Закінчено імпрезу відспіванням національного гимну. У п'ятницю, 2 лютого, частину радіопередачі „Вечірня трибуна" присвячено річниці св. п. Тараса Чупринки.

У другій частині сходин д-р Юліян Куляс доповідав про сьогоднішні проблеми, політичні скандали, загадкову смерть Георгія Ґонґадзе, неґативне ставлення влади до свободи слова, візиту американських конгресменів до України, демонстрації проти Л. Кучми і ставлення теперішнього уряду Америки до України.

Осип Панчишин,
член управи 8-го Відділу ООЧСУ

Василкова фірма „Міст – Карпати" відзначила 10-ліття

ЧИКАҐО. – З нагоди 10-ліття василкової фірми „Міст-Карпати" її президент Богдан Бухвак дав інтерв'ю для читачів „Свободи".

– Як з'явилася думка вдатися до підприємництва?

– Я завжди думав, що повинен брати участь у житті української громади. Я народився і виріс у Польщі, виховувався на бойківських традиціях і змалечку жив карпатським духом. Ми з сестрами назвали "Карпатами" нашу фірму, бо у Карпатах минула наша юність, там залишилась батьківська хата. Я побачив, що в Чикаго добре налагоджено відсилання пачок у країни Східньої Европи, і вирішив робити щось подібне. Тепер „Карпати" щомісяця відправляють в Україну тисячі пачок, а також сільськогосподарську техніку, автомобілі, електронну апаратуру та грошові перекази.

До розмови приєднується Марічка Іванець, сестра і права рука президента фірми.

– Ми стараємося задовольнити усі запити наших замовників. 600 тисяч фунтів ваги відіслано нами за минулий рік. Працівники фірми володіють кількома европейськими мовами, і це дуже допомагає у спілкуванні з клієнтами.

І знову запитання президентові:

– Чи виходу на український ринок передував розрахунок, чи було відчуття ризику?

– Кожен крок у підприємництві треба розраховувати, а без ризику нічого не буває навіть в Америці. В Україні певні труднощі стримують створення комплексної мережі по усій Україні, але для того і є ми „Мостом", щоб разом будувати спільну справу. Покищо нам це вдається. Наші працівники в Україні зацікавлені в праці, вони мають добрі заробітки і відповідально ставляться до своїх обов'язків. Ми маємо представництва у Києві, Львові, Івано-Франківську, Дніпропетровську.

На десятиріччя фірми надійшли листівки з подяками, відвідувачі приходили, щоб особисто привітати родину Бухваків і фірму „Міст-Карпати". Багато пачок від українських організацій з гуманітарною допомогою "Карпати" вислали безкоштовно. А в українському Чикаго полюбили Богданові пісні, які він співав на фестивалях у США та Канаді.

Мелодія улюбленої Богданової пісні " Я піду в далекі гори" пролунала на хвилях українського радіо, коли фірма „Міст-Карпати" почала відлік нового десятиріччя.

Марія Климчак,
редактор радіо "Українська хвиля"

Зустріч з президентом УККА на Інтернеті

НЬЮ-ЙОРК. – Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) розпочинає „живі" зустрічі на Інтернеті з президентом УККА Михайлом Савковим мол, які відбуватимуться кожного місяця.

Перша така зустріч почнеться у середу, 4 квітня ц. р., о 1-ій год. по полудні за східнім часом і триватиме годину. Тема розмови – „Перспективи українсько-американської громади у XXI столітті". Учасники зустрічі з провідником громадської організації матимуть нагоду задати запитання Михайлові Савкові мол. або висловити свою думку в друкованому форматі та отримати відповідь в такому ж форматі.

УККА запрошує всіх бажаючих взяти участь у розмові з президентом УККА Михайлом Савковим мол. Для цього необхідно відвідати сторінку УККА в Інтернеті за адресою http://www.ucca.org/chat, і зареєструвати свою присутність під рубрикою „Кімната #1", яка знаходиться на сторінці.

На сторінці Інтернету УККА також поміщена інформація для української громади про новини з України (українською та англійською мовами), інформація про різні проєкти та видання УККА, новини з життя громади та дати важливих подій. УККА запрошує українську громаду користуватися своєю сторінкою в Інтернеті для отримання інформації про події в Україні та в громаді.

УККА

Пласт в Едмонтоні очолила Славка Шулякевич

На загальних зборах Пластової Станиці, які відбулися 4 лютого ц.р. в Пластовому домі Станичною вибрано пл. сен. довір'я Славку Шулякевич.

Звіти членів минулорічної Станичної старшини всі присутні одержали письмово заздалегідь так, щоб збори пройшли гладко. Зате були різні питання та дискусія, а зокрема на тему труднощів з українською мовою у новацтві та щодо членства Пласту в Канадському скавтінгу.

Під кінець, збори вирішили ще раз листовно повідомити КПС, що Едмонтонська Станиця не бачить користи у приналежності до Канадського скавтінгу, радше – навпаки, бачить небезпеку приспішеної асиміляції, і зобов'язала делегатів Станиці на збори КПС в Торонто зайняти те саме становище офіційно.

На підставі звітів діловодів можна ствердити, що Станиця у 2000 році працювала успішно не лише на адміністраційному полі, але й на виховному. Були літні табори: для новацтва (командантка Маруся Петришин) і юнацтва (співорганізатор Радомир Білаш), Свята Юрія і Весни, Дні відкритих дверей і Пласту, а на кінець, під проводом пл. розв. Світлани Яровенко – „Різдвяна свічечка", що духово поєднала нас з пластунством в Україні і в інших країнах.

Брали пластуни участь у Коляді і громадському житті: Шевченківському концерті, Панахиді у річницю смерти Шухевича-Чупринки, Великоднім свяченім, Святі Державности, річниці Голодомору. Шість членів Станиці взяло участь у зборах КПС в Торонто, – сім членів у зборах КУПО в Києві, а новацтво колядувало по домах для старших і збирало одежу для сиріт в Україні.

П. Саварина відзначено відзнакою св. Юрія в золоті, а Вічним вогнем у сріблі – О. Саварин і Андрія Горняткевича.

Надя Цинцар одержала пл. ступінь сен. керівництва, а ПР КУК нагородила Віру Кунду, Гетьманською відзнакою.

П. Саварин

Різдвяна Пластова свічечка – 2001 р. в Едмонтоні.

„Молодечий відділ" Союз Українок в Чикаго відзначив 40 років

*„40-ліття вже минає у Чикаґо
в місті, як той Відділ існує,
мов в пісні".*
З репертуару тріо „Пісня"

Членки 29-го відділу СУА; попереду – тріо „Пісня".

Харитативна праця 29-го відділу СУА ім. „500 Героїнь Кінґіру" в Чикаґо є відома на терені Чикаґської громади. Працюють союзянки на громадській ниві вже 40 років. 20 січня 2001 року, в Культурному центрі свв. Володимира і Ольги відділ відзначив цю важливу подію бенкетом та цікавою програмою. Тріо „Пісня" – Наталка Масник, Люся Олексюк та Віра Джулинська, по довгій відсутності, гарно та мелодійно відспівало декілька пісень під акомпаньямент Орисі Покірної. Прочитано багато поздоровлень від неприсутніх членкинь, зокрема від Лідії Яросевич з Вашінґтону, однієї зі засновниць відділу, та від інших відділів і організацій. Дарія Ярошевич провадила святом, а разом з Іреною Пискір-Олексюк відчитали написаний ними веселий вірш про кожну союзянку з відділу.

Голова комітету Юлія Кокорудз розповіла про працю комітету у приготуванні свята та заснування відділу і його напрямні. Членками підготовчого комітету були: Єва Зеленко – голова відділу, Емілія Вишнецька – відповідальна за рекляму, Олександра Дяченко-Кочман – за ювілейну книгу, Марія Гриневич – господарська референтка, Ірена Пискір-Олексюк та Дарія Ярошевич – відповідальна за програму, Рута Галібей – кореспонденційна референтка, Катя Івасишин – відповідальна за запрошення, Оля Дяченко – за фінанси. Комітет вручив заслуженим головам та членкиням грамоти, за зразкову працю впродовж останніх 10 років.

Про ювілейну книгу, матеріяли та працю над її виданням розповіла Леся Кочман. Про відділ та його працю говорила теперішня голова Єва Зеленко. Згадано про провадження світлички „Садочок казок" протягом 25 років, стипендійну акцію, суспільну опіку, спонзорство численних виставок, публікацію дитячої літератури, виставки для американської публіки, та зв'язок із громадськими діячами міста Чикаґо.

Голова Окружної Управи на терені Чикаґо та членка 29-го відділу Люба Калін поздоровила та передала грамоту від Головної Управи СУА в Нью-Йорку.

Великою несподіванкою було, коли Ювілейний комітет подарував всім вписаним 47-ом членкам оправлені мистецькі картини праці Наталі Гущені, з графічним оформленням її чоловіка Юрія.

Після цікавої програми святкування 40-ліття членки повертались до дому задоволені, що належать до Союзу Українок Америки. До 50-ліття ще далеко, а вони все ще – членки „молодечого відділу".

Ірена Пискір-Олексюк

Нещодавно 29-ий Відділ СУА в Чикаґо відсвяткував своє 40-річчя. Мені приємно пригадати перші акції Відділу, а саме заснування дитячої світлички, яку ми назвали „Садочок казок". Ця світличка, маю надію, ще й по сьогодні існує і мала вже багато випускників. Мені вдалося віднайти знимку перших випускників світлички з 1961–1962 років. На знимці – свято о. Миколая. Сьогодні ті його учасники – молоді професіоналісти на різних поважних становищах. Пересилаю цю знимку „Свободі" і вірю, що багато осіб впізнають себе! Одна між ними є навіть редакторкою „Свободи". Маю маленьку ідею – щоб вони влаштували собі зустріч колишніх вихованців „Садочка казок".

Лідія Яросевич

Доповідь колишнього посла ФРН в Україні

МЮНХЕН. – 28 лютого в УВУ відбулося офіційне закриття зимового семестру. Програму вечора відкрив ректор УВУ Леонід Рудницький.

Докторант філософічного факультету Роман Яремко виголосив коротке слово про УВУ з точки зору студента з України. Головний промовець д-р Ебергард Гайкен, колишній посол Німеччини в Україні зробив доповідь „Німецько-українські взаємини: перспективи на майбутнє".

Д-р Гайкен, який майже п'ять років був німецьким послом у Києві і свідком-очевидцем розбудови української державности, порушив чимало сучасних проблем і проаналізував взаємодію України та Німеччини у ділянках політики, економіки й культури. Він звернув особливу увагу на дружні взаємини Німеччини й України, підкреслив ролю Німеччини в царині гуманітарної допомоги Україні, де його країна займає перше місце, і її ролю в економіці української держави, де вона є як торговельний партнер на другому місці зараз після США.

На закінчення вечора ректор вручив Блянці Єржабковій, яка вже довгі роки викладає в УВУ, грамоту звичайного професора. Програмою вечора провадив проф. д-р Райнґард Гайденройтер, декан факультету державознавчих і економічних наук.

Присутні підписали листа до Папи Івана Павла II з проханням канонізувати Митрополита Андрея Шептицького.

Наступну зустріч з дипломатом в рамках постійного університетського семінару заплянововано на 16 травня, коли консул США у Мюнхені Роберт Беме виступить з доповіддю про взаємини Америки з Україною.

Пресова служба УВУ

Доповідь про суднобудівництво в Україні

Справа: Сергій І. Нечипоренко – капітан 3-го ранґу, військово-морський аташе при посольстві України в американській столиці; д-р Василь Наконечний, голова місцевого осередку НТШ; Павло Тертицький – підполковник, аташе військово-повітряних сил при посольстві України у Вашінґтоні.

ВАШІНҐТОН. – З ініціятиви та на запрошення Осередку НТШ і при співучасті УВАН військово-морський аташе при Посольстві України в американській столиці, капітан 3-го ранґу Сергій І. Нечипоренко, в неділю, 21 січня ц.р. виголосив доповідь на тему: „Сучасний стан та перспективи розвитку українського військового і цивільного суднобудування".

Капітан Нечипоренко з'ясував коротко минуле і сучасне суднобудівної галузі в Україні, ствердивши, що це складний і багатопрофільний комплекс, який має значні виробничі потужності, науково-технічний потенціял та кваліфіковані кадри. На теперішній час суднобудівні заводи України в основному працюють на експорт. Загальна сума їхніх контрактів складає 266 мільйонів долярів, що для України поважна цифра, – сказав капітан С. Нечипоренко. Він розповів детально про кожний з головних кораблебудівних підприємств, що вони випускали в минулому та які кораблі випускають тепер і на замовлення яких країн. Загальне число працівників суднобудівної галузі України тепер становить понад 74 тисячі. Швидким темпом здійснюється приватизація заводів. Підсумовуючи свою доповідь, капітан Нечипоренко сказав, що українська суднобудівна промисловість має значний потенціял і добрі перспективи. При розумній політиці з боку уряду, ця промисловість буде однією з визначальних галузей української економіки та експорту у чужоземні країни.

Після доповіді дехто зі слухачів ставив прелегентові запитання, на які він вичерпно відповідав. Голова Осередку НТШ д-р Василь Наконечний подякував С. Нечипоренкові за солідно підготовлену й цікаву доповідь. Зі свого боку, капітан Нечипоренко подякував своєму колезі, аташе військово-повітряних сил при Посольстві України в США, підполковникові Павлові Тертицькому, за допомогу при висвітлюванні слайдів.

Група дітей, під опікою Софії Наконечної-Сміт, піднесла обом аташе маленькі подарунки на пам'ятку, а присутні нагородили українських офіцерів теплими оплесками.

Р.Ф.

Збережімо „Верховину" для української громади

Вміщуємо два листи з останньої пошти про можливість придбання оселі відпочинку „Верховина" Українською Американською Культурною Фундацією.

12 березня ц. р. у присутності судді Вищого суду штату Нью-Йорк в Монтечело було підписано контракт між УБС і УАКФ, згідно з рішенням конвенції УБС, прийнятого у червні 1998 р. Оселя „Верховина" може залишитися в українських руках, щоб і надалі служити розвиткові культури української громади в Америці. Ця оселя цінна для нас ще й тим, що тут жив і творив великий український поет-філософ Василь Барка.

Ініціятивна управа УАКФ подбає про спортивне виховання, табори і фестивалі нашої молоді, курси мови, історії, літератури, народне мистецтво і танці, створення мережі культурного зв'язку поодиноких громад в Америці і Україні. Плянується спорудження будинку для українців старшого віку.

Отже, закінчено перший етап проєкту щодо збереження оселі „Верховина". Другим етапом є плата за оселю одного мільйона ста тисяч долярів у першому тижні червня цього року.

Управа УАКФ очікує співпраці охочих, які бажали б допомогти пожертвами в успішному закінченні купівлі „Верховини". Кожний українець в Америці, який дорожить українським іменем і турбується майбутнім нашої громади, повинен використати час перед сплаченням податків і пожертвувати на УАКФ, що дає право на податкове звільнення і допоможе купити „Верховину".

Просимо висилати чеки на Ukrainian American Cultural Foundation, P.O. Box 418, Glen Spey, New York 12737. Телефони (845) 858-2524 або (973) 762-3100. IRS 06-15593884.

Рахунок УАКФ ч. 6653 відкрито в Ukrainian Orthodox Federal Credit Union, 215, Second Ave, New York, NY 10003.

Д-р Степан Ворох,
директор УАКФ

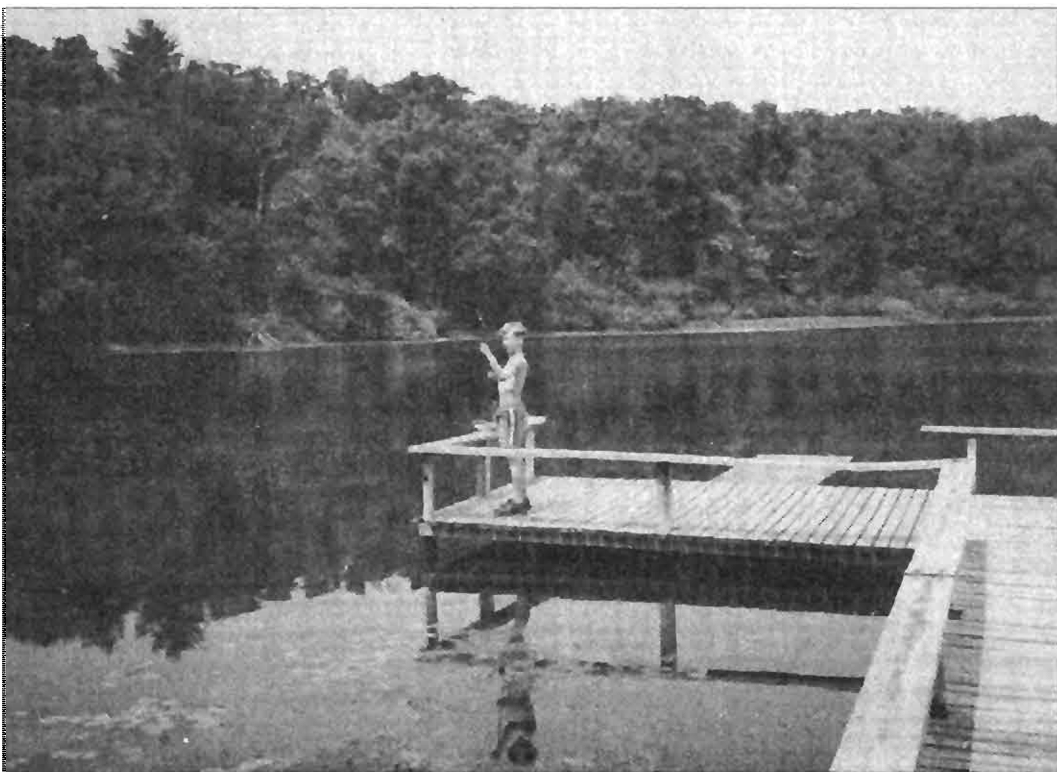
***

Дозвольте через „Свободу" висловити глибоку подяку голові УАКФ д-рові Степанові Вороху та всім тим людям, які намагаються зберегти для громади українську оселю „Верховина" в горах штату Нью-Йорк. Вістка про продаж оселі була для мене справжньою трагедією. З жалем згадувались таборування та рибалка на чудовому озері, літні дитячі табори, забави, концерти, українські фестивалі на „Верховині". Гості приїздили з багатьох штатів США та з Канади.

Не хотілося вірити, що все це залишилось в минулому, не говорячи вже про долю наших церков та українців, які постійно мешкають в околиці „Верховини".

На щастя, знайшлися люди, які ділом виявили свій патріотизм і послужили українській громаді. Було б добре, щоб на сторінках газети висвітлювався і подальший хід цієї важливої справи.

В. Каплун,
Джерзі Сіті, Н. Дж.

На озері в оселі „Верховина".

КАЛЕНДАРЕЦЬ ПОДІЙ

30 березня – вистава Львівського театру ім. Л. Курбаса „Марко проклятий або східня леґенда" в залі церкви св. Івана Хрестителя (709 Sanford Ave., Newark, NJ). Початок о 8-ій вечора.

◆

31 березня – конференція в пам'ять композитора Василя Витвицького, в НТШ (63 Fourth Ave. between 9th and 10th St.) о 5-ій годині.

◆

31 березня – загальні річні збори Фундації УВУ (136 Second Ave., New York). Початок о 2-ій год.

◆

1 квітня – зустріч з ректором Національного університету „Острозька академія" д-ром Ігорем Пасічником і заступником ректора Наталею Ломницькою на тему виховання патріотичних провідників України – у церкві св. Івана Хрестителя (709 Sanford Ave., Newark, NJ) о 2-ій годині. У залі „Самопомочі" в Нью-Йорку (203 Second Ave. between 12th and 13th St.) – о 5-ій год.

◆

1 квітня – презентація книжки І. Старосольського "Крутими дорогами" в приміщенні НТШ (63 Fourth Ave. between 9th and 10th St.) о 2-ій годині.

◆

2 квітня – доповідь А. Ґраціозі з університету в Неаполі, в пам'ять Петришинів („Український фактор в европейській війні та революції 1905–1956 років"), в Гарвардському університеті у Barker Center, Thompson Room. Поч. о 4-ій год.

◆

7 квітня – доповідь директора Інституту україннознавства ім. І. Крип'якевича у Львові Ярослава Ісаєвича „Чому в Україні немає української книжки?", в Ramada Hotel, 130 Rte 10 W., East Hanover, NJ.
Початок о 7:30 вечора.

◆

7 квітня – річні загальні збори Окружного комітету відділів УНС в Пітсбурґу, Па о 12-ій годині, в конференційній залі 120-го відділу (2152 Sheffield Rd., Aliquippa, Pa).

◆

8 квітня – концерт української церковної музики в St. Paul's Presbyterian Church (27475 Five Mile Rd., Livonia, Mich.). Співає хор „Бандуристи". Початок о 2-ій год. Вхід безкоштовний.

◆

8 квітня – Великодній ярмарок проводить 28-ий курінь УПС „Верховинки" в домівці т-ва „Самопоміч" (102 Second Ave. between 5th and 6th St., New York). Початок о 10-ій годині.

◆

18 квітня – посол України в Канаді д-р Юрій Щербак прочитає доповідь на тему: Ukraine and the Challenge of Globalization". Вільний вступ. Адреса: University of Ottawa, Tabaret Hall, Rm 083 (The Senate Room), 75 Laurier St. East, Ottawa, Canada. Для докладнішої інформації телефонувати на (613) 562-5800x3692 – Irena Bell.

Оголошення в розділі „Календарець подій" вміщуються тільки за умови подання цих оголошень через відділ реклями. В розділі можуть безкоштовно вміщуватися повідомлення про громадські події, що проводяться без оплати вступу. Тел. відділу реклями (973) 292-9800, дод. 3040.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Чи треба Україні повторювати минуле?

Щоб краще зрозуміти суть завдань, які стоять перед українським суспільством, варто вдатися до ... американського досвіду.

Американський Президент, вибраний на основі вільного голосування, а потім Колеґією представників (що є анахронізмом, який стоїть на грані скасування, як і всі анахронізми), має широкі повноваження, яких не мають президенти інших демократичних і цивілізованих країн. Конґрес від початку ставив завдання створення сильного центрального уряду, на чолі якого стояв би верховний виконавець і командувач Збройних Сил, для якого існування сильної країни було б понад особисті амбіції. Але дії його контролювалися народними представниками, а через них – усім народом. Президент, по суті, є і президентом, і прем'єр-міністром, який формує команду секретарів (міністрів), правда, за згодою Конґресу.

Як складаються справи за перше десятиліття в Україні? Євген Марчук у своїй книжці „П'ять років української трагедії", виданій в 1999 році, пише, що є два питання щодо перспектив держави. Перше, чи є принаймні теоретична можливість вийти на справді незалежний розвиток, і чи все, що сталось досі, має незворотний характер? Друге: якщо теоретична можливість існує, то як її реалізувати? Його відповідь: „Наявність теоретичної перспективи не означає її автоматичного переходу у практичну. Цей перехід може здійснити лише весь український народ своєю активною громадянською позицією, політичною дією і наполегливою працею".

На сьогодні український народ, як такий, не має ні об'єднаної громадянської позиції, ні ефективної політичної дії, а наполеглива праця спрямована на забезпечення виживання – своє і своїх близьких.

Філософ Сантаяна сказав: „Ті, хто забуває минуле, змушені його повторювати". Чи не варто Україні пильніше придивитися до американського досвіду?

Ігор Яременко,
Каліфорнія

Спершу визнаймо самі себе!

Як відомо, справжніми українськими гілками Православної Церкви в Україні є тільки дві – УПЦ Київського Патріярхату на чолі з Патріярхом Філаретом та УАПЦ, яку очолював покійний Патріярх Димитрій. Після його смерти УАПЦ вже більше не обирала нового Патріярха – в надії на скоре порозуміння поміж УАПЦ і УПЦ Київського Патріярхату і створення в Україні єдиної Української Помісної Православної Церкви на чолі з одним Патріярхом, обраним усіма гілками православ'я. І до такого порозуміння зроблено вже перші кроки. Але провідники третьої гілки православ'я в Україні узурпували для своєї московської Церкви назву-додаток **Українська**, замість **Російська**, і в своїх парафіях ведуть „явно-славно" акцію проти нашої мови в церковних Богослуженнях, проти української незалежної держави, за „слов'янський" союз України з Росією, з московською гегемонією в ньому. Єпископат і рядове духовенство цієї московської Церкви чути не хочуть про об'єднання всіх трьох гілок Православної Церкви в Україні в єдину Помісну Українську Православну Церкву з обраним Патріярхом Київським на чолі.

А що ж на те Вселенський Патріярх Варфоломій? Як пише Євген Іванків у „Народній Волі" (22 лютого ц. р.), „вітаючи делеґацію Верховної Ради України, Вселенський Патріярх сказав: „... Якщо Москва остаточно відмовиться прийняти необхідне рішення, Вселенський Патріярхат одноосібно вирішить питання канонічности Української Церкви". А ось у зверненні до духовенства та вірних УПЦеркви о. Стефана Посаківського, адміністратора УПЦ Київського Патріярхату в Америці, говориться щось інше: „Вселенський Патріярх прийняв запрошення і приїздить до Києва у травні цього року. Хочемо вірити, що в цей час буде зачитаний Томос про визнання єдиної Помісної Православної Церкви України". Сподіваюсь, що прот. о. С. Посаківський в останньому реченні мав на увазі не Церкву України, а Українську Церкву, що не є те саме, як не є те саме „народ України" і „український народ". Але не в цьому річ. Річ у тому, що в словах Вселенського Патріярха є питання щодо „канонічности" Української Церкви, яке чомусь мало б вирішуватися Москвою, а як ні, то тоді Вселенським Патріярхом. При чому ж тут Москва? Друге запитання: про визнання якої „єдиної Помісної Української Православної Церкви" мав би бути зачитаний Томос Вселенського Патріярха? Адже такої Церкви поки що взагалі нема. Її треба створити, збудувати, здобути, а тоді вже – якщо це справді потрібне чи необхідне – просити чи вимагати визнання її. А хто мав би ту єдину Помісну Українську Православну Церкву створити, збудувати, здобути і проголосити, як не український народ зі своїм єпископатом і духовенством?!

Спершу визнаймо самі себе, тоді й нас визнають ті, кому це належить.

Д-р Іван Овечко,
професор-емерит університету
Півн. Кольорадо

Шановні читачі!

Просимо у своїх статтях і листах обов'язково подавати число телефону для полегшення спілкування з вами, не надсилати копії статтей, надісланих в інші видання.

Редакція відхилятиме ті статті, які вже з'явилися в інших газетах. Ми змушені ще раз повторити відому істину, що редагування, скорочення статтей і зміна заголовків (зі збереженням змісту публікацій) є споконвічним правом редакцій газет.

Редакція „Свободи"

Прошу уважніше ставитися до дописів

В „Свободі" 9 лютого появилася моя стаття, якій я дала назву „Щедрий Вечір 83-го відділу СУА", під заголовком „Щедрий Вечір – свято пращурів". Слово „пращури" – дуже рідко вживане в нашій пресі, хоч воно й літературне – звучить неприємно, особливо коли помістити його поруч з назвою великого релігійного свята Навечер'я Йордану-Богоявлення. Попри те, що деякі фраґменти прегарних різдвяних звичаїв походять з часів передхристиянської доби, традиційне вирізування льодових хрестів, урочисте освячення Йорданської води, прегарні щедрівки і коляди, які оспівують народження і хрещення Ісуса Христа, створюють особливий, святковий настрій по сьогодні.

З причин, добре нам відомих, на рідній землі не всі могли продовжувати святкувати, як колись. На жаль, наша громада в діяспорі, невіддільною клітиною якої є Союз Українок Америки, чисельно маліє, тому ми повинні молоді і дітям на вільній землі Вашинґтона передавати хоч частину тепла і душевних переживань, пов'язаних з християнськими звичаями. Не варто викреслювати зі статті, написаної автором, змінюючи її при тому на свій лаконічний, „шабльоновий" стиль.

Згаданий Щедрий Вечір відбувся в приємній атмосфері. Присутні переносилися думками в минуле, згадуючи чар і важливість Йорданських святкувань на рідній землі.

Ольга Гаєцька,
Нью-Йорк

Допомогли щедрі земляки

Тимко Бутрей народився на Бойківщині 76 літ тому, але рідну землю залишив давно, ще у роки війни. Від 1954 року він живе в Америці. Коли стало можливим, у 1998 році, Тимко Бутрей відвідав рідний край. Відтоді він постійно допомагає своїм землякам. Подарував 3 тисячі долярів районному відділу освіти на придбання шкільних лав, 400 долярів дав школі-інтернату на випускний вечір, допомагав у проведенні Всесвітніх бойківських фестин, купував книжки для сільських бібліотек. За усе це дуже вдячні йому земляки з Бойківщини.

Богданна Леньо,
м. Турка

До Турки надійшли пачки з подарунками від Тимка Бутрея

Парафіяни греко-католицької громади м. Хоросткова щиро дякують уродженцю нашого краю, почесному громадянинові м. Хоросткова, д-рові Михайлові Палію та його дружині Любомирі, які проживають у США, в Лоренсі, за велику матеріяльну допомогу. Вони подарували 5 тисяч долярів на спорудження статуї Божої Матері і поправу церковної огорожі.

о. Іван Цвях, парох,
м. Хоростків, Тернопільської обл.

Чому не вживали українську мову?

В „Свободі" були опубліковані описи величних святкувань з приводу призначення нового Митрополита Української Католицької Церкви в Америці. Я був на урочистостях 27 лютого в катедрі Непорочного Зачаття у Філядельфії, де мене вразило вживання англійської мови під час відправи Літургії та співу хору. Розумієтьcя, було цілком відповідним, з огляду на велике число неукраїнців, користуватися англійською мовою (в додатку до української) для проповіді, читання Євангелії, Апостола та відчитання папської проклямації. Але цілком невідповідною була англійська мова у половині Служби Божої, коли саме ця Літургія має єднати українців світу з Матірною Церквою в Україні. Така непошана до рідної мови є зовсім незрозумілою ще й за обставини, коли всі люди в храмі мали спеціяльно надруковані книжечки з точним перекладом відправи для неукраїнців.

Лев Іваськів,
Філядельфія, Па

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Марія Ґулеґіна зачарувала Нью-Йорк

Марія Ґулеґіна.

Тільки в лютому оперова співачка українського походження Марія Ґулеґіна тричі зачарувала Нью-Йорк своїми виступами. Першим був її концерт у Елис Талі Гол, другим – виступ в опері Д. Верді „Макбет", поставленій в концертовій формі у Карнеґі Гол, а потім – виступ у прем'єрі Метрополітан Опери „Набукко" Д. Верді.

Одна з ньюйоркських газет назвала українську співачку зіркою, яка шукає витончености у мистецтві пісні. Саме з такою витонченістю прозвучали пісні російського композитора М. Ґлінки та італійські пісні Доніцетті, Белліні, Россіні, оперові арії Каччіні. Про оперу „Макбет" було вміщено статтю зі світлиною всього ансамблю у „Нью-Йорк Таймсі". Уже сама поява на сцені стрункої. високої співачки викликала оплески, а спів, як написала критик Ен Міджет, „досягав тонів темного золота".

Теодор Терен–Юськів

Тріюмф піяніста Миколи Сука

ВАШІНҐТОН. – Останнім часом українського роду музиканти завойовують американську столицю. За кілька місяців тут побували з концертами піяніст Володимир Винницький, скрипалька Соломія Івахів, челістка Наталія Хома, сопрано Анна Бачинська, тенор Роман Цимбала, співачка Людмила Грабовська, бандуристка Алла Куцевич, піяністка Юлія Осінчук. На всі ці виступи в місцевому щоденнику „Вашінґтон пост" з'являлися прихильні, часом ентузіястичні рецензії. Не був винятком найостанніший концерт відомого піяніста Миколи Сука, який відбувся в неділю, 18 березня.

Уродженець Києва, Микола Сук одержав міжнародне визнання, здобувши перше місце і золоту медалю на Міжнародному конкурсі ім. Ліста – Бартока у Будапешті 1971 року. З того часу він концертував як соліст і член камерних ансамблів по колишньому Совєтському Союзі, Північній Америці, Австралії, Европі й Близькому Сході. Колись член учительського складу Київської і Московської консерваторій, Микола Сук є тепер професором консерваторії Нової Англії в Бостоні й директором концертної програми Українського Інституту Америки в Нью-Йорку.

Треба віддати належне піяністові за те, що в програмах своїх концертів він популяризує твори таких українських композиторів, як В. Сильвестров, І. Карабиць, Мирослав Скорик. У програму свого вашінґтонського концерту він включив дві прелюдії найстаршого сучасного українського композитора Миколи Колесси. Ось що написав про цей концерт у щоденнику „Вашінґтон пост" від 20 березня ц. р. її музичний рецензент,

(Закінчення на стор. 16)

Успіх „студійців" та їхнього керівника

Драматичний монтаж „П'ять картин двотисячного року" Богдана Бойчука, що його поставила Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької 4 березня, можна беззастережно назвати „тріюмфом" усіх, що до цієї пра-прем'єри причинилися, а вже зовсім особливо – Л. Крушельницької і її молодих учнів із студії.

Оцінюючи цю постановку, треба брати в першу чергу до уваги, що це не є легка, усім зрозуміла п'єса, а поетичний монтаж, який на сцені важко ставити, а глядачам зрозуміти. І саме тому, що це успішно здійснила Студія Мистецького Слова зі своїми акторами-аматорами, виставу треба уважати неабияким успіхом.

Сотні годин, поза щоденними заняттями, що їх віддали молоді „студійці" для вивчення своїх важких ролей, завзяття, з яким ця група працювала для сценічного втілення „П'ять картин двотисячного року", допомога професійних сил – все це вимагає особливої оцінки та застанови над вислідами праці, над цим черговим виявом таланту і творчого ентузіязму Лідії Крушельницької як керівника студії.

Маючи нагоду слідкувати над цією працею до її кінцевої сходинки я дістала багато сильних вражень, що спонукають до роздумів з приводу цієї особливої постановки. Принаймні треба сказати, що до „П'ять картин" важко застосувати критерії, традиційні в оцінці театрального дійства, тому слід передусім звернути увагу так читачів, як і тих, що були свідками прем'єри драматичного монтажу пера Б. Бойчука, на моральний успіх праці студії та її керівника.

У цьому незвичному для постановки творі немає ні головної, ні другорядної ролі, немає, за вийнятком дрібних моментів, можливости висунути одного чи іншого актора на чільне місце. Тут працювала однозгідно ціла група, усі двадцятеро молодих адептів акторського мистецтва, немов одна добре зіграна балетна група, в якій лише час від часу завважуємо окремі „пліє".

Відповідна хореографія уложена Катею Колцьо, однакові костюми та відповідне спокійне тло роботи Марійки Шуст, із освітленням Андрія Ганкевича та музикою Мирослава Скорика, дали цю потрібне підложжя для настрою цілого дійства, а включення В. Курила, І. Бернарського – професійних акторів і Н. Диби-Подоляк істотно посприяло успіхові вистави. Переживаючи її на сцені професійного театру, можна було забути, що все виконують непрофесійні молоді сили, для яких театральне мистецтво – це тільки „гобі" та, в найкращому випадку, шукання за можливістю виявити себе у незвичній, піднесеній над щоденним життям площині.

Як зуміла Л. Крушельницька передати цим молодим студійцям поетичну форму Б. Бойчука і як вони, попри свій юний вік, спромоглися чи тільки спромагалися зрозуміти довгу життєву дорогу внутрішньо складної людини, залишиться таємницею, але теплі оплески слухачів були найкращим доказом признання для керівника і членів Студії.

Саме беручи це все до уваги, неможливо оцінити цю постановку стандартними мірками, призначеними на рецензію театральної прем'єри, а треба у цьому випадку брати на терези критики також усі компоненти, які ми особливо наголосили, а може, також і ті, про які тут не згадується, а які відіграють важливу ролю, як, наприклад, українська мова, яка, ніде правди діти, для частини молодих акторів є все таки другою розмовною мовою.

Із цієї групи, що взяла участь у пра-прем'єрі поетично-філософської проєкції пера Богдана Бойчука, важко висунути одного чи іншого із молодих акторів на перше місце, а все ж хочеться підкреслити великий вклад праці та запалу кожного із виконавців та їхню відданість своєму ідейно-творчому керівникові, а з нею – театральному мистецтву.

Тож бажаємо Л. Сонні, О. Декайлові, Р. Лучкань, А. Березовському, Л. Гурин, А. Добрянському, М. Кобзар, О. Лисецькій, А. Гапієві, І. Макареві, М. Соневицькій, Р. Росцішевській, Т. і Т. Ганкевичам, С. Зєлик, Я. Шулеві та С. Назаркевич дальших успіхів у театральному мистецтві, і саме у Студії Мистецького Слова.

О. Кузьмович

Фото Ярослава Кулинича

Виконавці „П'яти картин двотисячного року" зі своїм керівником Л. Крушельницькою збирають належні оплески після закінчення вистави.

Її голос чула Европа

11 лютого цього року члени осередку НТШ і Групи УВАН Вашінґтону та околиць мали приємність прослухати доповідь дослідника українського звукозапису і дискографії Степана Максим'юка. Назва доповіді: „Призабутий голос сопрано Олександри Гвоздецької". У вступному слові, голова вашінґтонського осередку НТШ д-р Василь Наконечний, привітавши присутніх, коротко розповів про життя та діяльність доповідача – члена-кореспондента УВАН, члена НТШ та Українського Історичного Товариства, авторитетного колекціонера українських платівок та звукозапису. С. Максимюк, згадуючи найважливіші події минулого століття, зокрема дві світові війни і трагічну поразку українських національно-визвольних змагань, подав на цьому сумному історичному тлі декілька рядів імен наших творчих особистостей – від дуже відомих до тих, чиї заслуги необхідно сьогодні повертати із забуття. До зовсім забутих довгий час належала сопрано Олександра Гвоздецька. Вона ще перед Першою світовою війною покинула простори царської Росії і ніколи туди не повернулась. Тільки тепер, після розвалу Совєтського Союзу, вже в незалежній Україні повернено співачку народові. Степан Максимюк повідомив, що мав „неабияке щастя придбати сім із її записів на платівках до свого звукоархіву і, на підставі старих каталогів та інших матеріялів, скласти повну дискографію з біографією співачки".

Олександра Гвоздецька, з дому Розмисловська, народилася 14 квітня 1879 року в Києві. Її батько, Андрій, був робітником на цукроварні. Мати, з дому Рожко, любила співати, передаючи дочці свій талант і любов до української пісні. Спочатку молода Розмисловська вчилась в музичній школі, а пізніше в консерваторії. Олександрі було 17 років, коли її прийняли до київського хору М. Лисенка, в якому вона співала два роки. Згодом опинилась в Ашхабаді з українським театром Найди, звідкіля її запросив до української трупи у Петербурзі відомий режисер Суслов. Петербурзький період, на погляд доповідача, був дуже корисним для молодої співачки, бо там їй пощастило познайомитися з визначними корефеями української сцени Марією Заньковецькою та драматургом Михайлом Старицьким. Вона виступала також із М. Садовським, П. Саксаганським, росіянами Л. Собіновим, Д. Смірновим та іншими. Перед тим, як перейти до славної на всю Росію Маріїнської Опери (1909–1914 роки), Гвоздецька співала у петербурзькій оперетній трупі. У 1911 році вона, разом з Шаляпіним, гостювала в Монте Карло, а в 1912 році – в Міланській опері Ля Скаля.

Перед Першою світовою війною, на початку 1914 року, О. Гвоздецька покидає Росію й їде в Австро-Угорщину. Побувала вона в Ужгороді, Мукачеві та Пряшеві, де її щиросердечно приймали. Виступаючи в европейських країнах, Гвоздецька деякий час жила в Італії. Співала в Римській опері, вдосконалювала свої вокальні здібності у відомих професорів Де Джорджо та Де Лючія. Пізніше співачка переїхала до Румунії, де у Кишинівській консерваторії викладала вокальне мистецтво і час від часу співала у Букарештській опері. Там, в Букарешті, вона й померла в 1969 році.

С. Максимюк з глибоким переконанням сказав, що обов'язком сучасних наших істориків мистецтва є повністю дослідити життєві та мистецькі шляхи призабутої нами співачки. На його погляд, було б добре нав'язати контакт з Об'єднанням українців Румунії і нащадками О. Гвоздецької, якщо такі є. В цьому міг би допомогти і культурний аташе Посольства України в Румунії.

На закінчення, доповідача привітав від вашінґтонської групи УВАН письменник Микола Вірний, який повторив мудрі слова матері „одного із наших друзів": „Нехай такий день, сину, не пройде, щоб ти щось для України не зробив!".

Микола Вірний,
Роквил, Мериленд

Тріюмф піяніста Миколи Сука

(Закінчення зі стор. 15)

Джозеф МекЛелан: „Микола Колесса, який нещодавно відзначив 96-ий рік з дня народження, відомий у своїй рідній Україні композитор, педагог і диригент, але в Сполучених Штатах він фактично незнаний. Він заслуговує більшої уваги, якщо судити за двома його прелюдіями, насправді невеликими тональними поемами для фортепіяна – „Осіння" і „Гуцульська", які мали свою прем'єру (в неділю, 18 березня 2001 р.) в Національній ґалерії. „Прем'єра виграла від надзвичайно переконливої інтерпретації Миколи Сука, також уродженця України, який тепер навчає в Консерваторії Нової Англії. „Осіння прелюдія", як натякає назва, – це імпресіоністичний етюд, свіжий і неквапливий, з відчуттям відкритого простору. „Гуцульська прелюдія" починається свого роду стилізованим народним танком і розвивається у структуру цілої культури. В обох своїх творах Колесса досягає багато у малій формі.

Микола Сук відкрив програму свого концерту виконанням Сонати ч. 49 E-flat Франца Йозефа Гайдна вражаюче плавно в співочих фразах повільної частини твору. Решта програми нагадала славну фортепіянову „дуель" з 1837 року, в якій Ференц Ліст переміг єдиного тоді свого суперника, піяніста-віртуоза Сіґізмунда Тальберга.

За винятком спеціялістів, сьогодні Тальберґ призабутий, тоді як Ліста визнають одним з велетів XIX століття. В неділю Тальберґ грав „дуель" знову. Його Фантазію на теми з опери Россіні „Мойсей в Єгипті" було приємно слухати, вона вимагала напруження всіх сил піяніста, її світла зовнішність основана на чималій музичній сутності. Але вона протистояла загадковій, нестямній і блискуче винахідливій Сонаті B-minor Ліста, яка займає видатне місце, з небагатьма творами Бетговена і Шуберта, серед найвизначніших фортепіянових сонат XIX століття. Інтерпретація М. Сука була витонченою, прекрасно контрольованою через увесь широкий виражальний діяпазон твору.

Бурхливі оплески вимагали виконання на „біс". Здавалося, неможливо заграти щось, що не було б розчаруванням після Сонати, але Микола Сук зумів зробити це, загравши Ліста „Угорську рапсодію №11", що майже охопило клявіятуру полум'ям". Своїй рецензії МекЛелан дав заголовок: „Сукового Ліста варт прослухати повторно".

Р. Ф.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Книжка зворушує до глибини душі

Д-р Роман Барановський

Мова про книжку Ігоря Старосольського „Крутими дорогами" (Спомини). Вийшла вона у видавництві Маріяна Коця, у Львові, 2000 року. 200 сторінок, у твердій оправі, гарно оформлена, містить чорно-білі і кольорові фотографії, рисунки, дві сторінки з автографом автора і вісім розділів. Вступне слово написала рідна сестра автора – Уляна (Ляся) Старосольська (Любович).

Підготувати до друку спомини допомагали: Надійка Світлична, Діма Комілевська, Стефанія Гнатейко, Роман Ганкевич – з ініціятиви пластового куреня „Лісові Чорти", Юрій Рожанковський, Андрій Рогожа.

Автор – син відомого адвоката д-ра Володимира Старосольського, легендарного оборонця українських політичних в'язнів, співорганізатора Українських Січових Стрільців, доктора права, автора наукових праць з ділянки права, соціології, професора університетів в Кам'янці Подільському, Відні і Празі. Мати, Дарія, – з дому Шухевич. Діти Старосольських – Юрій, Ігор і Уляна були активні в організаціях молоді, зокрема у Пласті. Сини – члени куреня „Лісові Чорти", учасники таборів у Карпатах, на „Соколі", мандрівок горами і ріками Галичини; донька – член пластового куреня „Ті, що греблі рвуть".

Книжка – це спомини жахливих переживань автора, запроторeного спершу, у квітні 1940 року, у Казахстан, разом з матір'ю і сестрою Уляною, а згодом, у 1950 році – в Сибір. Батька спершу покликали викладати в університеті ім. Івана Франка у Львові, але 25 грудня 1939 року вивезли в Сибір, де він загинув у Маріїнську 23 грудня 1942 року.

По приїзді до Казахстану їх поселили в землянці з блощицями, в Новопавлівці, Кокпектинського району, Семипалатинської області, в колгоспі ім. Калініна. Так почалося їх страждання довжиною семи років. Працю починали в колгоспі вдосвіта, а закінчували, коли сонце заходило.

Щоб дістати посилку, що її часом присилали друзі та знайомі, треба було мандрувати пішки на пошту 25 кілометрів. Страшні морози, сніги, недоїдання, дим з примітивної печі, брак найелементарніших речей підкосили здоров'я матері, Дарії Старосольської, яка вже 28 грудня 1941 року, знеможена і в муках, відійшла у вічність. Смерть мами, неможливість по-людськи її похоронити були страшенним ударом для Ігоря і Лясі. Ігор поставив собі, що як залишиться живим і стане вільним, то перевезе тлінні останки матері до рідного Львова. Це сталося аж у 1977 році...

Якимсь дивом вдалося нав'язати контакт з батьком, д-ром Володимиром, який карався у концтаборі у Новосибірську. З трудом діставши дозвіл, подолати страшні перешкоди, поїхав Ігор, щоб побачити батька, а батько... помер два дні перед приїздом сина. Щоб побачити могилу батька, треба було дати пляшку горілки конвоєві. Не довелося синові побачитися з батьком, ані поховати його по-християнськи, натомість зумів поховати свого знайомого Банаха, який саме у той час помер. Подолавши великі труди, Ігор цим своїм людяним вчинком зачудував концтабірне начальство. А повертаючись, він захворів на тиф...

В березні 1946 року Ігор Старосольський, як польський громадянин був звільнений з каторги і приїхав до Львова. Став асистентом архітектурного проєктування у проф. Яна Баргенського.

Але жорстока доля далі ішла за ним. В 1950 році Ігоря Старосольського знову арештували, і після дев'яти місяців ув'язнення у Львові на Лонцького, знову запроторили в Сибір, де він поневірявся по різних таборах Заполяр'я, в Норильську, до 1956 року.

Всі страхітливі події тих років автор описує яскраво і реалістично. Довелося йому жити з різними типами: опришками, злодіями, волоцюгами, навіть убивцями, які пишалися своїми „геройчними вчинками" і ними хвалилися. Автор розповідає про одного із таких типів, що вдавав священика, а вночі обкрадав сплячих співв'язнів.

Все це автор описує із притаманною йому образністю, а навіть трохи „на весело", вживаючи часом типової львівської говірки.

Бували теж особливі моменти, які додавали сил нещасливим в'язням і оживляли надію. Одним з таких моментів був Свят-Вечір в шахтарському концтаборі, коли Ігореві Старосольському довелося виступати з промовою. Вона надрукована у книжці. Він виголосив своє слово з таким чуттям, що в'язні плакали. Там він познайомився з багатьма інтелігентними людьми, зокрема з вірменським священиком зі Львова о. Ромашкіним. Його урядовим наставником був Митрополит Андрей Шептицький.

Ігор Старосольський не зневірювався навіть у найгірших ситуаціях. Навпаки, захоплювався природою, поважав і любив ближніх, і це давало йому силу приймати удари долі зі стоїцьким спокоєм. Хоч нагод до розпуки було аж надто багато.

Аж у травні 1956 року відкрилася арештантові дорога до Львова. Тут він протягом 17 років працював у науково-реставраційних майстернях, як архітект. Втішався своїми дітьми і трьома онуками. Помер св. п. Ігор Старосольський 10 лютого 1988 року. Відійшла людина великого формату, джентльмен, муж великих чеснот, християнської любови, полум'яний патріот, талановитий архітект-реставратор.

Книжка є поважним вкладом у мемуаристику тих похмурих часів і стане поруч іншого шедевру, твору його сестри, Уляни, „Розкажу Вам про Казахстан".

Презентація книжки відбудеться 1 квітня 2001 року в Нью-Йорку, а 21 квітня – у Філядельфії. Просимо слідкувати за оголошеннями.

Вітаємо студентів-стипендистів 2000-2001 року, членів УНС

Оксана Тритяк,
координатор особливих проєктів УНС

Діти – це наша майбутність, а сьогоднішні студенти – завтрашні провідники суспільства. Освіта завжди була важливим чинником, але у теперішньому світі, де конкуренція є частиною життя, глибокі, грунтовні знання важать особливо багато.

Вже від 1894 року УНСоюз допомагав студентам, надаючи їм 20-долярові нагороди, що в той час було значною сумою. До сьогоднішнього дня УНСоюз виділив майже 2 мільйони дол. понад 4,600 студентам-стипендистам. В академічному 2000-2001 році УНСоюз уділив стипендії і нагороди 141 студентові – членові УНС, на суму 25,300 дол., яка була схвалена членами Головного Уряду. Студенти-стипендисти є членами 67-ми різних відділів УНСоюзу, у 16-ти штатах Америки і 3-ох провінціях Канади.

Особливі стипендії цього року: **стипендію Осипа і Дори Ґаландюків** - на суму **2,000 дол.** отримала **Оксана Радченко.** 24 роки, 83-ій Відділ УНС, студентка вищого курсу бухгальтерії у La Salle University. О. Радченко народилася в Україні і тепер живе у Філядельфії. Вона є членом Українського клюбу при La Salle University, Товариства Українських професіоналістів і професійних наукових товариств, міжнародного товариства Фі Тета Каппа і товариства Бета Альфа для бухгальтерів.

Стипендію Віри Штанґл у сумі **750 дол.** призначено 19-літньому **Ріші Барранові,** членові УНС 777, Абирн, Н. Й., студентові журналістики в University of Maryland. Р. Барран є членом багатьох професійних організацій, Товариства професійних журналістів, Товариства радіо і телевізійних директорів, Народного товариства Академічних науковців та інших. Його бажанням є здобути ступінь журналістики радіомовлення.

Стипендію Йосифа Волка у сумі **750 дол.** отримала **Катерина Тютюнник,** член 360-го Відділу УНС, 21 рік, з Баффало, Н.Й., студіює фізичні культури в University of Buffalo. К. Тютюнник активна в Українській студентській громаді при University of Buffalo.

Стипендія д-ра Дмитра і д-ра Марії Яросевичів у сумі **1,000 дол.** призначена двом студенткам: **Ларисі Чебіняк і Джессіці Еванс.** Лариса Чебіняк, 20 років, член 184 Відділу УНСоюзу з Джонсон Сити, Н.Й., студентка зв'язків і журналістики в State University of NY-Geneseo. Вона також студіює німецьку мову і володіє досконало українською мовою у слові і письмі. Активна у Пласті як виховник та цікавиться фотографією і спортом. Джессіка Еванс – член 293-го Відділу УНС, 20 років, з Картерет, Н. Дж. студентка фізики і математики у College of New Jersey. Її метою є стати частиною програми астронавтів NASA. Вона брала участь у NJ Governor's School in the Sciences, має великий досвід у комп'ютерному програмуванні і була вибрана одною з 26-ти асистентів науково-дослідної праці у Stanford Linear Accelerator Center, державній лябораторії високої енергії при NASA. Дж. Еванс служить порадами для студентів, займається добродійною працею, лещетарством та іншим спортом.

Стипендії Блакстону засновані Корпорацією Українського Народного Дому у Блакстоні, Масс., **по 500 дол.** отримали: **Єлисавета Еллінгтон,** член 206-го Відділу УНС, 21 рік, з Арнольду, МД, студентка архітектури і внутрішнього проєктування при Auburn University в Алабамі. Її прагненням є проєктувати і будувати корпоративні споруди і лікарні. **Юлія Еріксон,** член 206-го Відділу УНС, 20 років, з Вунсакету, Р. Ай., студентка психології і науки про розвиток людини в University of Rhode Island. Її бажанням є увійти у галузь освіти дітей і осягнути магістерський ступінь з психології. **Карен Еріксон,** член 206-го Відділу УНС, 18 років, градуантка Woonsocket High School, тепер студентка фізкультури в Ithaca College. Вона є активним членом Української Православної Ліги св. Михаїла і завзятий фізкультурник. **Микола Гулл,** член 241-го Відділу, 19 років, зі Ст. Пітерсбург, Фла., студент історії і російської мови у Brown University. М. Гулл цікавиться закордонними справами, міжнародними зв'язками – світовою безпекою і дипломатією. Він є учасником програми ROTC і залюбки грає на бубні. **Кеннет Паєтте,** член 206-го Відділу УНС, 21 рік, з Вунсакету, Р. Ай. Студент соціології в Rhode Island College. К. Паєтте затруднений на неповний час у групі домашньої допомоги людям з фізичними і розумовими недомаганнями. Він є виховником у різних таборах кошиківки.

Крім цих особливих стипендій, УНСоюз надав студентам 131 нагороду: 51 по 100 дол. студентам першого курсу університету, 26 нагород по 125 дол. студентам другого курсу, 30 по 150 дол. студентам третього курсу і 24 нагороди по 175 дол. студентам четвертого курсу.

Ми закликаємо батьків, дідів і рідних подбати, щоб їхні діти мали змогу отримати стипендію або нагороду. Придбавши грамоту УНС вашим дітям, ви вчите їх будувати собі сильну фінансову базу, підтримувати українську громаду, отримуючи нагороди і признання в обидвох виданнях Українського Народного Союзу – „Свободі" та „Українському Тижневику".

УНС разом з громадою оцінює досягнення цих молодих студентів – членів УНС, бажає усім їм дальших успіхів і заохочує інших студентів, членів УНСоюзу, наступного року включитися в коло наших стипендистів.

Поздоровляємо усіх стипендистів!

Oxana Radchenko

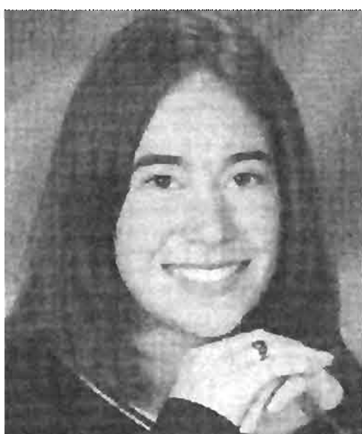

Rishi Barran

Kathryn Tiutiunnyk

Laryssa Czebiniak

Jessica Evans

Elizabeth Ellington

Julie Erickson

Karen Erickson

Nicholas Hull

Kenneth Payette

$175

Paul Biszko (UNA Branch 888), is a student at the University of Western Toronto.

Mark Borejko (UNA Branch 277), is a student at the University of Hartford.

Ghilaine Bouadana (UNA Branch 42), is a student at Rhode Island School of Design.

Elijah Bremer (UNA Branch 7), is a student at Mount St. Mary's College.

Stephanie Dubanowitz (UNA Branch 42), is a student at James Madison University.

Sebastian Dzwonczyk (UNA Branch 341), is a student at the University of Windsor/Law.

Adriana Fedun (UNA Branch 372), is a student at New Mexico Institute of Technology.

John Fedynsky (UNA Branch 20), is a student at Georgetown University.

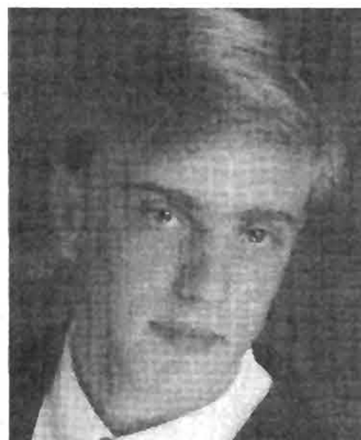
Krystina Hawryluk (UNA Branch 349), is a student at Georgetown University.

Brandon Hrycyk (UNA Branch 161), is a student at La Roche College.

Stephan Kolodiy (UNA Branch 27), is a student at Drew University.

Marco Koshykar (UNA Branch 13), is a student at Ithaca College.

Cathy Kotlar (UNA Branch 42), is a student at Quinnipiac College.

Tatyana Koziupa (UNA Branch 777), is a student at Community College of Morris County.

Michael Matiash (UNA Branch 120), is a student at the University of Wisconsin-La Crosse.

Marta Mudri (UNA Branch 222), is a student at Kent State University.

Anna Palazij (UNA Branch 222), is a student at Johns Hopkins University.

Nicholas Reese (UNA Branch 382), is a student at Bloomsburg University.

Erica Rychwalski (UNA Branch 256), is a student at Syracuse University.

Natalie Senenko (UNA Branch 283), is a student at Syracuse University.

Gary Suffir (UNA Branch 251), is a student at Fordham Law University.

Annette Swahla (UNA Branch 170), is a student at Rutgers University.

Peter Tatarenko (UNA Branch 25), is a student at Montclair State University.

Taisa Welhasch (UNA Branch 171), is a student at Penn State University.

$150

Tara DeComo (UNA Branch 63), is a student at Indiana University of Pennsylvania.

$150

Nadija Dub (UNA Branch 28), is a student at Lviv Medical University.

Myroslav Harasym (UNA Branch 220), is a student at New World School of the Arts.

Karen Hardink (UNA Branch 206), is a student at Prescott College.

Yanna Kostiovchok (UNA Branch 184), is a student at the Barnard College.

Adriana Kuropas (UNA Branch 20), is a student at the University of Michigan.

Andrij Luciw (UNA Branch 339), is a student at Penn State University.

Vera Malinovsky (UNA Branch 170), is a student at The New Jersey City University.

Eileen Mamrich (UNA Branch 230), is a student at Kent State University.

Aleksander Mehrle (UNA Branch 194), is a student at the College of the Holy Cross.

Alexander Mychkovsky (UNA Branch 222), is a student at the University of Dayton.

No photo submitted

Lidia-Maria Pidsosny (UNA Branch 158), is a student at Hunter College.

Rebecca Pundiak (UNA Branch 137), is a student at Penn State University.

David Rizzo (UNA Branch 120), is a student at Gannon University.

Natalie Rojowsky (UNA Branch 158), is a student at Pace University.

Natalia Romas (UNA Branch 465), is a student at York University.

Lee Ann Sadusky (UNA Branch 242), is a student at Saint Joseph's University.

$150

Melissa Salamak (UNA Branch 242), is a student at Penn State University.

Anne Marie Sawczuk (UNA Branch 285), is a student at the University of Buffalo.

Krista Sawn (UNA Branch 331), is a student at Goldey-Beacom College.

Mary Lee Scholtis (UNA Branch 164), is a student at Bloomsburg University.

Timothy Scenna (UNA Branch 230), is a student at John Carroll University.

Larysa Tarnawskyj (UNA Branch 183), is a student at Walsh College.

Anna Terlecky (UNA Branch 13), is a student at Miami University.

Gregory Tkaczyk (UNA Branch 427), is a student at the University of Toronto.

Nikolas Tysiak (UNA Branch 13), is a student at the College of William and Mary.

Derek Vogel (UNA Branch 242), is a student at Penn State University.

Anna Wasienko (UNA Branch 13), is a student at Rensselaer Polytechnic Institute.

Maria Wasienko (UNA Branch 13), is a student at Rensselaer Polytechnic Institute.

Orest Zalusky (UNA Branch 271), is a student at Albany College of Pharmacy.

$125

Kateryna Choma (UNA Branch 290), is a student at the University of Maryland.

Tanya Chutko (UNA Branch 360), is a student at Lesley College.

Jeremy Cooke (UNA Branch 83), is a student at Penn State University.

Inna Fedorkiv (UNA Branch 367), is a student at St. John Fisher College.

Carolynn Gludish (UNA Branch 888), is a student at Queen's University.

David Gludish (UNA Branch 888), is a student at McMaster University.

Jennifer Guzenski (UNA Branch 169), is a student at Wilker University.

Jill Holter (UNA Branch 333), is a student at Albright College.

Damian Hornich (UNA Branch 462), is a student at the University of Toronto.

Ashley Aryn Hrycyk (UNA Branch 161), is a student at John Carroll University.

Jennifer Kazemka (UNA Branch 242), is a student at Wilkes University.

Daniel Koziupa (UNA Branch 777), is a student at Drexel University.

$125

Gina Reese (UNA Branch 382), is a student at Bloomsburg University.

Halyna Salabay (UNA Branch 269), is a student at Rutgers.

Brian Salamak (UNA Branch 242), is a student at Penn State Tech.

Tatyana Sandulyak (UNA Branch 10), is a student at Bucks County Community College.

Tamara Shubin (UNA Branch 222), is a student at State University of New York at Genesco.

Roman Shwed (UNA Branch 368), is a student at Broward Community College.

Monica Slovik (UNA Branch 7), is a student at Dickinson College.

Julia Sobol (UNA Branch 20), is a student at the University of Michigan.

Maria Sonevytsky (UNA Branch 204), is a student at George Mason University.

Peter Steciuk (UNA Branch 269), is a student at Harvard University.

Taras Tiutiunnyk (UNA Branch 360), is a student at Buffalo State College.

Jenna Yeager (UNA Branch 242), is a student at Shippensburg University.

Roman Zacharko (UNA Branch 349), is a student at Raritan Valley Community College.

Peter Ziatyk (UNA Branch 888), is a student at Ryerson University.

$100

Julia Aldrich (UNA Branch 360), is a student at St. Bonaventure University.

Anthony Allegretto (UNA Branch 271), is a student at Corning Community College.

$100

Lukasz Babiak (UNA Branch 234), is a student at Culinary Institute of American.

Matthieu Bouadana (UNA Branch 42), is a student at Drew University.

Derek Bulcavage (UNA Branch 242), is a student at Bloomsburg University.

Michael Celuch (UNA Branch 42), is a student at St. John's University.

John Consugar (UNA Branch 78), is a student at East Stroudsburg University.

Melanie Czebiniak (UNA Branch 184), is a student at Binghamton University.

Kathryn Dayhoff (UNA Branch 120), is a student at Ohio University.

Katherina Dobosz (UNA Branch 59), is a student at Manhattanville College.

Luba Dub (UNA Branch 28), is a student at the University of Michigan.

Mark Durbak (UNA Branch 13), is a student at Fordham University.

$100

Stephania Fedoriuczuk (UNA Branch 162), is a student at Holy Family College.

Nina Graham (UNA Branch 388), is a student at the University of Vermont.

Andrij Hnatiuk (UNA Branch 94), is a student at Oakland University.

Myroslaw Horbal (UNA Branch 341), is a student at the University of Toronto.

Michael Kazemka (UNA Branch 242), is a student at Lincoln Technical Institute.

Elizabeth Korytko (UNA Branch 360), is a student at Fredonia State.

Nick Kossintsev (UNA Branch 888), is a student at the University of Alberta.

Iren Kossintseva (UNA Branch 888), is a student at the University of Alberta.

Andrea Kuzma (UNA Branch 176), is a student at Dominican University.

Natalia Leskiw (UNA Branch 339), is a student at Widener University.

Dmytro Luciw (UNA Branch 339), is a student at Penn State University.

Paul Maksymiuk (UNA Branch 277), is a student at the University of Rhode Island.

Emily Mantini (UNA Branch 63), is a student at Penn State University.

Anne Maziak (UNA Branch 82), is a student at the University of Michigan.

Youri Miklachtchouk (UNA Branch 388), is a student at John Abbot College.

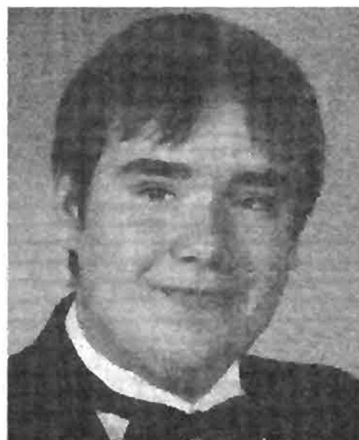
Andre Nesterenko (UNA Branch 82), is a student at Vanderbilt University.

Anastasia Ostritchenko (UNA Branch 407), is a student at the University of Toronto.

John Petruncio (UNA Branch 78), is a student at North Virginia Community College.

Michael Pidsosny (UNA Branch 158), is a student at Buffalo State.

Roman Pokora (UNA Branch 277), is a student at George Washington University.

Jennifer Refice (UNA Branch 120), is a student at Clarion University.

Melissa Reft (UNA Branch 120), is a student at the University of Pittsburgh.

Adriana Romas (UNA Branch 465), is a student at McGill University.

Adrianna Rudyk (UNA Branch 8), is a student at Fordham University.

Patrick Scenna (UNA Branch 230), is a student at Bowling Green State University.

$100

Taras Senenko (UNA Branch 283), is a student at Norwich University.

Natalie Shevchuk (UNA Branch 360), is a student at The College of New Jersey.

Angela Slovic (UNA Branch 7), is a student at College Misericordia.

Eugene Spiak (UNA Branch 191), is a student at the University of Buffalo.

Alexandra Swonder (UNA Branch 360), is a student at Point Park College.

Andrew Tatarenko (UNA Branch 182), is a student at Villanova University.

Katarzyna Tepylo (UNA Branch 407), is a student at McMaster University.

Mark Terela (UNA Branch 350), is a student at the University of Colorado.

Wasyl Terlecky (UNA Branch 13), is a student at Butler University.

Taissa Tomaszewsky (UNA Branch 277), is a student at Framingham State College

10-та РІЧНИЦЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

КОНКУРС ЕСЕЇВ

1,000 дол. Стипендія – спонзорована Українською Народною Фундацією при УНС.

Український Народний Союз започатковує проєкт для вшанування незалежности України. До участи у цьому проєкті запрошуємо студентів вищих шкіл (high school), як також студентів коледжів і університетів. На нашу думку, це дуже важливо – заохотити молоду частину нашої громади до висловлення своїх думок про незалежність України і включитися активно у святкування з нагоди її 10-ої річниці. Батьків і учителів просимо підтримати цей проєкт, заохочуючи студентів до активної участи.

Тема есею: **„ЯКЕ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ МЕНЕ МАЄ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ"**

Три найкращі есеї будуть відзначені нагородами:
- ПЕРША НАГОРОДА: 1,000 дол. – стипендія.
- ДРУГА НАГОРОДА: Вікенд на СОЮЗІВЦІ.
- ТРЕТЯ НАГОРОДА: 2-томна Енциклопедія України – Володимира Кубійовича.

Правила для учасників:

* 300-500 слів машинопису на аркуші паперу 8.5 x 11інчів.
* Українською або англійською мовами.
* На відворотній стороні статті треба подати:
  - Ім'я і прізвище, адресу, число телефону і електронної пошти.
  - Вік студента і ступінь навчання.
  - Назву школи, в якій навчається.
* Усі есеї мусять бути підтверджені поштовою печаткою не пізніше **п'ятниці, 1-го червня 2001 р.**, та вислані на адресу:

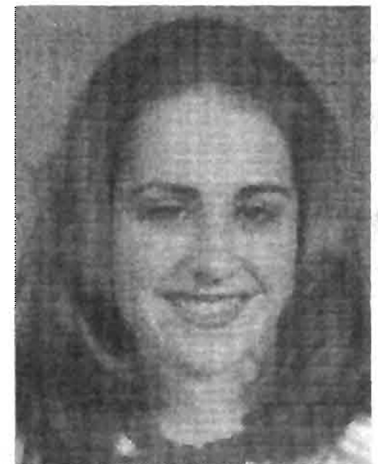
The Ukrainian National Association
Attention: Oksana Trytjak
2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

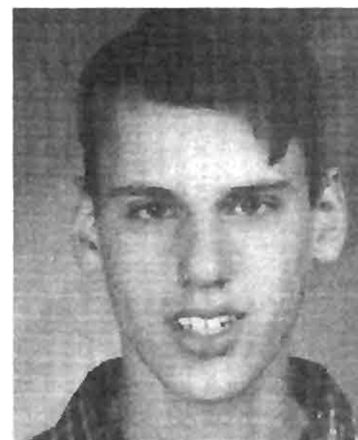
- Три судді виберуть трьох переможців, рішення суддів остаточне.
- Найкращих 10 есеїв друкуватимуться на сторінках „Свободи" і „The Ukrainian Weekly"
- Усі есеї будуть передані Президентові України.

Для дальших інформацій можна звертатися до Оксани Тритяк, Координатора особливих проєктів УНС

Тел.: 973-292-9800 дод. 3071

Olenna Tysiak (UNA Branch 13), is a student at Villanova University.

Maria Wyrsta (UNA Branch 307), is a student at Drexel University.

Gregory Wujkiw (UNA Branch 137), is a student at Bloomsburg University of Pennsylvania.

Nicholas Zozula (UNA Branch 307), is a student at Syracuse University.

Thank you!

"... I would like to extend my deepest thanks for UNA's generosity in granting me a scholarship." – John Fedynsky, Branch 20, attending Georgetown University.

"... I am majoring in culinary Arts and business Management and hopefully attain my B.P.S. As you know this school is expensive and my attendence would not be possible without scholarships from organizations such as the Ukrainian National Association and other organizations which aid in helping students live out their dreams. I would like to thank UNA for their gift which will help me achieve my goal of becoming a leader in the culinary world." – Lukasz Babiak, Branch 271, attending The Culinary Institute of America.

"Сердечно Вам дякую, що Ви мені нагородили стипендії. Ця стипендія мені дуже придається в моїм першім році навчання в університеті." Михайло Целюх, Відділ 42, студент St John's University.

УКРАЇНА І СВІТ

Від Мишиґену до Дніпра

Комітетові споріднених міст Чикаґо–Київ виповнилося 10 років

Десять років тому Чикаґо запропонував дружбу столиці незалежної України – Києву. Було укладено договір про побратимство двох міст. На підставі цього документу здійснено великий обсяг робіт в різних галузях діяльности.

Про це йшла мова на урочистій імпрезі, яка відбулася 25 лютого в одній з кращих ділових установ Чикаґо – Юніон-клюбі. Делеґацію, яка прибула з Києва на урочисту зустріч, очолював заступник Київського міського голови Анатолій Толстоухов. Він розповів, що комітет споріднених міст, який очолює Марта Фаріон, багато допоміг киянам в роботі серед молоді.

Тимофій Кохан – начальник управління Київської міської державної адміністрації – вдруге приїхав до Чикаґо. Він розповів, що Київ має 47 угод на співпрацю з різними містами. В травні у Києві відбудеться традиційний музичний фестиваль, на який запрошені друзі з Чикаго. В минулому році окрасою фестивалю стали музичні колективи з Чикаґо, які сподобалися киянам.

Директор Київської школи ч. 84 Василь Шевченко сказав:

– Наша школа уклала договір з однією зі шкіл Чикаґо. Між школярами почалося листування, в більшості випадків – за допомогою комп'ютерів, які нам подарували американські друзі. Користуючись нагодою, хочу висловити подяку керівникам Комітету споріднених міст Чикаґо–Київ Марті Фаріон, Вірі Еліяшевській та д-рові Іванні Річардсон за те, що вони передали для нашої школи, в якій вчаться 865 учнів і працює 63 вчителі, п'ять комп'ютерів, а ще двадцять одержали інші середні навчальні заклади столиці України.

Свято відкрила голова Комітету споріднених міст Марта Фаріон, яка сердечно привітала присутніх. Вона розповіла про основні етапи діяльности Комітету, його значення в справі зміцнення економічних та культурних відносин, обміну позитивним досвідом в усіх галузях господарства, а також в справі охорони здоров'я, культури та спорту. Анатолій Толстоухов зачитав привітання від голови Київської адміністрації Олександра Омельченка. Далі виступила член Комітету споріднених міст, голова відділу освіти д-р Іванна Річардсон.

– Я дуже рада, – сказала вона, – що наші пляни, розроблені два роки тому, спрямовані на встановлення дружніх контактів шкіл Чикаґо і Києва, вдалося втілити в життя. Маємо велику приємність від того, що українські школярі з нашою допомогою отримали сучасну навчальну техніку і мають можливість глибше засвоювати знання.

Генеральний консул України в Чикаґо Борис Базилевський передав редакції газети „Чикаго трибюн" камені з Михайлівського собору і Печерської Лаври, які прикрашатимуть одну зі стін редакції популярного в Америці часопису.

З привітанням до Комітету споріднених міст звернувся мер Чикаго Річард Дейлі. Представники компанії „Вестерн Юніон" вручили Марті Фаріон чек на 9 тисяч долярів для надання практичної допомоги українським школам. А всього під час зустрічі було зібрано у Фонд Комітету 50 тисяч долярів. Закінчилося свято виступом танцювального ансамблю „Громовиця".

Анатолій Гороховський,
Чикаґо

На світлині: гості з Києва Василь Шевченко, Тимофій Кохан, Анатолій Толстоухов та голова комітету Чикаго-Київ Марта Фаріон.

Поштова марка на честь Папи

КИЇВ. – Рада з питань видання знаків поштової оплати при Державному комітетові зв'язку та інформатизації України розглянула звернення Львівського міського голови Василя Куйбіди, який запропонував випустити знаки поштової оплати, присвячені візиті в Україну Папи Івана Павла II. Ухвалено до візити випустити художню марку та художній немаркований конверт, присвячені цій події.

У справі „Хрестоматії з української літератури в Канаді, 1897–2000"

Відкритий лист до заступника голови Кабінету міністрів України д-ра Миколи Жулинського.

Високодостойний Пане!

Група письменників Канади, що пишуть українською мовою, видала ювілейний збірник для відзначення 100-річчя української літератури в цій країні. Це 632-сторінкове видання в кількості 900 примірників переслано в Україну за наш рахунок – як подарунок для бібліотек і читалень Української держави. Співавтори – переважно пенсіонери – склалися на його видання й пересилку. Як же всі були здивовані, коли довідалися, що митне бюро в Києві (як повідомлено телефоном) наклало мито в сумі 30,000 гривень. Обурені таким рішенням, співавтори хрестоматії зобов'язали мене як співукладача й редактора (я особисто працював над цією хрестоматією без жодного гонорару 25 років!) просити Вас, Високодостойний Віце-прем'єр-міністре,

– негайно скасувати будь-яке мито на згадане видання, призначене для безкоштовного роздання бібліотекам і читальням (науковим, міським, університетським, ліцейним, середньошкільним) та іншим книгозбірням; адже згадана книга – це допомогові подарунок без будь-якого розпродажу й прибутку фінансового;

– передати всі примірники, заарештовані в митному бюрі, залишивши для парляментської бібліотеки три примірники, до видавництва „Дніпро" на руки його директора п. Войтовича, – для тимчасового збереження; звідти п. М. Слабошпицький, директор Ліґи українських меценатів, погодився забрати всі книжки для безкоштовного роздання як уже згадано вище, по всій Україні.

Ми віримо, що Ви, Високодостойний Віце-прем'єр-міністре, може, з допомогою п. І. Драча, Вашого співпрацівника, виконаєте наше прохання і приймете наш скромний подарунок без будь-якого мита – як допомогу для відродження національної культури в незалежній Українській державі. Для цього живі й мертві вже автори працювали в Канаді та в інших країнах понад 100 років.

З пошаною та вірою –

д-р Яр Славутич,
професор-емерит Альбертського університету, співукладач „Хрестоматії" з української літератури в Канаді

Де можна придбати хрестоматію?

ЕДМОНТОН. – „Хрестоматія з української літератури в Канаді, 1897-2000" охоплює понад 100 поетів, прозаїків, драматургів – традиційних і модерністичних – та оціночні статті про найвизначніших із них. Надруковано 1,000 примірників – 632 сторінки в гарній полотняній оправі. Це ювілейне видання призначене, передусім, для бібліотек. Над хрестоматією працювала група укладачів-редакторів і коректорів. Видання оплачено, але бракує грошей для оплати перевезення хрестоматії в Україну. З огляду на це, видавничий комітет колишнього „Слова" ухвалив, що кожен із співавторів або хтось із їхніх нащадків має змогу безкоштовно отримати один примірник хрестоматії та одночасно пожертвувати мінімум 50 долярів на оплату перевезення книжок в Україну. Інші зацікавлені можуть купити книжку за 50 долярів. Просимо чеки надсилати на адресу: Slavuta Publishers, 72 Westbrook Drive, Edmonton AB Canada T6J 2E1.

Шахтарські родини у Краснодоні вдячні нам за допомогу

ВАШІНҐТОН. – Фундація Україна–США у грудні минулого року передала 9,000 долярів 87 сім'ям, які потерпіли в шахтарській аварії у березні 2000 року. Ще раніше було передано 4,200 дол., отже, остаточна сума прямої фінансової допомоги від Фундації перевищила 13,000 дол. – всі ці гроші надійшли до Краснодонського допомогового фонду.

В рамках програми „Партнерство громад для поширення досвіду самоврядування" (ППГ), яку фінансує Аґентство США з міжнародного розвитку (АМР–США), Фундація заснувала партнерство між Бірмінґгемом і Краснодоном ще в половині 1998 року. Після шахтарської аварії організовано спеціяльну збірку для сімей загиблих шахтарів, партнерські зв'язки між Краснодоном і Бірмінґгемом дозволили безпосередньо передати зібрані пожертви.

Ці 13,000 дол. – це датки від багатьох організацій та осіб. Найбільша сума надійшла від дітей української школи Успення Богородиці Діви в Перт-Амбої, Нью-Джерзі, які зібрали майже 1,700 дол. В околиці Вашінґтону Фундація провела збірку іграшок для дітей Краснодону, за співпрацею Школи українознавства ім. Тараса Шевченка і місцевих церков. Від Свято-Андріївського собору Української Православної Церкви в Силвер-Спринг, Мериленд, надійшло 700 дол. До акції навіть прилучилися представники українського уряду. Прем'єр-міністер України Віктор Ющенко ласкаво погодився безкоштовно завезти до Києва дев'ять великих пакунків іграшок зібраних Фундацією.

13 травня 2000 року делеґація з Бірмінґгему привезла у Краснодон іграшки та гроші. Скотт Колсон – заступник мера Бірмінґгему, Емануїл Форд – урядовець житлового відділу Бірмінґгему, та Володимир Білоус – виконуючий обов'язки міського голови Краснодону особисто вручили іграшки та гроші шахтарським сім'ям під час спеціяльної церемонії. Бірмінґгемська делеґація передала жінкам Краснодону цибулини тюльпанів і рослину „Ангельська сурма", які подарував Францісканський монастир у Вашінґтоні. Цей захід здійснила Христя Соневицька, працівниця Фундації, яка також запропонувала думку міській Раді Краснодону посадити 80 дерев на пам'ять шахтарів при дорозі, що веде в місто.

Представниками харитативного зусилля Фундації у грудні 2000 року були д-р Степан Курилас з Вашінґтону і Людмила Дудник з Києва. Вони приїхали разом із членами дитячого вокального ансамблю Вишгородського хору „Коралі", під проводом Лесі Потіцької, і виступили з короткою програмою, в якій св. Миколай відвідав дітей Краснодону.

Голова Української національної асоціяції кредитних спілок Петро Козинець і голова кредитної спілки „Турбота" Галина Жулинська дали по 100 гривень, щоб св. Миколай і його антураж могли поїхати до Краснодону. Юрій Лоґуш, менеджер Крафт Джейкоб Сушард, передав шоколади сиротам Краснодону і „чипси" для виконавців.

В день св. Миколая, 19 грудня, в Краснодонській школі мистецтва відбулася зустріч із сім'ями жертв аварії. Учні мистецької школи, між якими були двоє, що втратили тата в аварії, співали релігійні пісні та грали на різних інструментах. Після концерту д-р Курилас роздав малі подарунки, майже сотні дітей у залі, разом із порадами, що чує кожна діяспорна дитина від Миколая (будь чемним, слухай мами, вчися, люби Україну і т. д.). Пані Дудник роздала фінансові подарунки кожній сім'ї, яка потерпіла в аварії.

Ольга Волкова, жінка Юрія Волкова, який загинув 11 березня, сказала: ***„Всім людям Америки, які поділяють горе моєї родини, які допомагають матеріяльно і морально – наша безмежна вдячність".***

Після зустрічі члени фундаційної делеґації, разом з Володимиром Фуксом з Комісії гуманітарної допомоги при шахті ім. Баракова та декотрими шахтарями, відвідали цвинтар, де поховані жертви аварії. Над їх гробах адміністрація шахти поставила гарні кам'яні пам'ятники. Поклавши квіти на гробах, делеґація проспівала „Вічная пам'ять".

Фундація Україна-США дякує всім, хто вислав датки на Краснодонський шахтарський фонд, який був тільки однією частиною загального гуманітарного зусилля, організованого українською громадою в США. Між іншими українсько-американськими організаціями, які надавали гуманітарну допомогу шахтарським сім'ям, були Українська Народна Асоціяція, Фонд для дітей Чорнобиля та ЗУАДК.

За докладнішою інформацією про заходи Фундації Україна–США звертайтеся на адресу: U.S.–Ukraine Foundation, 733 K Street, NW, Suite 1026, Washington, DC 20005. (Tel.: 202-347-4264, Fax: 202-347-4267, E-mail: usuf@usukraine.org. Website:http://www.usukraine.org

Оленка Добчанська

Фондові „Сейбр-Світло" – 10 років

ЛЬВІВ. – Десять років тому з допомогою українців Америки було засновано доброчинний фонд „Сейбр-Світло". Його завданням є допомога в подоланні інформаційного голоду, який пострадянська Україна відчуває в усіх ділянках знань, зокрема у вивченні і вдосконаленні англійської мови. Коли засновники фонду доставили на кордон України з Польщею перший 20-тонний контейнер з літературою, це викликало неабиякий переполох у Львові, Києві і Москві. Ідею перевезення книг подав проф. Ярослав Ісаєвич, на той час візитуючий професор відділу славістики Гарвардського університету. Співзасновниками фонду стали директор американського фонду „Сейбр" Таня Витвицька, директор Фонду катедр українознавства Гарвардського університету Роман Процик і відповідальний секретар фонду „Сейбр" Лі Оспіц.

Фонд „Сейбр" на той час вже доставляв літературу до Польщі, Болгарії, Угорщини та Румунії. Засновникам треба було докласти чимало зусиль, щоб добитися дозволу на створення української програми фонду „Сейбр". Кошти повинні були покрити засновники. На щастя, українська діяспора, до якої вони звернулися через „Свободу", відгукнулася на цю шляхетну акцію.

Першою на допомогу прийшла президент асоціяції „Американці в обороні прав людини в Україні" Божена Ольшанівська. Активно включився у дію Союз Українок Америки. В Пармі, Огайо, з ініціятиви голови відділу Іванни Шкарупи та секретаря Дарії Городиської практично вся громада включилася в збір коштів і українських книжок. Участь в цій справі узяли голова відділу СУА Марія Крамарчук, у Філядельфії, при підтримці родини Грицівих, голови СУА Марія Савчук та Анна Кравчук, Ліда Білоус з Коннектикату. Український Народний Союз надав 25 тис. долярів на оплату перевезення книжок в Україну. Предсідник УНС Уляна Дячук усі ці роки активно підтримує діяльність фонду. Родина Анна і Роман Чорнобилі з Рочестеру пожертвували 5 тисяч долярів на цю акцію.

На кошти діяспори в Україну надійшло 9 двадцятитонних транспортів літератури. Тільки через три роки Державний департамент США виділив кошти на українську програму фонду „Сейбр". На сьогодні ми одержали вже 37 контейнерів з літературою.

Англомовну літературу надає фонд „Сейбр", який співпрацює з понад 200 видавництвами Америки. Українські видання надходять від українських інституцій та приватних жертводавців.

На сьогодні фонд став найбільшим в Україні постачальником фахової літератури на доброчинних засадах. За 10 років в Україну надійшло понад 600 тисяч книжок і журналів. Книжки надходять до 406 національних, обласних, районних і міських бібліотек, понад 100 вищих навчальних закладів, 107 науково-дослідних інститутів, в численні коледжі, школи, заклади охорони здоров'я, неурядові організації, до фахівців і студентів.

На сьогодні загальна кількість користувачів фонду перевищує 6 тисяч установ та приватних осіб. Організовуються пересувні виставки літератури. Тільки у 2000 році фонд брав участь в 24 таких заходах в університетах Харкова, Одеси, Львова, Чернівців, Києва.

Розширенню програм фонду сприяє фінансова підтримка Міжнародного фонду „Відродження", завдяки якій здійснено передплату українських суспільно-політичних і літературно-художніх журналів для 385 публічних та університетських бібліотек. Спільно із Світовою федерацією українських лікарських товариств, під керівництвом президента д-ра Павла Джуля з Дітройту, у 1997 році було започатковано проєкт постачання із США та розповсюдження в Україні фахової медичної літератури. На кошти жертводавця зі США Григорія Малиновського були закуплені 30-томна „Енциклопедія Американа", ілюстрований медичний словник Дорланда, унікальні монографії з різних ділянок медицини.

Другий проєкт, заініційований ЗУАДК під керівництвом професора Володимира Бандери з Філядельфії, наполягає у розповсюдженні українських перекладів книг Е. Фенвік „Мати і дитина" (15 тисяч примірників) та атласу анатомії „Людина" (10 тисяч примірників) на кошти великого доброчинця Григорія Малиновського. Видання передаються лікувальним закладам, медичним університетам та коледжам, школам, лікарям, фахівцям і молодим матерям в усіх областях України.

З 1991 року фонд „Сейбр-Світло" у співпраці з численними інституціями української діяспори допомагає поверненню культурних цінностей в Україну, зокрема творів мистецтва та архівних матеріялів. В грудні 2000 року наш фонд був включений до „Золотої книги ділової еліти України", презентація якої відбулася в київському палаці „Україна". Виставка літератури фонду на цьому форумі здобула найвищу оцінку.

Фонд співпрацює з багатьма міжнародними організаціями в Україні. Завдяки ґрантам, які упродовж 8 років надавали фонди „Евразія", „Відродження", Посольство США в Україні, Фонд катедр українознавства Гарвардського університету, фонд „Сейбр-Світло" вижив і працює далі.

Ольга Ісаєвич,
директор фонду „Сейбр - Світло"

Громадський суд над комуністами

КИЇВ. – На початку жовтня цього року відбудеться громадський суд над комуністами, повідомив 14 березня адвокат Сергій Крижанівський. Суд над комуністами на державному рівні поки що неможливий, тому Молодіжний організаційний комітет з проведення суду над злочинами Комуністичної партії „Нюрнберг-2" закликає до прискорення процесу громадського осуду і має намір об'єднати зусилля з подібними зарубіжними комітетами заради проведення міжнародного судового процесу „Нюрнберг-2". Комітет зібрав вже близько 12 енциклопедичних томів матеріялів проти комуністів.

Вояки з Чорткова читатимуть „Свободу"

У „Свободі" (ч. 11) було вміщено світлину вояків українського війська, які ропочали службу у гарнізоні Чорткова. Після цієї публікації Петро Теплицький зі штату Нью-Йорк надіслав до редакції моні-ордер на 150 долярів з проханням передплатити „Свободу" для цих військовиків.

Дякуємо і просимо інших добродіїв передплачувати наш тижневик для читачів в Україні та інших країнах, де проживають українці. Щойно до редакції надійшли адреси українських громадських організацій в Башкирії і Ханти-Мансійській окрузі Росії, є й інші.

СПОРТ

„По килимах снігових!"

В 1954 році небагато людей в Америці їздило на лещетах, крім того, багато навіть не бачило лещет, бо тоді цього спорту на телевізії не показували. Тож недиво, що коли члени Карпатського Лещетарського Клюбу пакувалися на „давнтавні" Нью-Йорку на лещетарські змагання, перехожі здивовано придивлялися до тих інструментів на даху авта, а більш сміливі питалися, що ми з тим будемо робити. Так було тоді, а сьогодні якби ці самі КЛК-істи чіпляли такі самі лещета як тоді, перехожі думали б, що вони відвозять ці лещета і себе до музею. Багато змінилося від 1954 року, тільки не КЛК, який ще дальше манить лещетарів „У соняшні простори з хат тісних".

ВІНДГЕМ, Н. Й. – 17–18 березня, недалеко від Гантеру, „українських Карпат", відбулися традиційні лещетарські змагання. Як і в попередніх роках, ентузіясти лещетарського спорту з'їхались не для того, щоб довести, що вони все ще є олімпійським матеріялом, а щоб провести день-два на снігу в приємному товаристві.

Очевидно, таке наставлення переважало у віковій групі 35 до 80 плюс. Молодші трактують це більш поважно і раді зміряти свої сили з ровесниками на схилі гори. Змагання у великому крутобігу, з двома переїздами, пройшли успішно, з участю змагунок і змагунів і захоплених їхніми досягненнями батьків. Успіхи цього роду імпрез є наглядні, бо з кожним роком число молодих, рум'яних і усміхнених лиць змагунів зростає, а це головна мета цих зусиль.

До цьогорічного успіху причинилося сонце, добрий сніг і голова КЛК Ерко Палидович зі своїм штабом – Наталею Качалою, Адею Федаш і Педром Куриласом, які в поті чола клопоталися, щоб все пройшло справно.

Вечером цього ж дня в приміщенні „Гантер Ладж", по вечері, проголошено висліди змагань і роздано нагороди.

К.К.

Перед стартом. Фото М. Ганкевич.

Висліди змагань КЛК

Чоловіки

Вікова група: 7–8	
1. Северин Палидович	36.35
2. Микола Сьокало	43.29
3. Тома Мандич	45.60
Вікова група: 9–10	
1. Марко Кохан	38.34
2. Павло Гадзевич	40.01
3. Андрій Мельник	49.51
Вікова група: 12–14	
1. Адріян Рибак	31.18
2. Данило Паславський	33.08
3. Олександер Мондич	36.10
Вікова група: 15–16	
1. Маркіян Гадзевич	31.16
2. Адріян Кохан	32.20
3. Петро Круп	38.63
Вікова група: 17–19	
1. Роман Ганкевич	28.65
2. Данило Круп	29.53
3. Даріян Федаш	31.56
Вікова група: 20–34	
1. Тарас Філевич	28.71
2. Марко Шмериковський	30.53
3. Тарас Ференцевич	30.82
Вікова група: 35–39	
1. Северин Палидович	27.04
2. Андрій Соневицький	27.89
3. Петро Струтинський	30.15
3. Ігор Сидоряк	30.15
Вікова група: 40–49	
1. Петро Ленчур	28.78
2. Юрій Кучер	29.26
3. Олександер Салевич	29.64

Окремо вирізнено шестирічного Петра Івасівку – 1.10.03.

Жінки

Вікова група: 6–7	
1. Наталка Григорович	41.72
2. Катя Палидович	45.56
3. Софія Сидоряк	47.59
Вікова група: 9–11	
1. Таня Григорович	35.51
2. Меланя Сьокало	36.84
3. Лариса Кобзяр	43.75
Вікова група:12–14	
1. Роксана Кобзяр	30.70
2. Христина Мельник	35.60
3. Ліда Дол	35.97
Вікова група: 15:17	
1. Катя Гейнор	31.07
2. Лариса Рибак	31.09
3. Мелася Дол	32.36
Вікова група: 20–34	
1. Ксеня Салевич	36.10
2. Наталка Бонакорса	36.52
3. Орися Лютісвич	38.96
Вікова група: 35–44	
1. Наталя Федун-Войціцька	32.88
2. Зоряна Сьокало	34.70
3. Мира Ганкевич	35.08
Вікова група: 45	
1. Христина Гейнор	37.58
2. Христина Кохан	37.64
3. Рома Гадзевич	38.73

Окремо вирізнено шестирічну Оленку Кубів – 2.28.23.

Бокс

У поєдинку між В.Кличком та Д. Джеферсоном переміг український боксер.

Поєдинок між В. Кличком і Д. Джеферсоном за звання чемпіона світу за версією WBO.

Д. Джеферсон відчайдушно атакував, але вже на першій хвилині побував в нокдавні. Надалі, після двох потужних ударів Кличка американець двічі опинявся на підлозі рингу, після чого суддя оголосив В. Кличка чемпіоном.

18 березня Володимир Кличко став переможцем бою з тонганійцем Пеа Волфграмазою за титул чемпіона за версією WBC. Для нокавту йому знадобилося лише 90 секунд.

Здобувши свою 32-гу перемогу на професіональному рингу, Володимир Кличко тим самим відкрив собі шлях до поєдинку за титул чемпіона світу. Адже тепер він посідає перший рядок оцінки Всесвітньої боксерської ради, і нинішній володар цього титулу Ленокс Люїс змушений буде зустрітися з ним.

Нагорода президентові ФІФА

КИЇВ. – Указом Президента України 23 березня, нагороджено орденом „За заслуги" I ступеня президента Міжнародної федерації футбольних асоціяцій Джозефа Блатера – за вагомий особистий внесок у зміцнення міжнародного футбольного руху, підтримку розвитку цього виду спорту в Україні.

Міжнародна федерація футбольних асоціяцій (FIFA) утворилася у 1904 році.

Біятлон

В норвезькому місті Голменколені відбувся останній етап Чаші світу з біятлону. Останнім видом змагань цього етапу стали перегони з масовим стартом і у чоловіків, і у жінок. Олені Зубриловій не вистачило 25 секунд до бронзової медалі.

Перегони з переслідуванням на 10 км. у жінок виграла вкотре шведка Магдалена Форсберґ. Олена Зубрилова дозволила випередити себе німкені Ґлаґоу і посіла четверте місце.

Футбол

Футболіст української збірної Сергій Ребров (праворуч) і гравець збірної Білорусі Максим Ромащенко борються за м'яч під час відбіркового матчу на Кубок світу в Києві, 24 березня.

Фото УНІАН

Збірна України з футболу під керівництвом Валерія Лобановського та білоруська команда на чолі з Едуардом Малофеєвим у відбірковій грі чемпіонату світу 2002 року в Києві 24 березня зіграли внічию – 0:0. Тренерський штаб збірної України оприлюднив список гравців на відбіркові ігри чемпіонату світу 2002 року з Білоруссю та Велзом. Серед гравців збірної – 9 динамівців, 4 гравців "Шахтаря" та 6 леґіонерів.

* * *

Штаб квартира ФІФА опублікувала чергову оцінку національних збірних. Збірна України в порівнянні з минулим місяцем опустилася на дві сходинки, і посідає нині 38-ме місце.

* * *

Молодіжна збірна України з футболу у відбірковій грі чемпіонату Европи перемогла з мінімальним рахунком 1:0 провідну команду – збірну Білорусі.

Друге коло змагань:

28 березня: Велз-Україна, Польща-Вірменія, Білорусь-Норвегія.

Пожертви на розвиток спорту в Україні просимо надсилати до УСЦАК на адресу:
680 Sandford Avenue, Newark, NJ 07106.

У Чернівцях зруйнували барельєф Франца Йозефа I

ЧЕРНІВЦІ. – 23 березня у Чернівецькому міському парку ім. Ю.Федьковича невідомі вандали зруйнували металевий барельєф цісаря Австро-Угорської імперії Франца-Йозефа I. Барельєф був точною копією пам'ятки, встановленої у Чернівцях у 1908 р. на честь 60-річного правління Франца-Йозефа I і виготовлений зі суміші недорогоцінних кольорових металів. За свій вік монумент постраждав удруге. Одразу після Першої світової війни було викрадено бронзовий медальйон та пам'ятну таблицю. Лише у серпні 1998 р., за сприяння міської влади та представників европейських наукових закладів, які спонзорували відновлення барельєфу, пам'ятку було урочисто відкрито.

Нинішня акція з демонтажу барельєфу була здійснена досить швидко, біля пам'ятної таблиці було виявлено багато розбитих пляшок, якими, ймовірно, кидали у кам'яну стіну. Правоохоронні органи Чернівців серед вірогідних версій акції вандалізму розглядають бажання злочинців, які за допомогою ломів і ножівок здійснили наругу над пам'яткою, щоб заробити на металі.

УНІАН

Авіорейси з України до Скандинавії

КИЇВ. – Міністерство транспорту України підписало 26 березня три угоди про авіяційне сполучення з Данією, Норвегією і Швецією, які надають можливість українським авіокомпаніям здійснювати постійні рейси комерційного характеру в ці скандинавські країни. І навпаки, пасажирські літаки Данії, Норвегії і Швеції можуть безперешкодно здійснювати рейси в Україну. Міністер транспорту України Леонід Костюченко зазначив, що підписання цих угод дозволяє налагодити авіяційне сполучення і прокласти необхідні для України економічні мости одночасно з трьома державами.

Подорожчають візи до Туреччини

КИЇВ. – З 1 січня 2002 року туристичні візи до Туреччини для громадян України подорожчають удвічі і коштуватимуть 20 долярів кожна. Про це повідомив 26 березня керівник прес-служби Міністерства закордонних справ України Ігор Грушко. 21 березня МЗС України отримало від турецького зовнішньополітичного відомства ноту з інформацією про таке підвищення ціни.

Час виходити...

(Закінчення зі стор. 3)

де його не було і немає!

У великій мірі завдяки Ватиканові розвивалась українська наука, зокрема осередок Сарсель у Франції. Завдяки Ватиканові і підпільна УКЦ одержувала, у різних формах, допомогу. „Церква у потребі", одна із ватиканських інституцій, яку очолював відомий голляндський монах о. Веренфрід ван Страатен, оплачувала і ще сьогодні оплачує студії українським студентам.

Мабуть, автор не є докладно ознайомлений, що це таке – Ватикан. Ватикан має цілу низку декастерій, курії, і кожна з них має свої призначення й у кожній є поляризація ідей, думок, плянів. І ватиканська „остполітик" – це тільки один сеґмент зовнішньої дії Ватикану. Звичайно, ми як Церква маємо свої жалі і виправдані претенсії до Ватикану, точніше – до Апостольської столиці, за мачушине ставлення до нас. Наша Церква була не раз жертвою ватиканської „остполітик". Ось під час молінь за мучеників світу, що відбулись 7 травня 2000 року у римському Колізеї, не згадано українських мучеників. Чи щось зробили в обороні українських мучеників члени колишньої підпільної УКЦеркви? Мирянський рух у діяспорі, як треба було, то їхав до Риму, домагаючись історичних прав УКЦеркви.

Автор заторкнув проблему назви нашої Церкви. Треба брати до уваги, що зміна назви – це таке питання, яке може викликати блиск „шабельок". Для історичної правди слід сказати, що до приїзду Києво-Галицького Митрополита Йосифа до Риму наша Церква офіційно фіґурувала, як „Рутенська Церква", а не Греко-Католицька. На прохання Блаженнішого Йосифа Апостольська столиця прийняла назву Українська Католицька Церква східного обряду. Після того наша Церква у діяспорі без дискусії офіційно увела цю назву. Уперше зі статті Геля довідуюся, що це була пропозиція Слуги Божого Андрея. Чи справді так?

Одним з найгостріших питань у статті Геля була проблема української діяспори, „вихідців". Тут мається на увазі, у першу чергу, владик і священиків. Гель пише, що після леґалізації УКЦеркви в Україні більшість вихідців очолили церковні інституції в Україні. На думку Геля і з тону його статті виглядає, що це зле. Але чи підпільна УКЦерква була у спромозі творити леґальне християнське життя, відкривати нові семінарії, інститути, Богословську академію? Чи мала для цього людські і матеріяльні ресурси? Незалежно від усього, ті „вихідці" провели незрівняно велику роботу. Автор не назвав ні одного імені, кого з членів підопільної Церкви ті „вихідці" відсунули від ключевих позицій?

На початку 90-их років була спроба створити в Україні мирянську організацію, на провідне становище в ній просили Івана Геля. На жаль, він відмовився. А коли у 1992 році утворився Світовий Конґрес Мирян, його очолили співголови: Михайло Косів з України і Василь Колодчин з діяспори.

Правда, що владики з діяспори на Синоді УКЦ творять більшість. Добре, що владики з діяспори є повноцінними членами Синоду, приймають рішення і різні постанови, але ненормальним є, що ці рішення їх не зобов'язують. Чи вони тому винні? Про це вже не раз була мова на сторінках журналу „Патріярхат", як про ненормальне явище. На жаль, таке є правило, і треба вжити певних заходів, щоб його змінити. Що у цій справі зробили владики в Україні? Поруч з тим належить підкреслити, що, незалежно від того, владики з діяспори творять одну матірну Церкву і дотепер ще ні разу не скористались своїм правом. І всі постанови, які ухвалювали, виконували.

Зі статті Геля випливає, що владики з діяспори не повинні мати впливу в Україні, бо вони не знають її ситуації. Ні більше, ні менше – вони „не вписуються" у життя Церкви в Україні. Є також зле з „вихідцями" у Польщі. Така настанова незрозуміла і болюча не тільки для владик і священиків, але для всіх українців у діяспорі.

Ми вірили, що ми брати і сестри, що ми діти однієї матері – України, але Гель хоче нас переконати, що так не є. Ми тільки „вихідці". Мабуть І. Гелеві трудно погодитись з тим, що УКЦ є гльобальною і, як патріярша, включає всіх. Добре, що ті владики-вихідці і ті, що вже народились поза Україною, але з нею кровно пов'язані, допомагали і допомагають Церкві-матері ставати з колін. Шкода, що український уряд не використав професійних сил діяспори для державотворення, як це зробили балтійські народи.

Правильно Гель підкреслює, що після десяти років керівництво УКЦ не утвердилось у Києві, не спромоглось розпочати будову патріяршого собору і резиденції. Дальше автор пояснює, чому воно так є: „Чи ж не тому, що діяспорні владики сприймають УГКЦ як виключно галицьке, тимчасове, провінційне релігійне утворення?". Таке твердження звучить образливо, бо це далеко від правди. Владила Василь Лостен (уродженець Америки), коли Патріярх Мирослав-Іван на початку 1990 року, перед Великодніми святами, приїхав до Львова, голосно говорив, що Патріярх повинен був їхати до Києва. Це я чув безпосередньо з уст Владики Василя.

Коли ж ідеться про будову патріяршого собору і резиденції у Києві, то дозволю собі пригадати, що св. п. Патріярх Мирослав-Іван посвятив площу під будову у Києві. Що з нею сталось? Тепер кажуть, що для патріяршого собору у Києві немає місця!

Поруч того варто запитати, як це так, що Святоюрський комплекс будівель у Львові по сьогодні не є власністю УКЦ, там по сьогодні живуть світські люди, яких до 1944 року не було? Шкода, що міський уряд Львова, а І. Гель був у ньому, не подбав, щоб цілий Святоюрський об'єкт належав до УКЦеркви і був її власністю. Чи така сама мірка застосована до Римо-Католицької Церкви, УПЦ КП, УПЦ МП й УАПЦ?

Гель пише, що йому не байдуже, кого оберуть главою Церкви, бо він за неї боровся: „Люди, що могли б знову високо підняти Церкву, ще, на жаль, не мають єпископської хіротонії. І навряд чи матимуть...". Шкода, що автор не називає їх імен. Він стверджує: „За інтелектуальним, організаторським, адміністративним потенціялом виховане в Україні священство не поступається перед діяспорним, яке переважає хіба у знанні мов, в інтенсивності контактів і в беззастережній покірності перед Римом". Треба радіти, що наші священики в Україні стоять на високому рівні. Може, не потрібно було підкреслювати ті різниці, включно з „беззастережною покірністю перед Римом".

Про нашу належність і лояльність до Апостольської столиці не будемо тут писати, бо це забрало б багато місця. Все ж дозволю собі запитати: за що гинули наші Ісповідники Віри, владики, сотні священиків і тисячі вірних? Хіба не за те, що не бажали відмовитись від Риму?

І сам Іван Гель, як провідний член Комітету захисту підпільної УКЦеркви, у своїх закликах також звертався до того ж Риму, до Святішого Отця. І тоді Рим не був кращий, а сьогодні не гірший для нашої УКЦеркви. Не забуваймо, де ми були!

Шановний автор не повинен сумніватися, чи наша Церква є помісною і патріяршою. У Завіщанні Патріярха Йосифа про це виразно сказано.

Нью-Йорк

Аґентство журналістських розслідувань – про зникнення Георгія Ґонґадзе

САНКТ-ПЕТЕРБУРГ, Росія. – Зникнення журналіста Г. Гонґадзе - це трагедія, схожа „на політичну провокацію, яка виникла не відразу". Таку думку висловив 26 березня Андрій Константинов – голова аґентства журналістських розслідувань (м. Санкт-Петербург), яке проводить незалежне розслідування зникнення Г. Ґонґадзе. На прес-конференції з цього приводу А. Константинов зазначив, що „люди часто плутають політичне вбивство і вбивство, яке має політичні наслідки. За нашою оцінкою, це саме той рідкісний випадок, коли в плянуванні вбивства була закладена політична мета".

Розповідаючи про хід розслідування, А. Константинов сказав, що журналісти зіткнулися з багатьма дивними обставинами, які вони не можуть пояснити. Зокрема, з Таращі 28 серпня 2000 року були зроблені телефонні дзвінки додому Олені Притулі, колезі Г. Ґонґадзе, 4 жовтня - до редакції Інтернет-видання „Українська правда" (місце роботи О. Притули, а 22-23 листопада з цих же телефонів було зроблено три дзвінки до Чехії. Саме цього дня майор запасу служби охорони М. Мельниченко отримав візу до Чехії. Телефонували не господарі телефонів. Сама О. Притула не йшла на жодний контакт із санкт-петербурзькими журналістами. За свідченнями людей, які знайшли тіло невідомої людини в Таращі, на ньому не було прикрас, які належали Г. Ґонґадзе, і це теж не узгоджується з офіційною інформацією.

А. Константинов вважає, цю справу можна довести до кінця і майже стовідсотково знайти виконавця вбивства. Це станеться лише за умови, якщо в Україні в ході розслідування цієї справи «відокремлять політику від кримінану».

УНІАН

Америка на поштовій марці

Скільки зірочок на прапорі?

Внизу вміщено американські марки, на яких зображено державний прапор США. Американці люблять і поважають свій прапор, його можна побачити скрізь — на будинках, в парках, а в Нью-Йорку навіть на прольоті велетенського мосту Джорджа Вашінґтона — першого Президента США — майорить велетенський прапор з зірками й смугами. От і на поштових марках прапор зображують постійно. Кожна зірочка на прапорі — символ одного зі штатів.

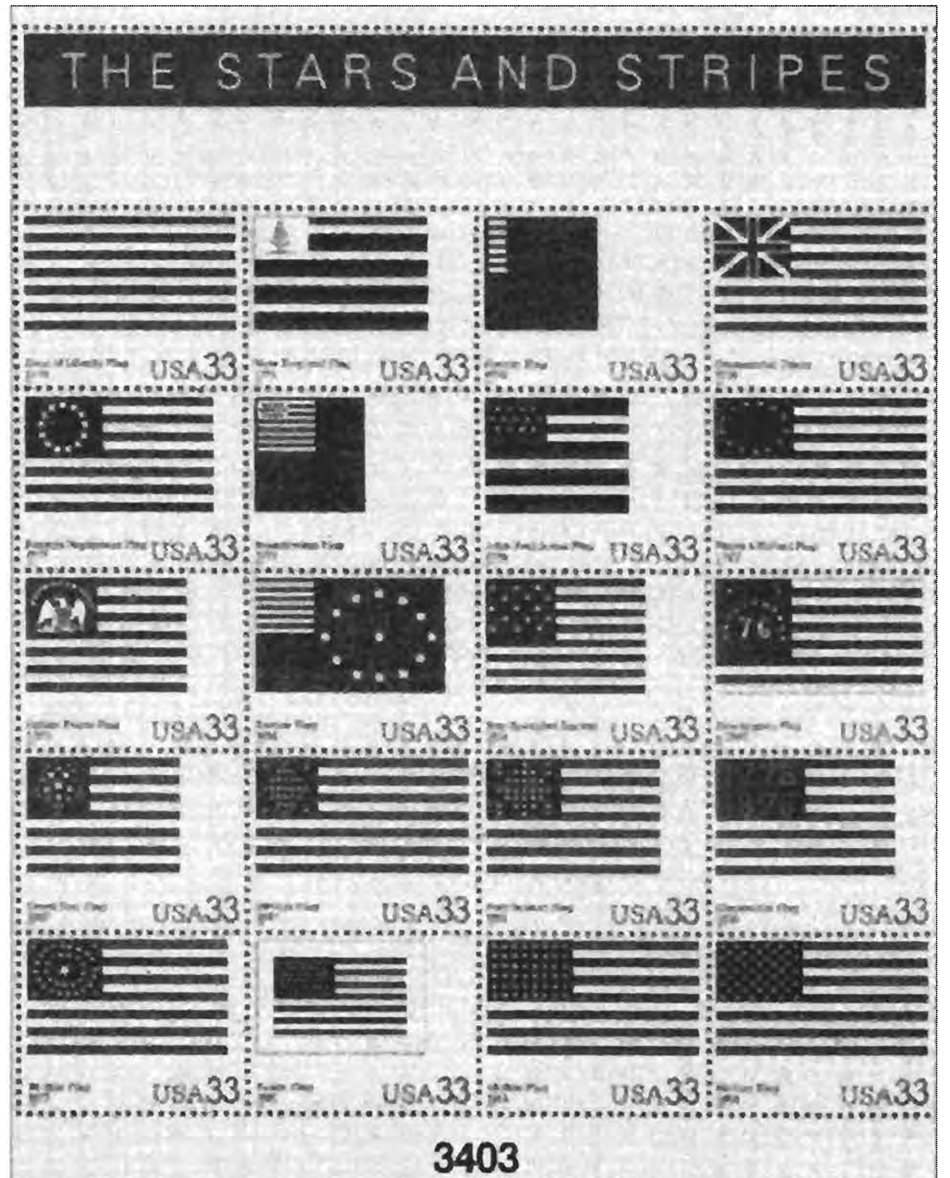
Але чому це на одному прапорі п'ятдесят зірочок, а на іншому лише тринадцять? Невже в художника була двійка з аритметики і він не міг полічити зірочки? Чому ж йому не підказав вчитель? А тому, що вчитель добре знав не тільки математику, а й історію своєї країни, і пам'ятав, що колись, понад двісті років тому, в Північній Америці були англійські колонії, до яких спершу відправляли на поселення людей, які не сподобалися урядові Англії, порушили його закони. Приїздили сюди й ті, хто сам не погоджувався з законами та стилем управління королів, царів та князів. Саме такі волелюбні люди вирішили утворити зі залежних колоній вільні держави, у яких управителів обирали б на загальних виборах й змінювали б через певний час.

Тринадцять американських колоній (Нью-Гемшир, Род Айленд, Коннектикат, Нью-Йорк, Нью-Джерзі, Пенсильванія, Массачусетс, Делавер, Мериленд, Вірджінія, Північна і Південна Каролайна, Джорджія) проголосили свою незалежність і в 1776 році — 225 років тому — утворили США. Тоді ж затвердили прапор нової держави, на якому вмістили 13 зірочок — кожна з них є символом окремого штату. Поблизу велетенської Статуї Свободи в Нью-Йорку є великий парк Свободи, а на його головний алеї — прапори усіх американських штатів. На початку вміщено прапори перших тринадцяти. Але історія США не стояла на місці, і тепер країна має 50 штатів, тому й зірочок на прапорі побільшало. А от смужок, які і раніше, тринадцять, тепер ви знаєте, чому... Під прапором на марках зображують визначні будинки — Білий Дім у Вашінгтоні, Дім Незалежности у Філядельфії, Капітолій.

Поштові марки США з історичним (зліва) і сучасним державними прапорами

Л. Хмельковський

Аркуш поштових марок з історичними прапорами США. На марках зображено Eastern Flag (1814 р.), Great Star Flag (1837 р.), 38-Star Flag (1837 р.), Peace Flag (1891 р.) та інші

Цей чарівний світ...

Фотоетюд Лева Коленського (м. Нюарк, Н. Дж.)

ЦІКАВО

Таємниці плянети Плутон

На початку 2001 року газета „Нью-Йорк Таймс“ написала про контроверсійну виставку у „Гейден Плянетарії“ Нью-Йорку. Виставка показувала плянети нашої сонячної системи, але плянети Плутон серед них не було.

Наша сонячна система відома людству з давніх часів, хоча деякі плянети, як Уран та Нептун, були відкриті пізніше – перша у 1781 році, а друга, зі застосуваннями математичних обчислень, у 1846 році.

Перші від Сонця чотири плянети – Меркурій, Венера, Земля й Марс – порівняно невеликі за розмірами. Найбільша серед них Земля. Наступні чотири велетні – це Юпітер, Сатурн, Уран і Нептун. Найбільша плянета з цієї групи – Юпітер, а найменша – Нептун. Найновішу й найвіддаленішу плянету у нашій системі відкрив у 1930 році американський астроном Клойд Томбоуг. Її існування було передбачене математично, а точне місце на небі було знайдено фотографічним способом.

Всі плянети з їхніми супутниками рухаються по орбітах, що називаються еліпсами, тобто трохи сплющеними колами. Підрахунки орбіти Плутона показали, що плянета рухається по дуже витягненій еліпсі. Її віддаль від Сонця коливається між 3674 й 5913 мільйонами кілометрів. Плянета Плутон обходить навколо Сонця за 248 земних років. У 1978 році було відкрито супутника Плутона й назвали його Хароном.

Всі плянети нашої сонячної системи мають імена мітологічних грецьких богів. Плутон – бог підземного царства, а Харон був перевізником мертвих душ у те царство через річку Стикс.

Плянета Плутон перебуває у так званій „позанептунній зоні“, що офіційно в астрономії називається „Куйперовий пояс“. У цій зоні знаходяться рештки матеріялу, що залишилися після зформування нашої сонячної системи. Це переважно брили льоду й снігу, каміння, піску тощо. Все це рухається за законами ґравітації навколо Сонця. Це є зона творення комет.

Найновіші фотографії, зроблені телескопом Габела, спектроскопічний аналіз та інші дані приводять до таких висновків: орбіта Плутона є дуже ексцентричною, вона навіть перетинає орбіту Нептуна, площина орбіти відхилена від інших плянет аж на 17 градусів, розміри Плутона є дуже малими у порівнянні з його сусідами, супутник Харон дуже великий у порівнянні із Плутоном, Плутон складається, правдоподібно, із льоду з домішкою каміння, подібно до складу комет.

Це вказує, що плянету Плутон не можна порівняти із іншими плянетами сонячної системи. Правдоподібно, Плутон є одним із велетнів „Куйперового пояса“, бо має всі прикмети свого оточення.

Євген Кальман,
аматор астрономії,
Колінз, Кольорадо

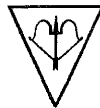
ЦЕРКВА СВ. ПОКРОВИ

при 73-81 Вашінгтон Аве., Кліфтон, Н. Дж. 07011

РОЗКЛАД ВЕЛИКОДНІХ СВЯТИХ ЛІТУРГІЙ:

Четвер	12-го квітня	о год.	7-ій	веч.
П'ятниця	13-го квітня	о год.	7-ій	веч.
Субота	14-го квітня	о год.	11:30	веч.

Сердечно просимо всіх зацікавлених взяти участь та помолитися до Всевишнього разом з нами, щоб послав добробут та милість Україні та її людності.

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ"

Комісія Таборів Пташат на СОЮЗІВЦІ повідомляє, що з уваги на велике число зголошень, реєстрацію на першу туру табору (від 24 червня до 7 липня 2001 р.)

закрито

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

запрошує громадянство

на доповідь

д-ра філології ЕЛЕОНОРИ СОЛОВЕЙ

„НЕВПІЗНАНІСТЬ. ДОЛЯ І СПАДЩИНА ПОЕТА. ВОЛОДИМИР СВІДЗИНСЬКИЙ"

Доповідь відбудеться

в неділю, 8 квітня 2001 р., о год. 2-ій по пол.

в будинку Академії:
206 West 100th Street, New York, NY 10025
Tel.: (212) 222-1866 • FAX: (212) 864-3977

ГОЛОВНА УПРАВА „САМОПОМІЧ" ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ
NATIONAL BOARD „SELFRELINACE"
ASSOCIATION OF AMERICAN UKRAINIANS, INC.
98 2nd Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 777-1336

25-ий ЗАГАЛЬНИЙ З'ЇЗД ДЕЛЕҐАТІВ

відбудеться

в неділю, 22 квітня 2001 р.

в приміщенні Головної Управи

з наступною програмою:

1. Години: 9-12 ранку: реєстрація делегатів у приміщенні З'їзду. Перекуска.
2. Година 1:30 ВІДКРИТТЯ З'ЇЗДУ та схвалення порядку нарад.
3. Обрання Президії З'їзду: Голови, Заступника і Секретаря.
4. Обрання комісій З'їзду: Номінаційної, Верифікаційної та Резолюційної.
5. Верифікаці протоколу з 24-го З'їзду.
6. Звідомлення Верифікаційної комісії з перевірки мандатів.
7. Звідомлення: Головної Управи, Головної Контрольної комісії і Головного Товариського суду.
8. Запити і дискусія.
9. Уділення абсолюторії уступаючим керівним органам.
10. Обрання керівних органів: Головної Управи, Головної Контольної комісії, і Головного Товариського суду.
11. Ухвалення членської вкладки для членів Відділу, та відділів до Головної Управи.
12. Ухвалення бюджету на 2001-2002 роки.
13. Звіт Резолюційної комісії.
14. Внески і побажання.
15. Закриття.

У з'їзді беруть участь з правом голосу: члени Головної Управи, Головної Контрольної комісії, Головного Товариського суду і делегати відділів, вибрані на Звичайних загальних зборах, а як такі вже відбулися, то на сходинах чи засіданні Управи Відділу за ключем: один делегат від ста членів, які мають заплачені членські вкладки. Якщо Відділ має сто членів – один делегат, понад сто членів – два делегати, понад двісті членів – три делегати і т.д. (Статут організації, стаття 35).

За Головну Управу
Нью-Йорк, 12 березня 2001 р.

БОГДАН МИХАЙЛІВ, голова **СТЕФАНІЯ КОСОВИЧ**, секретар

• РОЗШУКИ •

Розшукую дивізійників або шкільних друзів **БОГДАНА БІЛИНСЬКОГО** з Бразилії. Здавав матуру в гімназії в Станіславові. Тепер дуже хворий і мріє щоб хтось ще зробив йому приємність і написав хоча б пару слів. Адреса: **Bohdan Lew Bilylnskyj, Rua Dona Antonia Queiros, 551/61, 01307-010 Sao Paulo SP Brasil.**

Розшукую могилу мого тата **БІЛІЧАКА ДМИТРА ВАСИЛЬОВИЧА** нар. в Івано-Франківській обл. в Богородчанах, який проживав: 49 Michigan St. в Дітройті. Помер у 1970-71 рр. Дочка **Антоніна Пташник.**
с. Підмехайля, р-н Калуш, Івано-Франківська обл., Україна, 77352.

Розшукую брата, який називається **УПИРЬ ВІТАЛІЙ ТРОХИМОВИЧ**, нар. 1925 р. в с. Налісні на Полтавщині. Звертатись до: Valentina Limonczenko, 2895 S. Abingdon St., 1-B, Arlington, VA 22206-1331.
Tel.: (703) 379-6582
e-mail: limonczenko@nrl.navy.mil

Василь Марусин розшукує **РОНДУ РОЛЛЕР** з Вентури, Каліф., яка народила близнят у 1989 р. Писати:
Україна, Василь Марусин,
Івано-Франківська обл.
вул. Шевченка 7/7 кв. 34.

Пошукуємо дітей або внуків багатодітної родини КРЕТИ ЙОСИФА та АНАСТАСІЇ (дів. Пастирчик Наця), які виїхали до США коло 1910 р. з Польщі. Тепер, можливо проживають в місті Пассейк, або Байон. Просимо відгукнутися їх самих, або хто їх знає.
Тел.: 914-237-8874 Анатолій
або залишити інформацію
на тел.: **914-423-0236**

• ЗНАЙОМСТВА •

Українка, 32 р., симпатична, веселої вдачі, з добрим серцем і вмілими руками, освіта вища, пошукує порядного чоловіка для створення сім'ї. Адреса: 03058 Україна, Київ 58, вул. Борщагівська 210, кв. 12.
Тел.: 380-44-484-0285

• ПРАЦЯ •

Українка, 59 р., учителька математики і німецької мови шукає працю з проживанням по догляду за дітьми або старшими людьми.
Тел.: (973) 344-2869, Дора

• НА ПРОДАЖ •

Продається одноповерховий будинок з великим городом в місті Перемишлі, Польща.
Тел.: 011-48-16670-7575

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
7 КВІТНЯ 2001 р.

Гартфорд, Конн. Загальні збори 277 Відділу УНС ім. св. Івана Хрестителя відбудуться о годині 5-ій веч. в долішній залі Українського Народного Дому при 961 Ведерсфілд Авеню в Гартфорді. Запрошуємо всіх членів Відділу прибути на збори. Управа.

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода" ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЗОФІЯ ЯНІЦКА член УНС Відд. 367 Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. Померла 9 грудня 2000 р. на 91-му році життя. Нар. в 1909 р. в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала в 1944 р. Залишила в глибокому смутку синів Дмитра і Миколу шість внуків і дев'ять правнуків. Похорон відбувся 13 грудня 2000 р. на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна їй пам'five!

Секретар

КАССІЯН СЕМЧУК член УНС Відд. 266 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердамі, Н.Й. Помер 1 січня 2001 р. на 76-му році життя. Нар. в 1924 р. в Україні. Членом УНС став в 1982 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, двох синів Романа і Івана, внуків і правнуків. Похорон відбувся 4 січня 2001 р. на Fairview Cemetery в Amsterdam, NY.

Вічна йому пам'five!

Секретар

МЕЛАНІЯ ЛЕЙБМАН член УНС Відд. 385 Т-ва Запорозька Січ в Міннеаполіс. Померла 14 грудня 2000 р. на 95-му році життя. Нар. в 1905 р. в с. Пиняки, Бродівського р-ну, Україна. Членом УНС стала в 1957 р. Залишила в глибокому смутку дочку Марію, внуків і правнуків. Похорон відбувся 19 грудня 2000 р. на цвинтарі св. Марії в Міннеаполісі, Міннесота.

Вічна їй пам'five!

Секретар

ПАРАНЯ ЛЕПКІ член УНС Відд. 378 Т-ва св. Миколая у Вудбайн, Н.Дж. Померла 24 грудня 2000 р. на 79-му році життя. Нар. в 1921 р. Членом УНС стала в 1977 р. Залишила в глибокому смутку сина Стефана і дочку Марію. Похорон відбувся 27 грудня 2000 р. на цвинтарі св. Миколая у Вудбайн, Н.Дж.

Вічна їй пам'five!

Секретар

СОНЯ СЛУЖИНСЬКА член УНС Відд. 120 Т-ва св. Миколая в Аликвіппа, Па. Померла 7 січня 2001 р. на 80-му році життя. Нар. в 1921 р. в Україні. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у глибокому смутку сина Володимира і двох доньок Ольгу і Іванку з родинами, внуків та ближчу і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 10 січня 2001 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Гопевел Тавншип.

Вічна їй пам'five!

Секретар

ІВАН ДІДОК член УНС Відд. 245 Т-ва Запорозька Січ в Трентоні, Н. Дж. Помер 8 січня 2001 р. на 89-му році життя. Нар. в 1911 р. в Україні. Членом УНС став в 1963 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, донечку Валентину і сина Леоніда з родинами. Похорон відбувся 11-го січня на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку.

Вічна йому пам'five!

Секретар

МИКОЛА ВОВЧУК член УНС Відд. 88 в Кергонксоні, Н.Й. Помер 11 жовтня 2000 р. на 75-му році життя. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну і сестер. Похорон відбувся 16 жовтня 2000 р. на цвинтарі Pine Bush в Кергонксоні, Н.Й.

Вічна йому пам'five!

Секретар

ВАСИЛЬ ЖУКОВЕЦЬ член УНС Відд. 25. Помер 22 червня 2000 р. на 85-му році життя. Нар. 1914 р. в Україні. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Олену. Похорон відбувся 24 липня 2000 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'five!

Секретар

ВАСИЛЬ БОЙКО член УНС Відд. 291 Т-ва Т. Шевченка в Клівленді, Огайо. Помер в липні 2000 р. Залишив у глибокому смутку трьох дочок, двох синів і трьох братів. Похорон відбувся 6 липня 2000 р. на Holy Cross cemetery в Brookpark, OH.

Вічна йому пам'five!

Секретар

АНТОН ГАЙДУК член УНС Відд. 452 Т-ва Українська Січ в East Chicago, IN. Помер 1 грудня 2000 р. на 88-му році життя. Нар. в 1913 р. в Україні. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марту. Похорон відбувся 2 грудня 2000 р. на Medford-Peden в Marietta, GA.

Вічна йому пам'five!

Секретар

МИРОН ЛИТВИН член УНС Відд. 59 Т-ва Українська Січ у Бріджпорт, Конн. Помер 27 грудня 2000 р. на 87-му році життя. Нар. в 1913 р. в Україні. Членом УНС став в 1965 р. Залишив у глибокому смутку дружину Александру, синів Павла і Михайла, дочку Анастазію. Похорон відбувся 30 грудня 2000 р. на Lawncroft Cemetery у Fairfield, CT.

Вічна йому пам'five!

Секретар

ПЕТРО КОВАЛИК член УНС Відд. 127. Залишив у глибокому смутку дружину Розалію, і родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 19 січня 2001 р.

Вічна йому пам'five!

Секретар

АННА ГАВРИШКІВ член УНС Відд. 131 Т-ва ім. А. Шептицького в Чикаго. Померла 29 вересня 2000 р. на 82-му році життя. Членом УНС стала в 1962 р. Залишила у глибокому смутку трьох сестер. Похорон відбувся 3 жовтня 2000 р. на цвинтарі св. Миколая, в Чикаго.

Вічна їй пам'five!

Секретар

ІВАН ЦИМБАЛІСТИЙ член УНС Відд. 217 в Рочестері, Н.Й. Помер 10 грудня 2000 р. на 84-му році життя. Нар. в 1916 р. в Рочестері, Н.Й. Членом УНС став в 1917 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію і дітей: Стефана і Стефанію. Похорон відбувся 13 грудня 2000 р. на Holy Sepulchre Cemetery в Рочестері, Н.Й.

Вічна йому пам'five!

Секретар

ІВАН КУРЧАК член УНС Відд. 13 Т-ва св. Миколая у Вотерввліт, Н.Й. Помер 29 грудня 2000 р. на 88-му році життя. Нар. в 1912 р. в Україні. Членом УНС став в 1965 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анастасію, дочку Марію і трьох внуків. Похорон відбувся 3-го січня 2001 р. на цвинтарі св. Миколая в Колонії, Н. Й.

Вічна йому пам'five!

Секретар

ВАСИЛИНА ЛУЦУНЯК член УНС Відд. 220 Т-ва свв. Петра і Павла в Чикаго, Ін. Померла 21 грудня 2000 р. на 78-му році життя. Нар. в 1922 р. у Вінниці, Україна. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Михайла і трьох дочок з родинами. Похорон відбувся 27-го грудня 2000 р. на Рівер Сайд цвинтарі в Колямa, Вісконсин.

Вічна їй пам'five!

Секретар

ГАРРІ ПОЛЧЕ член УНС Відд. 361 Т-ва Дністер в Нью-Йорку. Помер 18 грудня 2000 р. на 83-му році. Нар. 1917 р. в Нью-Йорку. Членом УНС став в 1977 р. Залишив у глибокому смутку братову. Похорон відбувся 23 грудня 2000 р. на Calvary Cemetery у Woodside, NY.

Вічна йому пам'five!

Секретар

На могилу подрузі Наді

В холодний осінній ранок 18 листопада 2000 року несподівано, далеко від рідної Підгаєцької землі, відійшла у засвіти так усім нам дорога дружина, мати, бабуня, сестра, тета, кузинка та провідна членкиня ОЖ ОЧСУ ім. Оксани Мешко св. пам'яті Надія Стельмах.

Народилася Н. Стельмах 17 січня 1927 року в селі Дубниках Підгаєцького району, Тернопільської області у батьків Якова й Магдалини Кінахів. Була наймолодшою сестрою братів Богдана й Методія. Виховувалася в патріотичній родині.

Початкову освіту закінчила в рідному селі Дубниках, потім в Золотниках, а відтак студіювала у Львові. Ще в дитячих роках мати прищепила Наді любов до Бога, Церкви і українського народу, яку Надя несла через ціле своє життя і передала своїй улюбленій доні Богданні і внукам. Молодість Надії проходила в буревійні роки, коли окупанти, чергуючись, нищили і гнобили український нарід. Це були тяжкі часи протиставлення і змагань за волю і незалежність України. Молоденька Надія стає членом ОУН і включається у вир змагань, виконуючи обов'язки зв'язкової.

Для тих молодих патріотів, з якими співпрацювала Надія, девізою було: „Здобудеш українську державу або згинеш у боротьбі за неї". Воєнні обставини змусили Надію разом з мамою залишити рідну хату. Знайшли притулок у Польщі. Не легке це було життя молодої українки серед чужого оточення. Маючи закінчену середню освіту, влаштовується на працю як бухгальтер у харчевій крамниці.

Працює та опікується мамою. Контактується зі своїми братами, які проживали в Канаді, і за їхнім старанням залишає Польщу і виїжджає до Канади. Згодом одружується з земляком Дем'яном Стельмахом і переїжджає до Америки. Разом з чоловіком працюють, щоб виховати свою Богданну і дати їй вищу освіту. Раділа успіхами доні. Найбільшим її щастям було одруження доні з молодим професіоналістом Юрієм Домином. Згодом прийшли внуки Лариса, Богдан, Адріян, і Надія посвятила себе вихованню внуків, щоб засіяти в їхніх серцях патріотизм і любов до Бога і України.

Крім праці і родинних обов'язків, активно включається в організоване життя Чикаґської української громади. Жіноча організація ОЖ ОЧСУ, яка розгорнула свою діяльність в обороні українських політичних в'язнів, серед своїх перших членок бачить Надю, яка з поривом включилася до праці відділу. Була провідною членкинею ОЖ ОЧСУ ім. Оксани Мешко, секретаркою відділу та вміло писала реферати на різні теми, які виголошувала у радіо передачі ОУВФ та святочних сходинах. На щорічних виставках етнічних груп міста Чикаґо допомагала мужеві Дем'янові при влаштуванні виставок із власними інкрустованими експонатами та інформувала чужинців про Україну. Надя була людиною глибоких патріотичних почувань цінних духовних прикмет, зразковою членкинею Організації Українських Націоналістів. Була жертвенною і великим симпатиком молодечих організацій Пласту і СУМ-у, які активно підтримувала й цінила. Мала добру і лагідну вдачу, щиро любила близьких людей і для кожного знаходила добре слово чи пораду. Туга за Україною і журба за кращу її долю ніколи її не покидала. Була переконаною християнкою, вірила в силу молитви і часто говорила, що нам треба молитись за Українську державу. Жила сповнена любов'ю до всього, що гарне, добре, рідне.

Несподівано перервалася нитка життя доброї людини. Залишила по собі невимовну тугу і біль в серцях мужа, доні з чоловіком, внуків і братів. Похорон відбувся в церкві св. Володимира і Ольги. Прощала під час Панахиди від ОЖ ОЧСУ ім. Оксани Мешко, друзів і подруг ОУН і Державницького Фронту Оля Федак, і поклала на труну грудку української землі та передала символічний прапор ОУН доні Богданні.

Оля Федак

Вічна тобі слава й пам'ять, Владико!

З Божої волі, 28 січня 2001 року в Мельбурні відійшов у вічність Єпископ Іван Прашко, довголітній Владика українців-католиків в Австралії, Новій Зеляндії та Океанії. З його ім'ям зв'язана історія становлення і розвитку Української Католицької Церкви в цій далекій частині світу. Саме він своєю організаційною працею довів до цього, що Папа Іван Павло II 1982 року підвищив Апостольський екзархат для українців-католиків до рівня Епархії, і першим епархом-ординарієм нової Епархії свв. Петра і Павла, з осідком у Мельбурні, іменував дотеперішнього Апостольского екзарха Владику Івана Прашка.

Народився Іван Прашко 1 травня 1914 року в місті Збаражі, в селянсько-міщанській сім'ї. Тут закінчив народну і середню освіту. 1934 року почав богословські студії в Українській Богословській Академії у Львові. 1937 року Митрополит Андрей Шептицький вислав його до Риму, де 1939 року закінчив богословські студії в Урбанівському університеті, й цього самого року отримав священичі свячення. Пристрасне прагнення до освіти привело молодого священика до студій в понтифікальному Орієнтальному інституті. Тут отримав магістерський ступінь, а 1944 року, захистивши дисертацію „Руська Католицька Церква в час опорожненого престолу 1655-65", – докторський. У 1944–1950 роках о. д-р Іван Прашко працював в Українському Допомоговому Комітеті в Італії під проводом Архиєпископа Івана Бучка та був опікуном і священиком для полонених І Української Дивізії „Галичина" та українських скитальців в Італії.

1950 року о. Іван Прашко зголосився на душпастирську працю до Австралії, де протягом вісьми років виконував священичі обов'язки серед українських вірних в Мельбурні, Вікторії й Тасмані. За ці роки заснував багато церковних громад, причинився до будови церков, організував українські суботні школи та цілий ряд церковно-громадських товариств.

У травні 1958 року Папа Пій XII створив Апостольський екзархат для українців в Австралії, Новій Зеляндії та Океанії, а о. Івана Прашка назначив екзархом. Єпископська хіротонія відбулася в Мельбурні, а довершили її 19 жовтня 1958 року Митрополит Максим Германюк, Архиєпископ Іван Бучко та Єпископ Ізидор Борецький.

Від часу повернення Митрополита Йосифа Сліпого з совєтського заслання, Владика Іван Прашко разом з іншими українськими католицькими єпископами брав активну участь в організації Української Католицької Церкви і її патріяршому оформленні. Він також брав участь у чотирьох сесіях Другого Ватиканського Собору. Для допомоги священикам у душпастирській праці спровадив Сестер-Василіянок з Аргентини, які зробили багато добра для церковно-релігійного життя. Заснував місячник „Церква і життя", який згодом став тижневиком. 1973 року багато причинився до активної і успішної української участи в Міжнародному Євхаристійному Конґресі, що відбувся в Мельбурні.

Говорячи про успішну й багатогранну діяльність Владики Івана Прашка, треба сказати, що вона була наслідком його правильного розуміння ролі одиниці в суспільстві та її діяльного прояву в релігійній та національній праці. Тут варто ще підкреслити, що атмосфера релігійно-церковного життя на терені Австралії була винятковою серед усієї української діяспори. Тоді священики й миряни творили там одну непорушну родину.

Владика Іван Прашко – це сівач добрих, шляхетних ідей. Він був щирим і точним у своєму поступованні. Віддано і пристрасно виступав за патріярхат, за чистоту нашого обряду, за бережливе ставлення до наших релігійних ідеалів, до наших святих релігійно-національних понять. Він твердо стояв за активну віру, що помітне в кожному його чіткому слові, пройнятому сильним почуттям і тверезим наміром творити добро, ширити вірність Христовому знаменові, будувати кращий світ.

Пам'ять про св. п. Єпископа Івана Прашка ніколи не згасне в наших серцях!

Володимир Жила

У СЕРЕДУ, 11 КВІТНЯ 2001 р. СПОВНИТЬСЯ 40 ДНІВ
від переходу у вічність моєї невіджалуваної
ДРУЖИНИ, МАМИ наших дітей, БАБУСІ наших внучок
та СЕСТРИ ЙОГО БЛАЖЕНСТВА ЛЮБОМИРА КАРДИНАЛА ГУЗАРА

бл. п.

МАРТИ ВАСИЛЬКЕВИЧ

У цей день будуть відслужені
СВЯТІ ЛІТУРГІЇ за її душу
у слідуючих церквах:

в катедрі св. Юра у Львові	год. 7:30	ранку
в церкві Непорочного Зачаття у Гемтремку	8:30	"
в церкві св. Юра у Нью-Йорку	9:00	"
в церкві Пресвятої Трійці у Сілвер Спрінг	9:00	"
в катедрі свв. Володимира і Ольги у Вінніпезі	9:00	"
в церкві св. Димитрія у Торонто (12 квітня)	8:30	"

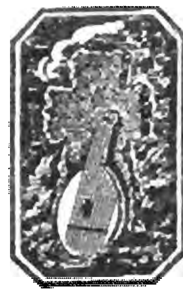
Просимо про Ваші св. молитви за Покійну.

Муж – ЗЕНОН та ближча і дальша родина.

**За мову і зміст посмертних оголошень
і подяк редакція не відповідає**

бл.п.

ЄВГЕН ЦЮРА

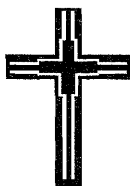

25 грудня 1915 – 13 березня 2001 р.

Ми живі свідки Ваших подвигів – будемо завжди Вас пам'ятати.
Хай канадські вітри занесуть Ваші заспіви в Україну.

Вічна Йому пам'ять!

УПРАВА і ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ
ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Ділимося сумною вісткою, що 10 березня 2001 р. в Україні,
проживши 100 років, відійшла у вічність наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

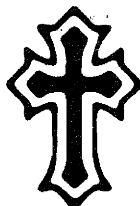
бл. п.

КСЕНЯ ГАВРИЛЮК

нар. в селі Рибники, повіт Бережани.

Залишилися у глибокому смутку:
син – БОГДАН з дружиною ОЛЬГОЮ
внук – ВАСИЛЬ
внучка – ВІРА БАКО з чоловіком ЙОСИФОМ
правнуки – ДЖОВІ, ДЖІЛІЄН, ТОМАС
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 7 березня 2001 р. відійшла
у вічність на 77 р. життя наша найдорожча
МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

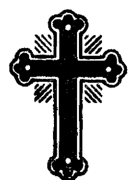
бл. п.

ЛЮБОМИРА МЕЛЬНИК
з дому ХОМА

нар. в Станиславові, Україна

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у понеділок, 12 березня 2001 р. з української католицької церкви св. Михаїла у Балтиморі, Мд.

Залишені у глибокому смутку:
сини – ЯРКО з дружиною ДЕБІ
– РОМАН
– АДРІЯН з дружиною СУЗАН
внуки – АНДРІЙ, РАЄН
брат – ПЛАТОН ХОМА з родиною

Ділимося сумною вісткою, що 24 лютого 2001 р.
відійшов від нас у вічність на 73-му році життя
дорогий МУЖ, ДІДУСЬ і ВУЙКО

бл. п.

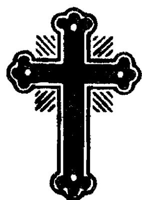
МИХАЙЛО ДУСАНІВСЬКИЙ

нар. в Денисові, Україна.
Ветеран Корейської війни

У глибокому смутку залишилися:
дружина – ҐАБРІЕЛА
син – МИХАЙЛО АНТІН
внуки – МЕҐАН і МИХАСИК
діти сестри
дружини – МАРІЙКА, ДАНКА і СТЕФКО
вся родина і приятелі.

Вічна Йому пам'ять!

Ніч вже йде, за верхом,
Ясне сонце давно вже зайшло
Тихо спи, без тривог,
Тут є Бог, тут є Бог.

ПЛАСТ, УКРАЇНСЬКА СКАВТСЬКА ОРГАНІЗАЦІЯ
ПЛ. СТАНИЦЯ В БАФФАЛО, Н.Й.

в найглибшому смутку повідомляє усіх пластунок і пластунів у світі та українську спільноту, що в суботу, 24 березня 2001 р., несподівано заснув у Бозі – відійшов на Вічну Ватру, пл. сен. керівництва

бл. п.

ЯРОСЛАВ ПРИШЛЯК

Братчик СЛАВКО

Він – довголітній голова Пластової Станичної Старшини в Баффало, Н.Й., був нагороджений орденом св. Юрія в золоті, член 1 Куреня О.С. Тисовських, відомий новацький виховник, неструджений ентузіяст пластової оселі „Новий Сокіл", активний громадський і церковний діяч.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в неділю і в понеділок, 25 і 26 березня 2001 р., а похорон 27 березня з церкви св. о. Миколая в Баффало, Н.Й.
Тлінні останки спочивають на цвинтарі св. Матея в Баффало, Н.Й.

ГОТУЙСЬ! СКОБ!

Вічна Йому пам'ять!

Родині Покійного складаємо щирі слова співчуття.

В пам'ять Покійного, Баффалівська станиця пересилає 2,500 дол. на Пласт в Україні.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого незабутнього гімназійного професора

СВ. П.

ЮРІЯ А. ЯРЕМКЕВИЧА

(1 травня 1901 – 26 лютого 2001)

будуть відслужені

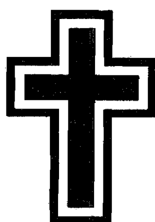
СЛУЖБИ БОЖІ

<u>в таких церквах:</u>

свв. Володимира і Ольги, Чикаго, 5 квітня;
свв. апп. Петра і Павла, Клівленд, 6 квітня;
Пресвятої Трійці, Сілвер Спрінг, Мд., 6 квітня;
Архистратига Михаїла, Балтимор, 7 квітня;
св. Юра, Нью-Йорк, 6 квітня;
св. о. Миколая, Баффало, 7 квітня;
Царя Христа, Філядельфія, 9 квітня.

До участи в молитвах за душу Покійного закликає

КОМІТЕТ ТРАВНШТАЙНСЬКО-ДІЛЛІНГЕНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Ділимося сумною вісткою, що 24 грудня 2000 р. відійшов у вічність на 74-му році життя наш найдорожчий БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

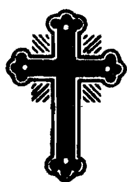
ВОЛОДИМИР ІВАШКО

ПОКІЙНОГО похоронено 27 грудня 2000 р. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Залишені у глибокому смутку:

доньки	**– ІРКА з чоловіком ГРИГОРІЄМ**
	– ХРИСТИНА
внуки	**– НИКОЛЬ і ТИМОТІЙ**

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною і болючою вісткою з рідними і приятелями, що 24 березня 2001 р. несподівано на 86-му році життя відійшов на Вічну Ватру

СВ. П.

інж. пластун сен. керівництва

ЯРОСЛАВ ПРИШЛЯК

братчик СЛАВКО

Нар. у місті Бережани – серці Західної України.

Член 1-го Куреня УПС ім. О. і С. Тисовських, організаційний референт УАКР, довголітній член Проводу ОУН, в'язень польських і німецьких тюрем, в'язень концентраційного табору коло Відня, невтомний виховник Пласту, нагороджений золотою медалею св. Юрія, кандидат на пост Начального Пластуна, впродовж останніх 27 років станичний пластової станиці в Баффало, заслужений і дуже активний пластовий суспільно-громадський діяч, активний член парафії св. о. Миколая в Баффало, колишній член хору „Боян" в Бережанах і хору „Бурлаки".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в похоронному заведенні Орловскі-Петшак до церкви св. о. Миколая у вівторок, 27 березня 2001 р., о год. 10-ій ранку, відтак на кладовище св. Матвія у Вест Сенека, Н.Й.

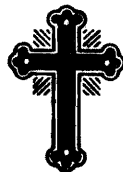
Прибиті великим горем:

брати	**– ТЕОДОЗІЙ з дружиною ГАЛЕЮ і родиною**
	– ОЛЕСЬ, ОРЕСТ, ЄВГЕН з родинами в Україні
братова	**– СОФІЯ ПРИШЛЯК з родиною**

та ближча і дальша родина в Україні, Канаді і Америці.

Замість квітів родина просить складати пожертви на Пласт.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 17 лютого 2001 р., проживши 80 літ, відійшла у вічність

бл. п.

ЮСТИНА
КОСТИШИН НАДРАҐА

Нар. в Україні, вдова по св. п. Дмитру Надразі.

Бл. п. Юстина приїхала до США в 1956 р. і проживала в Гамілтоні впродовж 44 років. Двадцять років працювала в New Jersey Porcelain Co. Була членкою парафії та Сестрицтва при українській католицькій церкві св. Йосафата в Гамілтоні, належала до 19 Відділу СУА та 245 Відділу УНС в Трентоні. Бл. п. Юстина була знана в українській громаді з її мистецько виготовлених весільних тортів чи короваїв.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер 22 лютого, о год. 9-ій ранку з Kutch Funeral Home до української католицької церкви св. Йосафата, а відтак на St. Mary's Assumption Cemetery в Трентоні, Н.Дж.

Залишилися у глибокому смутку:

син	**– ОРЕСТ з дружиною АННОЮ**
доньки	**– УЛЯНА з мужем ЮРІЄМ ТАРНАВСЬКИМ**
	– НАТАЛІЯ НАДРАҐА з мужем ДВЕЙН ПИРКІНС
сестри	**– МАРІЯ ЛІНДЛБАВЕР в Австрії**
	– СОФІЯ МИКИЦИЙ в Україні
	– ОКСАНА ТИМІШАК в Україні
брати	**– ВАСИЛЬ КОСТИШИН в Україні**
	– ЯРОСЛАВ КОСТИШИН в Україні
внуки	**– АДРІЯН, ЮРІЙ, ОРІЯНА НАДРАҐА;**
	ЛЕВКО, АНДРЕЯ ТАРНАВСЬКІ.

Пожертви в пам'ять Покійної можна складати на українську католицьку церкву св. Йосафата, 1195 Deutz Ave., Hamilton, NJ 08611, або на Фонд Дітей Чорнобиля при СУА, 108 2nd Ave., New York, NY 10003.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040